

Sygn. akt II AKa 275/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński

Sędziowie: SA – Jan Krośnicki

SA – Marzanna A. Piekarska-Drażek (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Lublinie Antoniego Markockiego

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2014 r.

sprawy

- 1. E. G. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 65 § 1 w zb. z 91 § 1 w zw. z 37 § 1 pkt 2 i 5 w zw. z 38 § 2 pkt 1 w zw. z art. 6 § 2 w zw. z 7 § 1 kks;*
- 2. G. G. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 65 § 1 w zb. z 91 § 1 w zw. z 37 § 1 pkt 2 i 5 w zw. z 38 § 2 pkt 1 w zw. z 6 § 2 w zw. z 7 § 1 kks;*
- 3. K. K. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 65 § 1 w zw. z 91 § 1 w zw. z 37 § 1 pkt 2 i 5 w zw. z 38 § 2 pkt 1 w zw. z 6 § 2 w zw. z 7 § 1 kks, art. 65 § 3 w zb. z 91 § 4 w zw. z 37 § 1 pkt 2 w zw. z 6 § 2 w zw. z 7 § 1 kks;*
- 4. J. L. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 65 § 1 w zb. z art. 91 § 3 w zw. 37 § 1 pkt 2, 4 i 5 w zw. z 6 § 2 w zw. z 7 § 1 kks;*
- 5. T. L. (1) oskarżonego z ar. 258 § 1 k.k., art. 65 § 3 w zb. z 91 § 3 w zw. z 37 § 1 pkt 2 i 5 w zw. z 6 § 2 w zw. z 7 § 1 kks;*
- 6. E. L. oskarżonego z art.258 § 1 k.k., art. 65 § 1 w zb. z 91 § 1 w zw. z 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 w zw. z 38 § 2 pkt 1 w zw. z 6 § 2 w zw. z 7 § 1 kks;*
- 7. B. M. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. art. 65 § 1 w zb. z 91 § 1 w zw. z 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 w zw. z 38 § 2 pkt 1 w zw. z 6 § 2 w zw. z 7 § 1 kks, art. 258 § 1 k.k., art. 63 § 2 w zb. z 86 § 3 i art. 54 § 2 w zw. z 37 § 1 pkt 5 w zw. z 6 § 2 w zw. z 7 § 1 kks, art. 270 § 1 k.k., art. 263 § 2 k.k.*
- 8. E. P. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 65 § 1 w zb. z 91 § 3 w zw. z 37 § 1 pkt 2 i 5 w zw. z 6 § 2 w zw. z 7 § 1 kks;*
- 9. A. S. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 65 § 3 w zb. z 91 § 3 w zw. z 37 § 1 pkt 2 i 5 w zw. z 6 § 2 w zw. z 7 § 1 kks;*
- 10. M. V. oskarżonej z art. 258 § 1 k.k., art, 65 § 1 w zb. z 91 § 1 w zw. z 37 § 1 pkt 2 i 5 w zw. z 38 § 2 pkt 1 w zw. z 6 § 2 w zw. z 7 § 1 kks;*

11. *I. M. – M. oskarżonej z art. 258 § 1 k.k., art. 63 § 2 kks w zb. z 86 § 3 i art. 54 § 2 w zw. z 37 § 1 pkt 5 w zw. z 6 § 2 w zw. z 7 § 1 kks*

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora oraz obrońców oskarżonych E. G., G. G. (1), K. K. (1), J. L. (1), E. P. (1) i E. L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 26 listopada 2012 r. sygn. akt XVIII K 59/11

1. uchyla wyrok w zaskarżonej części, w stosunku do oskarżonych:

- M. V. i A. S. (1) – w pkt I.8, w odniesieniu do przestępstwa zarzuconego im w pkt I aktu oskarżenia;

- M. V. – w pkt II. 2, w odniesieniu do przestępstwa zarzuconego jej w pkt II a/o;

- A. S. (1) – w pkt XIV, w odniesieniu do przestępstwa zarzuconego mu w pkt XIV a/o;

- w pkt XXI, w części dotyczącej zwrotu dowodów rzeczowych zajętych od oskarżonych M. V. i A. S.;

- E. L. – w pkt VIII b, w części dotyczącej środka karnego;

i w powyższym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;

2. uchyla środek karny orzeczony wobec oskarżonego G. G. (1) w pkt III 1.b wyroku, w związku ze skazaniem za czyn przypisany oskarżonemu w pkt III 1.a wyroku;

3. zmienia wyrok:

- w pkt V.c, w odniesieniu do oskarżonego K. K. (1) obniżając kwotę zasądzoną tytułem środka karnego do 23.500 (dwudziestu trzech tysięcy pięciuset) złotych,

- w pkt VI. b, w odniesieniu do oskarżonych J. L. (1) i E. P. (1), od których orzeka zapłatę zasądzoną tam kwoty tytułem środka karnego w częściach równych, to jest w kwotach po 281.753 (dwieście osiemdziesiąt jeden tysięcy siedemset pięćdziesiąt trzy) złote,

- w pkt XI c oraz pkt XVI b – w odniesieniu do oskarżonych

B. M. i I. M. – M. orzekając, że ustaloną w wyroku kwotę tytułem środka karnego zapłacą w częściach równych, to jest w kwotach po 61.799 zł (sześćdziesiąt jeden tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt dziewięć) złotych;

- w pkt XVIII 2 – w odniesieniu do oskarżonego G. G. (1) podwyższając wymiar kary łącznej pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy,

- w pkt XIX – w stosunku do oskarżonych: E. L., G. G. (1), T. L. (1), B. M., I. M. – M., J. L. (1) i E. P. (1) jako podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania kar łącznych pozbawienia wolności przyjmuje art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k., art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 kks i art. 41a § 2 kks;

4. w pozostałym zaskarżonym zakresie utrzymuje wyrok w mocy;

5. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. A. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 złotych, w tym 23% VAT z tytułu obrony z urzędu oskarżonej

J. M. – M. w postępowaniu odwoławczym;

6. zasądza na rzecz Skarbu Państwa opłaty sądowe od oskarżonych:

- E. G. w kwocie 10.400 (dziesięć tysięcy czterysta) złotych,

- G. G. (1) w kwocie 5.300 (pięć tysięcy trzysta) złotych z obie instancje,

- K. K. (1) w kwocie 8.720 (osiem tysięcy siedemset dwadzieścia) złotych,

- J. L. (1) w kwocie 8.300 (osiem tysięcy trzysta) złotych,

- E. L. w kwocie 10.300 (dziesięć tysięcy trzysta) złotych,

- E. P. (1) w kwocie 6.300 (sześć tysięcy trzysta) złotych,

oraz obciąża ich pozostałymi wydatkami postępowania odwoławczego w częściach równych.

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył:

1. **E. G.**
2. **G. G. (1)**
3. **K. K. (1)**
4. **J. L. (1)**
5. **T. L. (1)**
6. **E. L.**
7. **B. M.**
8. **E. P. (1)**
9. **A. S. (1)**
10. **M. V.**
11. **I. M. – M.**

o to, że:

I. w okresie co najmniej od listopada 2004 r. daty dziennej nieustalonej do dnia 21 grudnia 2007 roku w W., Z., D. i innych miejscowościach na terenie kraju E. G. i M. V., w okresie co najmniej od listopada 2004 r. daty dziennej nieustalonej do dnia 21 grudnia 2007 roku w W., Ł., na trasie (...) w okolicach miejscowości K. i R. G. G. (1), w okresie co najmniej od listopada

2004 r. daty dziennej nieustalonej do dnia 21 grudnia 2007 roku w Ł., S. i innych miejscowościach na terenie kraju K. K. (1), w okresie co najmniej od listopada 2004 r. daty dziennej nieustalonej do dnia 21 grudnia 2007 roku w miejscowości B. koło P., w B., w S. i innych miejscowościach na terenie kraju J. L. (1) i E. P. (1), w okresie co najmniej od stycznia 2005 r. daty dziennej nieustalonej do 21 grudnia 2007 roku w W. i innych miejscowościach na terenie kraju B. M. i T. L. (1), w okresie co najmniej od listopada 2004 r. daty dziennej nieustalonej do dnia 25 kwietnia 2006 roku w B. i innych miejscowościach na terenie kraju E. L. (1), w okresie od bliżej nieustalonej daty dziennej 2007 roku

do dnia 21 grudnia 2007 roku w S. i innych miejscowościach na terenie kraju A. S. (1) brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze międzynarodowym, kierowanej przez ustaloną osobę, mającej za cel dokonywanie przestępstw skarbowych polegających na nielegalnym przywozie z zagranicy wyrobów podlegających ograniczeniom obrotu i obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy, przy jednoczesnym wprowadzaniu w błąd organów granicznych i celnych co do charakteru przewożonych przedmiotów, zgłaszanych w trakcie odprawy jako poczta dyplomatyczna i nabywaniu takich wyrobów;

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

nadto ***E. G. 'G.'*** i ***M. V.*** o to, że:

II. w okresie co najmniej od listopada 2004 r. daty dziennej nieustalonej do dnia 21 grudnia 2007 roku w W., Z., D. i innych miejscowościach na terenie kraju wielokrotnie działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wykonując z góry powzięty zamiar narażenia na uszczuplenie należności celnych i podatkowych, przy wykorzystaniu tej samej sposobności, nabywali od ustalonej osoby wyroby tytoniowe w postaci papierosów marki (...), (...), (...), (...) każdorazowo w ilości co najmniej 32 000 paczek, z częstotliwością co najmniej 2 razy w tygodniu za wyjątkiem jednego miesiąca z okresu przełomu roku, bez polskich znaków akcyzy, wprowadzonych nielegalnie na obszar celny Wspólnoty Europejskiej przez przejścia graniczne w D., M., Z., H., K. bez wymaganych prawem opłat łącznie 9 728 000 paczek papierosów w/w marek powodując narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnych z tytułu należnego cła wielkiej wartości w wysokości co najmniej 3 511 808 zł, akcyzy wielkiej wartości w wysokości co najmniej 18 288 640 zł, oraz Vat-u wielkiej wartości w wysokości co najmniej 6 138 368 zł, przy czym z popełniania tego przestępstwa uczynili sobie stałe źródło dochodu osiągając dochód w kwocie co najmniej 972 800 złotych

tj. o czyn z art. art. 65 § 1 w zb. z 91 § 1 w zw. z 37 § 1 pkt 2 i 5 w zw. z 38 § 2 pkt 1 w zw. z 6 § 2 w zw. z 7 § 1 kks w brzmieniu kks z sierpnia 2008 roku

nadto ***G. G. (1)*** o to, że:

III. w okresie co najmniej od listopada 2004 r. daty dziennej nieustalonej do dnia 21 grudnia 2007 roku w W., Ł., na trasie (...) w okolicach miejscowości K. i R. i innych miejscowościach na terenie kraju, wielokrotnie działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wykonując z góry powzięty zamiar narażenia na uszczuplenie należności celnych i podatkowych, przy wykorzystaniu tej samej sposobności, 136 razy nabył od ustalonej osoby wyroby tytoniowe w postaci papierosów marki (...), (...), (...) lub (...) bez polskich znaków akcyzy każdorazowo w ilości co najmniej 32 000 paczek z częstotliwością co najmniej 4 razy w miesiącu za wyjątkiem stycznia 2005, 2006 i 2007 roku, wprowadzonych nielegalnie na obszar celny Wspólnoty Europejskiej przez przejścia graniczne w D., M., Z., H., K. bez wymaganych prawem opłat tj. łącznie 4 352 000 paczek papierosów, a nadto w drugiej połowie 2007 roku w datach bliżej nieustalonych przewoził takie papierosy 5-krotnie na trasie W.-Ł., 3-krotnie na trasie W. - S. i 2-krotnie na trasie W. - B. łącznie w ilości 420 000 paczek powodując narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnych z tytułu należnego cła wielkiej wartości w wysokości co najmniej 1 722 692 zł, akcyzy wielkiej wartości w wysokości co najmniej 8 971 260 zł oraz Vat-u wielkiej wartości w wysokości co najmniej 3 011 132 zł, z popełniania tego przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło dochodu i osiągając dochód w kwocie co najmniej 435 200 złotych

tj. o czyn z art. art. 65 § 1 w zb. z 91 § 1 w zw. z 37 § 1 pkt 2 i 5 w zw. z 38 § 2 pkt 1 w zw. z 6 § 2 w zw. z art. 7 § 1 kks w brzmieniu kks z sierpnia 2008 roku;

nadto ***K. K. (1)*** o to, że:

IV. w okresie co najmniej od listopada 2004 r. daty dziennej nieustalonej do dnia 21 grudnia 2007 roku w Ł., S. i innych miejscowościach na terenie kraju wielokrotnie działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wykonując z góry powzięty zamiar narażenia na uszczuplenie należności celnych i podatkowych, przy wykorzystaniu tej samej sposobności, 136 razy nabył od ustalonej osoby wyroby tytoniowe w postaci papierosów marki (...), (...), (...), (...) bez polskich znaków akcyzy każdorazowo w ilości co najmniej 32 000 paczek z częstotliwością co najmniej 4

razy w miesiącu za wyjątkiem stycznia 2005, 2006 i 2007 roku, oraz 3 razy pomógł w zbyciu ustalonej osobie takie papierosy każdorazowo w ilości co najmniej 32 000 paczek, wprowadzonych nielegalnie na obszar celny Wspólnoty Europejskiej przez przejścia graniczne w D., M., Z., H., K. bez wymaganych prawem opłat tj. łącznie 4 448 000 paczek papierosów powodując narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnych z tytułu należnego cła wielkiej wartości w wysokości co najmniej 1 605 728 zł, akcyzy wielkiej wartości w wysokości co najmniej 8 362 240 zł, oraz Vat-u wielkiej wartości w wysokości co najmniej 2 806 688 zł, przy czym z popełniania tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu osiągając dochód w kwocie co najmniej 435 200 złotych

tj. o czyn z art. art. 65 § 1 w zb. z 91 § 1 w zw. z 37 § 1 pkt 2 i 5 w zw. z 38 § 2 pkt 1 w zw. z 6 § 2 w zw. z art. 7 § 1 kks w brzmieniu kks z sierpnia 2008 roku;

V. w okresie od dnia 11 maja 2008 roku do dnia 5 listopada 2008 roku w M. i innych bliżej nieustalonych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu tej samej sposobności wielokrotnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nabył 43 000 paczek papierosów (...) bez polskich znaków akcyzy:

- 107 paczek papierosów marki (...),
- 8000 paczek marki C. w tym co najmniej 50 paczek papierosów marki C. (...) i co najmniej 24 paczek papierosów marki C. (...),
- 650 kartonów papierosów marki S. (...) i (...) w tym co najmniej 20 paczek papierosów marki R. (...) i co najmniej 60 paczek papierosów marki R. (...)
- 12 paczek papierosów marki (...),
- 8 paczek papierosów marki P.,
- (...) paczek papierosów nieustalonej bliżej marki

oraz nabył łącznie 1930 litrów odkażonego alkoholu etylowego o stężeniu 93 % bez polskich znaków akcyzy wprowadzonych nielegalnie na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez wymaganych prawem opłat powodując narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnych z tytułu należnego cła małej wartości w wysokości co najmniej 43 047,50 zł, akcyzy w wysokości co najmniej 284 910,70 zł, oraz Vat-u małej wartości w wysokości co najmniej 88 602,60 zł, przy czym z popełniania tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu

tj. o czyn z art. art. 65 § 1 w zb. z 91 § 3 w zw. z 37 § 1 pkt 2 w zw. z 6 § 2 w zw. z 7 § 1 kks;

nadto **J. L. (1) i E. P. (1)** o to, że:

VI. w okresie co najmniej od listopada 2004 r. daty dziennej nieustalonej do dnia 21 grudnia 2007 roku w miejscowości B. koło P., w B., w S. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu, wielokrotnie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wykonując z góry powzięty zamiar narażenia na uszczuplenie należności celnych i podatkowych, przy wykorzystaniu tej samej sposobności, nabywali wyroby tytoniowe w postaci papierosów marki (...), (...), (...), lub (...) bez polskich znaków akcyzy w ten sposób, że:

- w okresie od listopada 2004 r. daty dziennej nieustalonej do dnia 25 kwietnia 2006 roku w datach bliżej nieustalonych w B. nabyli od E. L. co najmniej 15-krotnie nie mniej niż 86 000 paczek papierosów marki (...),
- w okresie od maja 2006 roku do 21 grudnia 2007 roku w datach bliżej nieustalonych w B. i S. nabyli co najmniej 5-krotnie od ustalonej osoby 210.000 paczek papierosów jednej z w/w marek,
- tj. łącznie w ilości 296 000 paczek papierosów wprowadzonych na obszar celny Wspólnoty Europejskiej przez przejścia graniczne w D., M., Z., H., K. bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy i bez uiszczenia wymaganych prawem opłat powodując narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnych z tytułu należnego cła małej

wartości w wysokości co najmniej 106 856 zł, akcyzy w wysokości co najmniej 556 480 zł, oraz Vat-u małej wartości w wysokości co najmniej 186 776 zł, z popełniania tego przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło dochodu i osiągając dochód w kwocie co najmniej 59 200 złotych przy czym J. L. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od uiszczenia w dniu 23 stycznia 2006 roku grzywny wynoszącej co najmniej 120 stawek dziennych orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 24 października 2005 roku w sprawie V Ks 12/05 za umyślne przestępstwo skarbowe tego samego rodzaju

tj. o czyn z art. 65 § 1 w zb. z 91 § 3 w zw. z 37 § 1 pkt 2,4 i 5 w zw. z 6 § 2 w zw. z 7 § 1 kks w brzmieniu kks z sierpnia 2008 roku wobec J. L. (1) i o czyn z art. art. 65 § 1 w zb. z 91 § 3 w zw. z 37 § 1 pkt 2 i 5 w zw. z 6 § 2 w zw. z 7 § 1 kks w brzmieniu kks z sierpnia 2008 roku wobec E. P. (1);

nadto **T. L. (1)** o to, że:

VII. w okresie co najmniej od stycznia 2005 r. daty dziennej nieustalonej do 21 grudnia 2007 roku w W. i innych miejscowościach na terenie kraju wielokrotnie działając w ramach ustalonego podziału ról, wynikającego z udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, wykonując z góry powzięty zamiar narażenia na uszczuplenie należności celnych i podatkowych, przy wykorzystaniu tej samej sposobności, za pośrednictwem B. M. nabył celem dalszej odsprzedaży od ustalonej osoby wyroby tytoniowe w postaci papierosów marki (...), (...), (...) lub (...) wprowadzone na obszar Unii Europejskiej bez wymaganych prawem opłat, w ten sposób że:

- w okresie od stycznia 2005 r. do końca lutego 2005 r. co najmniej dwukrotnie nabył łączną ilość nie mniej niż 6.000 paczek papierosów w/w marek,

- w okresie od początku października 2005 r. do końca grudnia 2005 r. dat dziennej bliżej nieustalonych co najmniej raz w miesiącu nabył łącznie 9.000 paczek papierosów w/w marek,

- w okresie od lutego 2006 roku do grudnia 2006 roku dat dziennej bliżej nieustalonych co najmniej raz w miesiącu, nabył łącznie 33 000 paczek papierosów w/w marek,

- w okresie od stycznia 2007 r. do 21 grudnia 2007 r. dat bliżej nieustalonych nabył co najmniej 36.000 paczek papierosów w/w marek,

czym naraził budżet Wspólnoty Europejskiej i budżet Skarbu Państwa, z tytułu przemytu papierosów w łącznej ilości 84 000 paczek, na uszczuplenie należności celnej małej wartości w wysokości nie mniejszej niż 30 324 złotych, należnego podatku VAT małej wartości w wysokości nie mniejszej niż 53 004 złotych i należnego podatku akcyzowego w kwocie nie mniejszej niż 157 920 złotych, czyniąc sobie z popełniania tego przestępstwa stałe źródło dochodu i osiągając dochód w wysokości co najmniej 42 000 złotych

tj. o czyn z art. art. 65 § 1 w zb. z 91 § 3 w zw. z 37 § 1 pkt 2 i 5 w zw. z 6 § 2 w zw. z art. 7 § 1 kks w brzmieniu kks z sierpnia 2008 roku;

nadto **E. L.'a**, o to, że

VIII. w okresie co najmniej od listopada 2004 r. daty dziennej nieustalonej do dnia 25 kwietnia 2006 roku w B. i innych miejscowościach na terenie kraju wielokrotnie działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wykonując z góry powzięty zamiar narażenia na uszczuplenie należności celnych i podatkowych, przy wykorzystaniu tej samej sposobności, nabywał od ustalonej osoby wyroby tytoniowe w postaci papierosów marki (...) każdorazowo w ilości co najmniej (...) paczek, (...) każdorazowo w ilości co najmniej 42000 paczek z częstotliwością 4 razy w miesiącu za wyjątkiem jednego miesiąca z okresu przełomu roku, bez polskich znaków akcyzy, wprowadzonych nielegalnie na obszar celny Wspólnoty Europejskiej przez przejścia graniczne w D., M., Z., H., K. bez wymaganych prawem opłat, a więc łącznie w ilości 2 330 500 paczek papierosów w/w marek, w tym nabył 27 271 paczek papierosów marki S. (...) i 25 543 paczek papierosów marki S. (...) ujawnionych w dniu 25 kwietnia 2006 roku na posesji J. S. (1) oraz 10 000 paczek papierosów marki S. (...) ujawnionych w dniu 25 kwietnia 2006 roku w samochodzie marki R. (...)

W. L., powodując narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnych z tytułu należnego cła dużej wartości w wysokości co najmniej 841 130 zł, akcyzy wielkiej wartości co najmniej 4 381 340 zł, oraz Vat-u wielkiej wartości w wysokości co najmniej 1 470 230 zł, przy czym z popełniania tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu i osiągnął dochód w kwocie co najmniej 233.500 złotych

tj. o czyn z art. art. 65 § 1 w zb. z 91 § 1 w zw. z 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 w zw. z 38 § 2 pkt 1 w zw. z 6 § 2 w zw. z 7 § 1 kks w brzmieniu z sierpnia 2008 roku;

nadto **B. M.**, o to, że:

IX. w okresie co najmniej od stycznia 2005 r. daty dziennej nieustalonej do 21 grudnia 2007 roku w W. i innych miejscowościach na terenie kraju wielokrotnie działając w ramach ustalonego podziału ról, wynikającego z udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, wykonując z góry powzięty zamiar narażenia na uszczuplenie należności celnych i podatkowych, nabył od ustalonej osoby wyroby tytoniowe w postaci papierosów marki (...), (...), (...), (...) wprowadzone na obszar Unii Europejskiej bez wymaganych prawem opłat, w ten sposób że:

- w okresie od stycznia 2005 r. do końca lutego 2005 r. nabył celem dalszej odsprzedaży łączną ilość nie mniej niż 75.000 paczek papierosów w/w marek,

- w okresie od początku października 2005 r. do końca grudnia 2005 r. dat dziennych bliżej nieustalonych co najmniej 3 razy w miesiącu, w odstępach co 10 dni nabył celem dalszej odsprzedaży łącznie 288 000 paczek papierosów w/w marek,

- w okresie od lutego 2006 roku do grudnia 2006 roku dat dziennych bliżej nieustalonych co najmniej raz w miesiącu, nabył celem dalszej odsprzedaży łącznie 352 000 paczek papierosów w/w marek,

- w okresie od stycznia 2007 r. do 21 grudnia 2007 r. dat bliżej nieustalonych dwudziestokrotnie nabył celem dalszej odsprzedaży co najmniej 640.000 paczek papierosów w/w marek, czym naraził budżet Wspólnoty Europejskiej i budżet Skarbu Państwa, z tytułu przemytu papierosów w łącznej ilości 1 355 000 paczek, na uszczuplenie należności celnej w wysokości nie mniejszej niż 489 155 złotych, naraził na uszczuplenie należnego podatku VAT dużej wartości w kwocie nie mniejszej niż 855 005 złotych i należnego podatku akcyzowego wielkiej wartości w kwocie nie mniejszej niż 2 547 400 złotych, czyniąc sobie z popełniania tego przestępstwa stałe źródło dochodu i osiągając dochód w wysokości co najmniej 135 500 złotych

tj. o czyn z art. art. 65 § 1 w zb. z 91 § 1 w zw. z 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 w zw. z 38 § 2 pkt 1 w zw. z 6 § 2 w zw. z art. 7 § 1 kks w brzmieniu z sierpnia 2008 roku;

X. w okresie co najmniej od 5 do 14 czerwca 2008 r. w W., D. w woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju, a także poza granicami Polski, brał udział, wspólnie z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej, o charakterze międzynarodowym, kierowanej przez dwie ustalone osoby mającej za cel dokonywanie przestępstw skarbowych polegających na nielegalnym przywozie z zagranicy wyrobów podlegających ograniczeniom obrotu i obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy, przy jednoczesnym wprowadzaniu w błąd organów granicznych i celnych co do charakteru przewożonych przedmiotów, zgłaszanych w trakcie odprawy jako poczta dyplomatyczna

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.;

XI. w czasie i miejscu jak w pkt X działając w ramach ustalonego podziału ról, wynikającego z udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, wykonując z góry powzięty zamiar narażenia na uszczuplenie należności celnych i podatkowych, działając z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, które wprowadzały w błąd organy uprawnione do kontroli celnej, co do charakteru i rodzaju przewożonych towarów na terytorium Polski wyrobów tytoniowych podlegających oznaczaniu znakami skarbowymi akcyzy, przewożonych przez granicę państwową jako (...), przy wykorzystaniu

podrobionych dokumentów wskazujących taki charakter transportów, uczestniczył w tym procederze przyjmując nielegalnie wwieszone wyroby tytoniowe w ten sposób, że:

- odebrał od ustalonych osób posługujących się listem przewozowym (...) noszącym oznaczenie (...), nie mniej niż 31 opakowań wyrobów tytoniowych marki (...), znajdujących się w samochodzie V. nr rej. (...), w łącznej ilości około 32.000 paczek, narażając na uszczuplenie należności publicznoprawne z tytułu należnego cła wysokości 11.974 zł, akcyzy w wysokości 85.588 zł. V. w wysokości 26.037 zł;

- w dniu 14 czerwca 2008 r. oczekiwał na odbiór od dwóch ustalonych i ściganych w przedmiotowym postępowaniu sprawców posługujących się listem przewozowym (...) noszącym oznaczenie (...), 47 opakowań wyrobów tytoniowych w postaci papierosów marki (...) produkcji ukraińskiej, znajdujących się w samochodzie V. nr rej. (...), w łącznej ilości 43.000 paczek, narażając na uszczuplenie należności publicznoprawne z tytułu należnego cła w wysokości ok. 16.091 zł, akcyzy -

190.868 zł, oraz Vat-u w wysokości 51.677 zł, zamierzonego skutku jednak nie osiągnął, gdyż kurierzy zostali zatrzymani podczas odprawy granicznej, biorąc tym samym udział w przywozie towarów objętych ograniczeniami w obrocie międzynarodowym, powodując narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnych z tytułu należnego cła małej wartości w wysokości 28065 zł, akcyzy w wysokości 276456 zł, oraz Vat-u małej wartości w wysokości 77714 zł,

tj. o czyn z art. 63 § 2 w zb. z art. 86 § 3 i art. 54 § 2 w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 w zw. z 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks;

XII. w dniu 8 lipca 2008 r. na terytorium Polski w okolicach K. użył przerobionych dokumentów (...) w postaci paszportu nr (...), dowodu osobistego nr (...) i prawa jazdy nr (...) spersonalizowanych na nazwisko A. P., w których zostało wklejone jego zdjęcie, w rzeczywistości wydanych na nazwiska dwóch innych osób, obywateli B.

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.,

XIII. w okresie od daty początkowej bliżej nieustalonej do 24 września 2008 r. w W., posiadał bez wymaganego przepisami prawa zezwolenia egzemplarz broni palnej w postaci rewolweru gazowego marki E.-W. mod. (...) (...) nr (...) wraz z 10 sztukami amunicji „W. (...)”

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.;

nadto **A. S. (1)** o to, że:

XIV. w okresie od bliżej nieustalonej daty dziennej 2007 roku do dnia 21 grudnia 2007 roku w S. i innych miejscowościach na terenie kraju co najmniej trzykrotnie działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wykonując z góry powzięty zamiar narażenia na uszczuplenie należności celnych i podatkowych, przy wykorzystaniu tej samej sposobności, nabył za pośrednictwem K. K. (1) od ustalonej osoby wyroby tytoniowe w postaci papierosów marki (...), (...), (...) lub (...) bez polskich znaków akcyzy każdorazowo w ilości co najmniej 32 000 paczek tj. łącznie 96 000 paczek papierosów powodując narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnych z tytułu należnego cła małej wartości w wysokości co najmniej 34656 zł, akcyzy małej wartości w wysokości co najmniej 180480 zł, oraz Vat-u małej wartości w wysokości co najmniej 60576 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu osiągając dochód w kwocie co najmniej 28800 złotych

tj. o czyn z art. art. 65 § 3 w zb. z 91 § 3 w zw. z 37 § 1 pkt 2 i 5 w zw. z 6 § 2 w zw. z art. 7 § 1 kks w brzmieniu kks z sierpnia 2008 roku;

I. M. M. o to, że:

XV. w okresie co najmniej od 5 do 14 czerwca 2008 r. w W., D. w woj. L. i innych miejscowościach na terenie kraju, a także poza granicami Polski, brała udział, wspólnie z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami

w zorganizowanej grupie przestępczej, o charakterze międzynarodowym, kierowanej przez dwie ustalone osoby mającej za cel dokonywanie przestępstw skarbowych polegających na nielegalnym przywozie z zagranicy wyrobów podlegających ograniczeniom obrotu i obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy, przy jednoczesnym wprowadzaniu w błąd organów granicznych i celnych co do charakteru przewożonych przedmiotów, zgłaszanych w trakcie odprawy jako poczta dyplomatyczna

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XVI. w czasie i miejscu jak w pkt I działając w ramach ustalonego podziału ról, wynikającego z udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, wykonując z góry powzięty zamiar narażenia na uszczuplenie należności celnych i podatkowych, działając z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, które wprowadzały w błąd organy uprawnione do kontroli celnej, co do charakteru i rodzaju przewożonych towarów na terytorium Polski wyrobów tytoniowych podlegających oznaczaniu znakami skarbowymi akcyzy, przewożonych przez granicę państwową jako (...), przy wykorzystaniu podrobionych dokumentów wskazujących na taki charakter transportów, uczestniczyła w tym procederze w ten sposób, że:

- w dniu 5 czerwca 2008 roku koordynowała wwiezienie przez ustalone osoby posługujące się podrobionym listem przewozowym (...) noszącym oznaczenie (...) i 31 podrobionymi nalepkami (...), nie mniej niż 31 opakowań wyrobów tytoniowych marki (...), znajdujących się w samochodzie V. nr rej. (...), w łącznej ilości około 32.000 paczek, narażając na uszczuplenie należności publicznoprawne z tytułu należnego cła w wysokości 11. 974 zł, akcyzy w wysokości 85. 588 zł, Vat-u w wysokości 26. 037 zł,

- w dniu 14 czerwca 2008 r. koordynowała wwiezienie przez ustalone osoby posługujące się listem przewozowym (...) noszącym oznaczenie (...) i 47 podrobionymi nalepkami (...), 47 opakowań wyrobów tytoniowych w postaci papierosów marki (...) produkcji ukraińskiej, znajdujących się w samochodzie V. nr rej. (...), w łącznej ilości „43.000 paczek, narażając na uszczuplenie należności publicznoprawne z tytułu należnego cła w wysokości 16 091 zł, akcyzy - 190 868 zł, oraz Vat-u w wysokości 51 677 zł, zamierzonego skutku jednak nie osiągnęła, gdyż kurierzy zostali zatrzymani podczas odprawy granicznej, biorąc tym samym udział w przywozie towarów objętych reglamentacją pozataryfową, powodując narażenie na uszczuplenie należności publicznych z tytułu należnego cła małej wartości w wysokości 28065 zł, akcyzy - 276456 zł, oraz Vat-u małej wartości w wysokości 77714 zł,

tj. o czyn z art. art. 63 § 2 w zb. z 86 § 3 i 54 § 2 w zw. z 37 § 1 pkt 5 w zw. z 6 § 2 kks w zw. z 7 § 1 kks.

Sąd Okręgowy w Warszawie, wyrokiem z dnia 26 listopada 2012 r., w sprawie sygn. akt XVIII K 59/11 orzekł:

I.1. w ramach czynu zarzucanego w pkt. I aktu oskarżenia uznał oskarżonego E. G. ' G.' za winnego tego, że w okresie od listopada 2004 r. do listopada 2007 w W., Z., D. i innych miejscowościach na terenie kraju w

zamiarze bezpośrednim brał udział wspólnie z ustalonymi i nieustalonymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze międzynarodowym, kierowanej przez ustaloną osobę, mającej za cel dokonywanie przestępstw skarbowych polegających na

nielegalnym przywozie z zagranicy wyrobów podlegających ograniczeniom obrotu i obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy, przy jednoczesnym wprowadzaniu w błąd organów granicznych i celnych co do charakteru przewożonych przedmiotów, zgłaszanych w trakcie odprawy jako poczta dyplomatyczna i nabywaniu takich wyrobów i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

2. w ramach czynu zarzucanego w pkt. 1 aktu oskarżenia uznał oskarżonego G. G. (1) za winnego tego, że w okresie od lipca 2007 r. do września 2007 roku w W., S., Ł. i B. i innych miejscowościach na terenie kraju w zamiarze bezpośrednim brał udział wspólnie z ustalonymi i nieustalonymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze międzynarodowym, kierowanej przez ustaloną osobę, mającej za cel dokonywanie przestępstw skarbowych polegających na nielegalnym przywozie z zagranicy wyrobów podlegających ograniczeniom obrotu i

obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy, przy jednoczesnym wprowadzaniu w błąd organów granicznych i celnych co do charakteru przewożonych przedmiotów, zgłaszanych w trakcie odprawy jako poczta dyplomatyczna i nabywaniu takich wyrobów i za to na podstawie art. 258§1 k.k. skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

3. w ramach czynu zarzucanego w pkt I aktu oskarżenia uznał oskarżonego K. K. (1) za winnego tego, że w okresie od listopada 2004 r. do listopada 2007 roku w W., w Ł., S. i innych miejscowościach na terenie kraju w zamiarze bezpośrednim brał udział wspólnie z ustalonymi i nieustalonymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze międzynarodowym, kierowanej przez ustaloną osobę, mającej za cel dokonywanie przestępstw skarbowych polegających na nielegalnym przywozie z zagranicy wyrobów podlegających ograniczeniom obrotu i obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy, przy jednoczesnym wprowadzaniu w błąd organów granicznych i celnych co do charakteru przewożonych przedmiotów, zgłaszanych w trakcie odprawy jako poczta dyplomatyczna i nabywaniu takich wyrobów i za to na podstawie art. 258§1 k.k. skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

4. w ramach czynu zarzucanego w pkt. I aktu oskarżenia uznał oskarżonych J. L. (1) i E. P. (1) za winnych tego, że w okresie od lutego 2005 r. w zamiarze ewentualnym, a od maja 2006 r. w zamiarze bezpośrednim do listopada 2006 roku w miejscowości B. koło P., w B., w S. innych miejscowościach na terenie kraju wspólnie i w porozumieniu brali udział wspólnie z ustalonymi i nieustalonymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze międzynarodowym, kierowanej przez ustaloną osobę, mającej za cel dokonywanie przestępstw skarbowych polegających na nielegalnym przywozie z zagranicy wyrobów podlegających ograniczeniom obrotu i obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy, przy jednoczesnym wprowadzaniu w błąd organów granicznych i celnych co do charakteru przewożonych przedmiotów, zgłaszanych w trakcie odprawy jako poczta dyplomatyczna i nabywaniu takich wyrobów i za to na podstawie art. 258§1 k.k. skazał oskarżonych i wymierzył im po karze 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

5. w ramach czynu zarzucanego w pkt. I aktu oskarżenia uznał oskarżonego T. L. (1) za winnego tego, że w okresie od lutego 2005 r. do listopada 2007 roku w W. i innych miejscowościach na terenie kraju w zamiarze ewentualnym brał udział wspólnie z ustalonymi i nieustalonymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze międzynarodowym, kierowanej przez ustaloną osobę, mającej za cel dokonywanie przestępstw skarbowych polegających na nielegalnym przywozie z zagranicy wyrobów podlegających ograniczeniom obrotu i obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy, przy jednoczesnym wprowadzaniu w błąd organów granicznych i celnych co do charakteru przewożonych przedmiotów, zgłaszanych w trakcie odprawy jako poczta dyplomatyczna i nabywaniu takich wyrobów i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

6. w ramach czynu zarzucanego w pkt. I aktu oskarżenia uznał oskarżonego E.' L. za winnego tego, że w okresie od lutego 2005 r. do dnia 25 kwietnia 2006 roku w B. i innych miejscowościach na terenie kraju w zamiarze bezpośrednim brał udział wspólnie z ustalonymi i nieustalonymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze międzynarodowym, kierowanej przez ustaloną osobę, mającej za cel dokonywanie przestępstw skarbowych polegających na nielegalnym przywozie z zagranicy wyrobów podlegających ograniczeniom obrotu i obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy, przy jednoczesnym wprowadzaniu w błąd organów granicznych i celnych co do charakteru przewożonych przedmiotów, zgłaszanych w trakcie odprawy jako poczta dyplomatyczna i nabywaniu takich wyrobów i za to na podstawie art. 258§1 k.k. skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

7. w ramach czynu zarzucanego w pkt. I aktu oskarżenia uznał oskarżonego B.(...) M. za winnego tego, że od lutego 2005 r. do listopada 2007 r. w W. i innych miejscowościach na terenie kraju w zamiarze bezpośrednim brał udział wspólnie z ustalonymi i nieustalonymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze międzynarodowym, kierowanej przez ustaloną osobę, mającej za cel dokonywanie przestępstw skarbowych

polegających na nielegalnym przywozie z zagranicy wyrobów podlegających ograniczeniom obrotu i obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy, przy jednoczesnym wprowadzaniu w błąd organów granicznych i celnych co do charakteru przewożonych przedmiotów, zgłaszanych w trakcie odprawy jako poczta dyplomatyczna i nabywaniu takich wyrobów i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

8. oskarżonych A. S. (1), M. ' V. uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego im w pkt I aktu oskarżenia,

II.l.a) w ramach czynu zarzucanego w pkt. II aktu oskarżenia E. G. (...) G.(...) uznał za winnego tego, że w okresie od listopada 2004 r. do listopada 2007 r. w W., Z., D. i innych miejscowościach na terenie kraju wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu tego samego zamiaru narażenia na uszczuplenie należności celnych i podatkowych, przy wykorzystaniu tej samej sposobności, nabywał od ustalonej osoby wyroby tytoniowe w postaci papierosów marki (...), (...), (...), (...) każdorazowo w ilości co najmniej 32 000 paczek, z częstotliwością co najmniej 1 raz na 2 miesiące bez polskich znaków akcyzy, wprowadzonych nielegalnie na obszar celny Wspólnoty Europejskiej przez przejścia graniczne w D., M., Z., H., K. bez wymaganych prawem opłat łącznie 624 000 paczek papierosów w/w marek powodując narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnych z tytułu należnego cła w wysokości 262 379,52 zł, akcyzy wielkiej wartości w wysokości 1 826 198,4 zł, oraz Vat-u dużej wartości w wysokości 559 701,54 zł, przy czym z popełniania tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu i za to na podstawie art. 65 § 1 kks w zb. z art. 91 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks skazał oskarżonego, a na podstawie art. 65§1 kks w zw. z art. 7§2 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks i 23§1 i 3 kks wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 500 (pięciuset) stawek, ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 100 (sto) złotych,

b) na podstawie art. 33§1 kks orzekł wobec oskarżonego E. G. ' G.' środek karny w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanego mu w pkt.

II. 1.a) przestępstwa w kwocie 2 648 279,46 zł (dwóch milionów sześciuset czterdziestu ośmiu tysięcy dwustu siedemdziesięciu dziewięciu złotych i czterdziestu sześciu groszy),

2. oskarżoną M.'e V. uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt II aktu oskarżenia,

III. w ramach zachowania zarzucanego oskarżonemu G. G. (1) w pkt. III aktu oskarżenia wyodrębnił dwa czyny i uznał go za winnego tego, że:

l.a) w okresie od lutego 2005 r. do listopada 2005 na ternie Polski dwukrotnie w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem tej samej sposobności narażenia na uszczuplenie należności celnych i podatkowych nabył od ustalonej osoby wyroby tytoniowe bez polskich znaków akcyzy każdorazowo w ilości 30 000 paczek wprowadzonych nielegalnie na obszar celny Wspólnoty Europejskiej przez przejścia graniczne bez wymaganych prawem opłat tj. łącznie 60 000 paczek papierosów powodując narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnych z tytułu należnego cła małej wartości w wysokości 22 809,60 zł, akcyzy małej wartości w wysokości 155 328 zł oraz Vat-u małej wartości w wysokości 47 902 zł i za to na podstawie art. 65 § 3 kks w zb. z art. 91 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks skazał oskarżonego, a na podstawie art. 65§3 kks w zw. z art. 7§2 kks i 23§1 i 3 kks wymierzył mu karę grzywny 100 (stu) stawek, ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 100 (sto) złotych,

b) na podstawie art. 33§1 kks orzekł wobec oskarżonego G. G. (1) środek karny w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanego mu w pkt. III.l.a) przestępstwa w kwocie 226 039,60 zł (dwustu dwudziestu sześciu tysięcy trzydziestu dziewięciu złotych i sześćdziesięciu groszy),

2.a) w okresie od lipca 2007 r. do września 2007 r. trzynastokrotnie w krótkich odstępach czasu, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w wykonaniu tego samego zamiaru narażenia na uszczuplenie należności celnych i podatkowych w W., Ł., na trasie (...) w okolicach miejscowości K. i R. i innych miejscowościach na terenie kraju wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami przewoził wyroby tytoniowe w postaci papierosów

marki (...), (...), (...) lub (...) bez polskich znaków akcyzy każdorazowo w ilości co najmniej 32 000 paczek w szczególności 5-krotnie na trasie W.-Ł., 3-krotnie na trasie W. - S. i 2-krotnie na trasie W. - B. łącznie w ilości 481 000 paczek powodując narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnych z tytułu należnego cła w wysokości 199 480,30 zł akcyzy wielkiej wartości w wysokości 1 407 695 zł oraz Vat-u w wysokości co najmniej 429 769 zł i za to na podstawie art. 65 § 1 kks w zb. z art. 91 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks skazał oskarżonego, a na podstawie art. 65§1 kks w zw. z art. 7§2 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks i 23§1 i 3 kks wymierzył mu karę (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę 200 (dwustu) stawek, ustalając wartość i (jednej) stawki na 100 (sto) złotych,

b) na podstawie art. 33§1 kks orzekł wobec oskarżonego G. G. (1) środek karny w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanego mu w pkt. III.2.a) przestępstwa w kwocie 2 036 944,30 zł (dwóch milionów trzydziestu sześciu tysięcy dziewięciuset czterdziestu czterech złotych i trzydziestu groszy),

IV.a) w ramach zachowania zarzucanego oskarżonemu K. K. (1) w pkt. IV aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od listopada 2004 r. do listopada 2007 r. w Ł., S. i innych miejscowościach na terenie kraju wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu tego samego zamiaru narażenia na uszczuplenie należności celnych i podatkowych, przy wykorzystaniu tej samej sposobności, nabywał od ustalonej osoby wyroby tytoniowe w postaci papierosów marki (...), (...), (...), (...) każdorazowo w ilości co najmniej 32 000 paczek, z częstotliwością co najmniej 1 raz na 2 miesiące bez polskich znaków akcyzy, wprowadzonych nielegalnie na obszar celny Wspólnoty Europejskiej przez przejścia graniczne w D., M., Z., H., K. bez wymaganych prawem opłat łącznie 624 000 paczek papierosów w/w marek powodując narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnych z tytułu należnego cła w wysokości 262 379,52 zł, akcyzy wielkiej wartości w wysokości 1 826 198,4 zł, oraz Vat-u dużej wartości w wysokości 559 701,54 zł, przy czym z popełniania tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu i za to na podstawie art. 65 § 1 kks w zb. z art. 91 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks skazał oskarżonego, a na podstawie art. 65§1 kks w zw. z art. 7§2 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks i 23§1 i 3 kks wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 500 (pięciuset) stawek, ustalając wartość 1

(jednej) stawki na 80 (osiemdziesiąt) złotych,

b) na podstawie art. 33§1 kks orzekł wobec oskarżonego K. K. (1) środek karny w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanego mu w pkt. IV.a) przestępstwa w kwocie 2 648 279,46 zł (dwóch milionów sześciuset czterdziestu ośmiu tysięcy dwustu siedemdziesięciu dziewięciu złotych i czterdziestu sześciu groszy),

V.a) w ramach zachowania zarzucanego oskarżonemu K. K. (1) w pkt. V aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od dnia 11 maja 2008 roku do dnia 5 listopada 2008 roku w M. i innych bliżej nieustalonych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru nabył 5 000 paczek papierosów (...) bez polskich znaków akcyzy" w tym ujawnione 5 listopada 2008 roku podczas przeszukania w miejscu zamieszkania K. K. (1) przy ul. (...) w miejscowości M. 107 paczek papierosów marki (...) (...) 50 paczek papierosów marki C. (...), 24 paczek papierosów marki C. (...), 20 paczek papierosów marki R. (...), 60 paczek papierosów marki R.(...), 12 paczek papierosów marki (...), 8 paczek papierosów marki P. oraz nabył łącznie 1930 litrów odkażonego alkoholu etylowego o stężeniu 93 % bez polskich znaków akcyzy wprowadzonych nielegalnie na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez wymaganych prawem opłat powodując narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnych z tytułu należnego cła małej wartości w wysokości 2 301,30 zł, akcyzy w wysokości

131 250 zł, oraz Vat-u małej wartości w wysokości co najmniej

30 270 zł, przy czym z popełniania tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu i za to na podstawie art. 65 § 3 kks w zb. z art. 91 § 4 kks w zw. z art. 37§1 pkt 2 kks, w zw. z art. 6§2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks skazał oskarżonego, a na podstawie art. 65§3 kks w zw. z art. 7§2 kks w zw. z art. 38§1 pkt 2 kks i 23§1 i 3 kks wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 30 (trzydziestu) stawek, ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 80 (osiemdziesiąt) złotych,

b) na podstawie art. 30§2 kks, 31 §5 i 6 kks orzekł wobec oskarżonego K. K. (1) środek karny w postaci przepadku dowodów rzeczowych przez zniszczenie opisanych w wykazie nr 1/37 pod poz. od 1 do 9 (k. 1608, t IX) w związku z przypisaniem mu czynu z pkt V.a),

c) na podstawie art. 33§1 kks orzekł wobec oskarżonego K. K. (1) środek karny w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanego mu w pkt. V.a) przestępstwa w kwocie 163 821,30 zł (stu sześćdziesiąciu trzech tysięcy ośmiuset dwudziestu jeden złotych i trzydziestu groszy),

VI.a) w ramach zachowania zarzucanego J. L. (1) i E. P. (1) w pkt. VI aktu oskarżenia uznał oskarżonych za winnych tego, że w okresie od lutego 2005 r. do listopada 2006 r. w krótkich odstępach czasu w miejscowości B. koło P., w B., w S. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu, wielokrotnie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu tego samego zamiaru narażenia na uszczuplenie należności celnych i podatkowych, przy wykorzystaniu tej samej sposobności, nabywali wyroby tytoniowe w postaci papierosów marki (...), (...), (...), lub (...) bez polskich znaków akcyzy w ten sposób, że:

- w okresie od lutego 2005 r. daty dziennej nieustalonej do lutego 2006 roku w datach bliżej nieustalonych w B. nabyli od E. L. 3-krotnie 36 000 paczek papierosów marki (...)

- w okresie od maja 2006 roku do listopada 2006 roku w datach bliżej nieustalonych w B. i S. nabyli 3-krotnie od ustalonej osoby 96 000 paczek papierosów jednej z w/w marek tj. łącznie w ilości 132 000 paczek papierosów wprowadzonych na obszar celny Wspólnoty Europejskiej przez przejścia graniczne w D., M., Z., H., K. bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy i bez uiszczenia wymaganych prawem opłat powodując narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnych z tytułu należnego cła małej wartości w wysokości 50 181,10 zł, akcyzy w wysokości 396 000 zł, oraz Vat-u małej wartości w wysokości 117 326 zł, z popełniania tego przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło przy czym J. L. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od uiszczenia w dniu 23 stycznia 2006 roku grzywny wynoszącej co najmniej 120 stawek dziennych orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 24 października 2005 roku w sprawie V Ks 12/05 za umyślne przestępstwo skarbowe tego samego rodzaju i za to na podstawie art. 65 § 1 kks w zb. z 91 § 3 kks w zw. z 37 § 1 pkt 2, 4 i 5 kks w zw. z 6 § 2 kks w zw. z 7 § 1 kks wobec J. L. (1), a na podstawie art. 65 § 1 kks w zb. z 91 § 3 kks w zw. z 37 § 1 pkt 2 i 5 kks w zw. z 6 § 2 kks w zw. z 7 § 1 kks wobec E. P. (1) skazał obu oskarżonych, a na podstawie art. 65§1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 38§1 pkt 3 kks i 23§1 i 3 kks wymierzył wobec J. L. (1) karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 400 (czterystu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 100 (sto) złotych, a wobec E. P. (1) karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę 300 (trzystu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 100 (sto) złotych,

b) na podstawie art. 33 § 1 kks orzekł wobec oskarżonych J. L. (1) i E. P. (1) solidarnie środek karny w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanego im w pkt. VI.a) przestępstwa w kwocie 563 507,10 zł (pięciuset sześćdziesiąciu trzech tysięcy pięciuset siedmiu złotych i dziesięciu groszy),

VII.a) w ramach zachowania zarzucanego oskarżonemu T. L. (1) w pkt. VII aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od lutego 2005 r. do listopada 2007 roku w W. i innych miejscowościach na terenie kraju wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu tego samego zamiaru narażenia na uszczuplenie należności celnych i podatkowych, nabył od B.'. M. wyroby tytoniowe w postaci papierosów marki (...), (...), (...), (...) wprowadzone na obszar Unii Europejskiej bez wymaganych prawem opłat, w ten sposób że:

- w okresie od lutego 2005 r. do połowy marca 2005 r. nabył celem dalszej odsprzedaży łączną ilość 3 000 paczek papierosów w/w marek,

- w okresie od początku września 2005 r. do końca listopada 2005 r. nabył celem dalszej odsprzedaży łącznie 9 000 paczek papierosów w/w marek,

- w okresie od lutego 2006 roku do listopada 2006 roku nabył celem dalszej odsprzedaży łącznie 3000 paczek papierosów w/w marek,

- w okresie od lutego 2007 r. do listopada 2007 nabył celem dalszej odsprzedaży 18 000 paczek papierosów w/w marek, czym naraził budżet Wspólnoty Europejskiej i budżet Skarbu Państwa, z tytułu przemytu papierosów w łącznej ilości 33 000 paczek, na uszczuplenie należności celnej małej wartości w wysokości 13 875,80 złotych, należnego podatku VAT małej wartości w wysokości 29 599 złotych i należnego podatku akcyzowego małej wartości w kwocie 96 578 złotych, czyniąc sobie z popełniania tego przestępstwa stałe źródło dochodu i za to na podstawie art. 65 § 3 kks w zb. z 91 § 3 kks w zw. z 37 § 1 pkt 2 i 5 kks w zw. z 6 § 2 kks w zw. z 7 § 1 kks skazał oskarżonego, a na podstawie art. 65§3 kks w zw. z art. 7§2 kks w zw. z art. 38§1 pkt 2 kks i 23§1 i 3 kks wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 25 (dwudziestu pięciu) stawek, ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 100 (stu) złotych,

b) na podstawie art. 33§1 kks orzekł wobec oskarżonego T. L. (1) środek karny w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanego mu w pkt. VII.a) przestępstwa w kwocie 140 052,80 zł (stu czterdziesty tysięcy pięćdziesięciu dwóch złotych i osiemdziesięciu groszy),

VIII.a) w ramach zachowania zarzucanego oskarżonemu E.' L. w pkt. VIII aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od lutego 2005 r do lutego 2006 r., w krótkich odstępach czasu, w B. i innych miejscowościach na terenie kraju wielokrotnie działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu tego samego zamiaru narażenia na uszczuplenie należności celnych i podatkowych, nabywał od ustalonej osoby wyroby tytoniowe w postaci papierosów marki (...) i (...) każdorazowo w ilości 40 000 paczek bez polskich znaków akcyzy, wprowadzonych nielegalnie na obszar celny Wspólnoty Europejskiej

przez przejścia graniczne w D., M., Z., H., K. bez wymaganych prawem opłat łącznie w ilości 240 000 paczek papierosów w/w marek, w tym nabył 27 271 paczek papierosów marki S. (...) i 25 543 paczek papierosów marki S. (...) ujawnionych w dniu 25 kwietnia 2006 roku na posesji J. S. (1) oraz 10 000 paczek papierosów marki S. (...) ujawnionych w dniu 25 kwietnia 2006 roku w samochodzie marki R. (...) W. L., powodując narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnych z tytułu należnego cła małej wartości w wysokości 91 238,40 zł, akcyzy dużej wartości w wysokości 621 312 zł, oraz Vat-u w wysokości 191 609 zł, przy czym z popełniania tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu i za to na podstawie art. 65 § 1 kks w zb. z art. 91 § 3 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art.

7 § 1 kks skazał oskarżonego, a na podstawie art. 65§1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 kks i 23 § 1 i 3 kks wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 500 (pięciuset) stawek, ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 100 (sto) złotych,

b) na podstawie art. 33§1 kks orzekł wobec oskarżonego E.' L. środek karny w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanego mu w pkt. VIII.a) przestępstwa w kwocie 904 159,40 zł (dziewięciuset czterech tysięcy stu pięćdziesięciu dziewięciu złotych i czterdziestu groszy),

IX.a) w ramach zachowania zarzucanego oskarżonemu B. M. w pkt VIII aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od lutego 2005 r. do listopada 2007 r. roku w W. i innych miejscowościach na terenie kraju wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu tego samego zamiaru narażenia na uszczuplenie należności celnych i podatkowych, nabył od ustalonej osoby wyroby tytoniowe w postaci papierosów marki (...), (...), (...), (...) wprowadzone na obszar Unii Europejskiej bez wymaganych prawem opłat, w ten sposób że:

- w okresie od lutego 2005 r. do połowy marca 2005 r. nabył celem dalszej odsprzedaży łączną ilość 75.000 paczek papierosów w/w marek,

- w okresie od początku września 2005 r. do końca listopada 2005 r. 3 razy w miesiącu, w odstępach co 10 dni nabył celem dalszej odsprzedaży łącznie 288 000 paczek papierosów w/w marek,

- w okresie od lutego 2006 roku do listopada 2006 roku dat bliżej nieustalonych co najmniej raz w miesiącu, nabył celem dalszej odsprzedaży łącznie 160 000 paczek papierosów w/w marek,

- w okresie od lutego 2007 r. do listopada 2007 r. dat bliżej nieustalonych dwudziestokrotnie nabył celem dalszej odsprzedaży co najmniej 640.000 paczek papierosów w/w marek, czym naraził budżet Wspólnoty Europejskiej i budżet Skarbu Państwa, z tytułu przemytu papierosów, w łącznej ilości 1 163 000 paczek, na uszczuplenie należności celnej dużej wartości w wysokości 489 018,20 złotych, naraził na uszczuplenie należnego podatku VAT wielkiej wartości w kwocie 1 043 161 złotych i należnego podatku akcyzowego wielkiej wartości w kwocie nie mniejszej niż 3 403 636 złotych, czyniąc sobie z popełniania tego przestępstwa stałe źródło dochodu i za to na podstawie art. 65 § 1 kks w zb. z 91 § 1 kks w zw. z 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 kks w zw. z 38 § 2 pkt 1 kks w zw. z 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks skazał oskarżonego, a na podstawie art. 65§1 kks w zw. z art. 7§2 kks, 38§2 pkt 1 kks i 23§1 i 3 kks wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 100 (sto) złotych,

b) na podstawie art. 33 § 1 kks orzekł wobec oskarżonego B. M. środek karny w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanego mu w pkt. IX.a) przestępstwa w kwocie 4 935 815,20 zł (cztery miliony dziewięćset trzydzieści pięć tysięcy osiemset pięćnaście złotych i dwadzieścia groszy),

X. oskarżonego B. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. X aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 258§1 k.k. skazał go i przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. i 60 § 6 pkt 4 k.k. i 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 100 (stu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 100 (sto) złotych,

XI.a) oskarżonego B. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XI aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 63 § 2 kks w zb. z art. 86 § 3 kks i art. 54 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 kks w zw. z 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks skazał oskarżonego, a na podstawie art. 63§2 kks, 7 § 2 kks, 38§1 pkt 3 kks i 23 §1 i 3 kks wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 20 (dwudziestu) stawek, ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 100 (sto) złotych,

b) na podstawie art. 30§2 kks, 31 §5 i 6 kks orzekł wobec oskarżonego B. M. środek karny w postaci przepadku dowodów rzeczowych przez zniszczenie opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 3 pod poz. 6 (k 3884-3885) w związku z przypisaniem mu czynu z pkt. XI.a),

c) podstawie art. 33§1 kks orzekł wobec oskarżonego B. M. środek karny w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanego mu w pkt. XI.a) przestępstwa w kwocie 123 599 zł (stu dwudziestu trzech tysięcy i pięciuset dziewięćdziesięciu dziewięciu złotych) solidarnie z i oskarżoną I. M. M.;

XII.a) oskarżonego B. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XII aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

b) na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego B. M. w związku z przypisanym mu w pkt. XII.a) przestępstwem środek karny w postaci przepadku dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 3 pod poz. od 8 do 10 (k 3884-3885, t XX),

XIII.a) oskarżonego B. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XIII aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 263 §2 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

b) na podstawie art. 44 § 6 k.k. orzekł wobec oskarżonego B. M. w związku z przypisanym mu w pkt. XIII.a) przestępstwem środek karny w postaci przepadku dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 3 pod poz. 1 i 2 (k 3884/3885, t XX),

XIV. oskarżonego A. S. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XIV aktu oskarżenia,

XV. oskarżoną I. M. M. uznał za winną czynu zarzucanego jej w pkt. XV aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał oskarżoną i wymierzył jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

XVI.a) oskarżoną I. M. M. uznał za winną czynu zarzucanego jej w pkt. XVI aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 63 § 2 kks w zb. z art. 86 § 3 kks i art. 54 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 kks w zw. z 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks skazał oskarżoną, a na podstawie art. 63§2 kks, 7 § 2 kks, 38§1 pkt 3 kks i 23§1 i 3 kks wymierzył jej karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 40 (czterdziestu) stawek, ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

b) na podstawie art. 33§1 kks orzekł wobec oskarżonej I. M. M. środek karny w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanego jej w pkt. XVI.a) przestępstwa w kwocie 123 599 zł (stu dwudziestu trzech tysięcy i pięciuset dziewięćdziesięciu dziewięciu złotych) solidarnie z oskarżonym B. M.,

XVII. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 20§2 kks, 39§1 i 2 kks połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonych E. G. ' G. ', G. G. (1), K. K. (1), J. L. (1), T. L. (1), E. ' L., B. ' M., E. P. (1), I. M. M., a na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 20§2 kks, 39§1 i 2 kks i 23 §1 i 3 kks nadto połączył kary grzywny wobec oskarżonych G. G. (1), K. K. (1) i B.' M. i wymierzył wobec:

1. E. G. ' G. ' karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,
2. G. G. (1) karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 100 (sto) złotych,
3. K. K. (1) karę łączną 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 520 (pięćset dwudziestu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 80 (osiemdziesiąt) złotych,
4. J. L. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,
5. T. L. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,
6. E.'L. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,
7. B.' M. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 300 (trzystu) stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 100 (sto) złotych,
8. E. P. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
9. I. M. M. karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XVIII. na podstawie art. 69§1 i 2 kk i 70§1 pkt 1 kk w zw. z art. 20§2 kks i 41a§2 kks wykonanie łącznych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił wobec G. G. (1), T. L. (1), E.'L., B.' M. i I. M. M. na okres próby 4 (czterech) lat, a wobec J. L. (1), E. P. (1) na okres próby 5 (pięciu) lat, oddając wszystkie te osoby pod dozór kuratora,

XIX. na podstawie art. 63 §1 kk w zw. z art. 20§2 kks na poczet orzeczonej wobec E. G. ' G. ' kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 24 czerwca 2009 r. do 19 maja 2010 r., na poczet orzeczonej wobec K. K. (1) od kary pozbawienia wolności zalicza okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 5 listopada 2008 r. do 12 listopada 2008 r., na poczet orzeczonej wobec J. L. (1) kary grzywny zalicza okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 6 i 7 kwietnia 2009 r., odpowiadający 4 (czterem) stawkom grzywny, na poczet orzeczonej wobec T. L. (1) kary grzywny zalicza okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 28 i 29 lipca 2009 r., odpowiadający 4 (czterem) stawkom grzywny, na poczet orzeczonej wobec E. L. kary grzywny zalicza okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 5 kwietnia 2009 r. do

18 listopada 2009 r. odpowiadający 456 (czterystu pięćdziesięciu sześciu) stawkom grzywny, na poczet orzeczonej wobec B. M. kary grzywny zalicza okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 24 września 2008 r. do 20 lutego 2009 r. odpowiadający 300 (trzystu) stawkom grzywny, na poczet orzeczonej wobec I. M. M. kary grzywny zaliczył okres jej rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 24 września 2008 r. odpowiadający 2 (dwóm) stawkom grzywny,

XX. na podstawie art. 230§2 k.p.k. zwrócił dowody rzeczowe K. K. (1) opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) (k. 1608), B. M. opisane w wykazie dowodów rzeczowych (...), (...) (k. 3884-3885) i opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) (k. 3887), E. ' Y. opisane w wykazie dowodów rzeczowych (...) (k. 3892), A. S. (1) opisane w wykazie dowodów rzeczowych (...) (k. 3894), E. L. opisane w wykazie dowodów rzeczowych (...) (k. 4318- 4319) M. ' V. opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) (k. 4320), E. G. ' G. ' opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) (k. 4322) oraz T. L. (1) opisane w wykazie dowodów rzeczowych (...) (k. 4321),

XXI. na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. A. kwotę 1920 zł (jednego tysiąca dziewięciuset dwudziestu złotych) + VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu,

XXII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych w sprawie od E. G. ' G.' kwotę 11 179,34 zł (jedenastu tysięcy stu siedemdziesięciu dziewięciu złotych i trzydziestu czterech groszy), od G. G. (1) kwotę 6349,01 zł (sześciu tysięcy trzystu czterdziestu dziewięciu złotych i jeden grosz), od K. K. (1) kwotę 10267,53 zł (dziesięciu tysięcy dwustu sześćdziesięciu siedmiu złotych i pięćdziesięciu trzech groszy), od J. L. (1) kwotę 9079,34 zł (dziewięciu tysięcy siedemdziesięciu dziewięciu złotych i trzydziestu czterech groszy), od T. L. (1) kwotę 1579,34 zł (jednego tysiąca pięciuset siedemdziesięciu dziewięciu złotych i trzydziestu czterech groszy), od E. L. kwotę 11330, 24 zł (jedenastu tysięcy trzystu trzydziestu złotych i dwudziestu czterech groszy), od E. P. (1) kwotę 7079,34 zł (siedmiu tysięcy siedemdziesięciu dziewięciu złotych i trzydziestu czterech groszy), od E. Y. kwotę 545,05 zł (pięciuset czterdziestu pięciu złotych i pięciu groszy),

XXIII. na podstawie art. 624 k.p.k. zwolnił od zapłaty kosztów sądowych w sprawie B.' M. oraz I. M. M.,

XXIV. na podstawie art. 639 k.p.k. wydatki związane z oskarżeniem w części uniewinniającej poniósł Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli: dwaj obrońcy oskarżonego E. G., obrońcy oskarżonych G. G. (1), K. K. (1), E. P. (1), J. L. (1), E. L. oraz prokurator reprezentujący Prokuraturę Apelacyjną w. L..

Odpowiedź na apelację prokuratora wniósł obrońca oskarżonej M. V., wnosząc o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku, w części uniewinniającej tę oskarżoną od zarzucanych jej aktem oskarżenia czynów.

Prokurator zaskarżył wyrok:

- na niekorzyść oskarżonych E. G. ' G. ', K. K. (1), E.' L., co do winy w części dotyczącej przestępstw z art. 65 § 1 kks i inne, będących przedmiotem zarzutów przypisanych im w pkt II. 1.a), IV.a) i VIII.a) zaskarżonego wyroku;

- na niekorzyść oskarżonych A. S. (1), M.' V., G. G. (1), E. P. (1) i J. L. (1) co do winy w całości;

- na niekorzyść oskarżonej I. M. M. co do kary w części dotyczącej przestępstwa z art. 258 § 1 kk, będącego przedmiotem zarzutu przypisanego jej w pkt XV zaskarżonego wyroku;

- na niekorzyść oskarżonych G. G. (1), T. L. (1), E. ' L., B.' M. i I. M. M., J. L. (1), E. P. (1) co do kary w części dotyczącej warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych wobec nich kar łącznych pozbawienia wolności;

- na korzyść oskarżonych E. G. ' G. ', G. G. (1), K. K. (1), J. L. (1), T. L. (1), E. ' L., B.' M., E. P. (1) co do kary w części dotyczącej orzeczenia na podstawie art. 33§1 kks środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej osiągniętej z popełniania przestępstwa

powołując się na art. 427 §1 i 2, art. 437 § 1 i 2 oraz art. 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k.

zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 65 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. polegającą na wymierzeniu za przestępstwo przypisane I. M. M. w wyroku w pkt XV kary jednostkowej pozbawienia wolności równej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, podczas gdy zgodnie z dyspozycją art. 65 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk Sąd zobligowany był do wymierzania kary pozbawienia wolności powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia;

II. obrazę przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. art. 70 § 2 k.k., 73 § 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 kks oraz art. 41 a § 1 kks polegającą na niezastosowaniu tych przepisów i zastosowaniu przepisów art. 69 § 1 i 2 k.k. i 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 kks i 41a § 2 kks jako podstaw warunkowego zawieszenia wykonania łącznych kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec G. G. (1), T. L. (1), E. ' L., B.' M. i I. M. M., J. L. (1), E. P. (1);

III. obrazę prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 41 a § 1 k.k.s. poprzez zawieszenie wykonania orzeczonych wobec E.'L., G. G. (1) kar pozbawienia wolności w sytuacji, gdy nie zachodziły wyjątkowe, wymagane przez powołany przepis, uzasadnione szczególnymi okolicznościami wypadki, co skutkowało rażąco niewspółmiernością orzeczonych wobec tych oskarżonych kar;

IV. obrazę prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 33 § 1 k.k.s. poprzez wyrażenie błędnego poglądu prawnego, iż na tej podstawie można orzec przepadek równowartości pieniężnej korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa w wysokości równoważnej wysokości uszczuplonych działaniami oskarżonych należności publicznoprawnych w sytuacji, gdy na podstawie tego przepisu można orzec jedynie przepadek równowartości korzyści majątkowych faktycznie osiągniętych z popełnienia przestępstwa bez możliwości orzeczenia tego środka karnego solidarnie;

V. obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 4, 5 § 2, 7 i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na nierozważeniu wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonych i dokonanie oceny zgromadzonych dowodów w sposób dowolny bez uwzględnienia wskazań wiedzy i doświadczenia zawodowego, co w konsekwencji doprowadziło do zawężenia rozmiarów działalności przestępczej E. G. ' G. ', K. K. (1), E. ' L., G. G. (1), E. P. (1) i J. L. (1), a co za tym idzie wysokości należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie w części dotyczącej przestępstw z art. 65 § 1 kks i inne, będących przedmiotem zarzutów przypisanych im w pkt II. 1.a), III.1.a), III.2.a), IV.a), VI.a) i VIII.a) zaskarżonego wyroku, do zawężenia okresu działalności w zorganizowanej grupie przestępczej G. G. (1), E. P. (1) i J. L. (1) w części dotyczącej przestępstw z art. 258 § 1 k.k., będących przedmiotem zarzutów przypisanych im w pkt 1.2, 1.4 zaskarżonego wyroku i do niesłusznego uniewinnienia oskarżonych A. S. (1), M.'i V. od zarzutów z pkt I, II i XIV aktu oskarżenia;

VI. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, iż zebrane w sprawie dowody są wystarczające jedynie do uznania, że oskarżony E. G. nabywał od ustalonej osoby, wprowadzone nielegalnie na obszar celny Wspólnoty Europejskiej wyroby tytoniowe w postaci papierosów każdorazowo w ilości co najmniej 32 000 paczek, z częstotliwością co najmniej 1 raz na 2 miesiące, co w konsekwencji doprowadziło do zaniżenia wysokości należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie stanowiących znamię przestępstwa z art. 65 § 1 kks i inne, będącego przedmiotem zarzutu przypisanego oskarżonemu w pkt II. 1.a) wyroku, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów dokonana zgodnie z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego w szczególności dokonanie ustaleń na podstawie zeznań świadka T. D. z dnia

29 lipca 2009 roku i późniejszych oraz wyjaśnień B. M. i K. K. (1) w powiązaniu z dowodami nieosobowymi w postaci zestawienia przekroczeń granicy (...) przez obywateli M. prowadzi do wniosku, że wyroby tytoniowe nabywał co najmniej dwa razy w tygodniu;

VII. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, iż zebrane w sprawie dowody są wystarczające jedynie do uznania, że oskarżony G. G. (1) nabywał od ustalonej osoby, wprowadzone nielegalnie na obszar celny Wspólnoty Europejskiej wyroby tytoniowe w postaci papierosów jedynie dwukrotnie w ilości 60 000 paczek i bez wykonania tego samego zamiaru, co w konsekwencji doprowadziło w ramach zachowania zarzucanego oskarżonemu w pkt III aktu oskarżenia do wyodrębnienia dwóch czynów i zaniżenia wysokości należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie stanowiących znamię przestępstwa z art. 65 § 1 kks i inne, oraz skrócenia okresu jego przynależności do grupy przestępczej w ramach zachowania zarzucanego oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów dokonana zgodnie z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, w szczególności dokonanie ustaleń na podstawie zeznań świadka T. D. z dnia 29 lipca 2009 roku i późniejszych oraz wyjaśnień K. K. (1) w powiązaniu z dowodami nieosobowymi w postaci zestawienia przekroczeń granicy (...) przez obywateli M. prowadzi do wniosku, że wyroby tytoniowe nabywał co najmniej jeden raz w tygodniu w okresie od lutego 2005 roku i w tym czasie należał również do grupy przestępczej;

VIII. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, iż zebrane w sprawie dowody są wystarczające jedynie do uznania, że oskarżony K. K. (1) nabywał od ustalonej osoby, wprowadzone nielegalnie na obszar celny Wspólnoty Europejskiej wyroby tytoniowe w postaci papierosów każdorazowo w ilości co najmniej 32 000 paczek, z częstotliwością co najmniej 1 raz na 2 miesiące co w konsekwencji doprowadziło do zaniżenia wysokości należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie stanowiących znamię przestępstwa z art. 65 § 1 kks i inne, będącego przedmiotem zarzutu przypisanego oskarżonemu w pkt IV.a) wyroku, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów dokonana zgodnie z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego w szczególności dokonanie ustaleń na podstawie zeznań świadka T. D. z dnia 29 lipca 2009 roku i późniejszych oraz wyjaśnień B. M. w powiązaniu z dowodami nieosobowymi w postaci zestawienia przekroczeń granicy (...) przez obywateli M. prowadzi do wniosku, że wyroby tytoniowe nabywał co najmniej jeden raz w tygodniu;

IX. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, iż zebrane w sprawie dowody są wystarczające jedynie do uznania, że oskarżeni J. L. (1) i E. P. (1) nabywali od ustalonej osoby, wprowadzone nielegalnie na obszar celny Wspólnoty Europejskiej wyroby tytoniowe w postaci papierosów jedynie trzykrotnie i jedynie w okresie do listopada 2006 roku, co w konsekwencji doprowadziło w ramach zachowania zarzucanego oskarżonym w pkt VI aktu oskarżenia do zaniżenia wysokości należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie stanowiących znamię przestępstwa z art. 65 § 1 kks i inne i skrócenia działalności związanej z nabywaniem papierosów pochodzących z przemytu oraz skrócenia okresu ich przynależności do grupy przestępczej w ramach zachowania zarzucanego oskarżonym w pkt I aktu oskarżenia, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów dokonana zgodnie z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego w szczególności dokonanie ustaleń na podstawie zeznań świadka T. D. z dnia

29 lipca 2009 roku i późniejszych oraz wyjaśnień samych oskarżonych i G. G. (1) w powiązaniu z dowodami nieosobowymi w postaci zestawienia przekroczeń granicy (...) przez obywateli M. prowadzi do wniosku, że wyroby tytoniowe od T. D. nabyli co najmniej pięciokrotnie w okresie od maja 2006 roku do listopada 2007 roku i w tym czasie należeli również do grupy przestępczej;

X. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na ustaleniu, iż zebrane w sprawie dowody w szczególności zeznania T. D., wyjaśnienia K. K. (1), B. M. nie są wystarczające do uznania, że oskarżona M. V. dopuściła się zarzucanych jej w pkt I i II aktu oskarżenia czynów, podczas gdy ich prawidłowa ocena dokonana zgodnie z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego prowadzi do jednoznacznie odmiennego wniosku;

XI. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na ustaleniu, iż zebrane w sprawie dowody w szczególności zeznania T. D., wyjaśnienia K. K. (1) i G. G. (1) nie są wystarczające do uznania, że oskarżony A. S. (1) dopuścił się zarzucanych mu w pkt I i XIV aktu oskarżenia czynów, podczas gdy ich prawidłowa ocena dokonana zgodnie z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego prowadzi do jednoznacznie odmiennego wniosku;

XII. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych i kar łącznych orzeczonych wobec E. ' L. i G. G. (1) w stosunku do bardzo wysokiej szkodliwości przypisanych im przestępstw, stopnia zawinienia, niskich pobudek, którymi kierowali się oskarżeni, ich roli w popełnionych w zorganizowanej grupie przestępczej czynach, wskutek czego tak orzeczona kara nie zapewnia spełnienia celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych.

Wnosił o:

1) uchylenie wyroku wobec M. ' V., A. S. (1), G. G. (1), E. P. (1), J. L. (1) w zakresie wszystkich przypisanych im zaskarżonym wyrokiem czynów i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu XVIII Wydział Karny w Warszawie do ponownego rozpoznania,

2) uchylenie wyroku wobec E. G. ' G. ', K. K. (1), E. ' L. w zakresie przypisanych im zaskarżonym wyrokiem w pkt II. 1.a), IV.a), i VIII.a) czynów i przekazanie w tej części sprawy Sądowi Okręgowemu XVIII Wydział Karny w Warszawie do ponownego rozpoznania,

3) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie za czyn przypisany I. M. M. w pkt XV wyroku kary 4 miesięcy pozbawienia wolności i powołanie w podstawie wymiaru kary art. 65 § 2 k.k.,

4) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec wszystkich oskarżonych środka karnego przypadku równowartości korzyści majątkowych uzyskanych z popełniania przestępstwa w wysokości faktycznie tych korzyści odniesionych ,

5) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez powołanie jako podstaw warunkowego zawieszenia wykonania łącznych kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec T. L. (1), B. ' M. i I. M. M., przepisów art 69§1 i 2 kk, 70 § 2 kk, 73 § 2 kk w zw. z art. 20§2 kks oraz art. 41a § 1 i § 2 kks

na wypadek nieuwzględniania wniosków z pkt 1 i 2

6) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez powołanie jako podstaw warunkowego zawieszenia wykonania łącznych kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec G. G. (1), E. ' a L., J. L. (1), E. P. (1) przepisów art. 69§1 i 2 k.k., 70 § 2 k.k., 73 § 2 k.k. w zw. z art. 20§2 kks oraz art. 41 a § 1 i § 2 kks.

Adwokat J. B., obrońca E. G. '. zarzucił:

I. mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania - art. 366 § 1 k.p.k., art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k. - polegającą na ustaleniu szeregu istotnych dla sprawy okoliczności, w tym w szczególności liczby rzekomo nabytych przez oskarżonego E. G. ' . papierosów bez polskich znaków akcyzy, wprowadzonych na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez wymaganych prawem opłat, okresu rzekomej przestępczej działalności oskarżonego E. G. ' ., w oparciu jedynie o wyjaśnienia T. D., który nie został przesłuchany bezpośrednio przed sądem orzekającym, co w konsekwencji uniemożliwiło wyjaśnienie pojawiających się w tych wyjaśnieniach rozbieżności oraz stanowiło ograniczenie praw do obrony oskarżonego,

II. mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania - art. 366 § 1 k.p.k., art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. - polegającą na braku dostatecznego rozważenia, że zebrany w sprawie materiał dowodowy dotyczący rzekomego sprawstwa oskarżonego E. G. ' ., w szczególności dotyczący okresu 2006-2007 stanowią tylko i wyłącznie wyjaśnienia T. D., nie poparte w tym zakresie żadnymi innymi dowodami,

albowiem wyjaśnienia współoskarżonych B. M., K. K. oraz T. L. (2) dotyczą tylko okresu do 2005 roku, kiedy to oskarżony miał działać na terenie (...) (...) (...) w W., zaś wymienienie współoskarżeni nie mieli żadnej wiedzy odnośnie rzekomej dalszej przestępczej działalności oskarżonego,

III. mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania - art. 366 § 1 k.p.k., art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. - polegającą na dowolnym, nie odzwierciedlającym zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, przyjęciu, że wyjaśnienia T. D., B. M., K. K. (1), T. L. (2) w zakresie wskazującym na rzekomy udział oskarżonego E. G. w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się dokonywaniem przestępstw skarbowych oraz na nabywanie przez niego wyrobów tytoniowych bez polskich znaków akcyzy, wprowadzonych nielegalnie na obszar celny Wspólnoty Europejskiej, zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności, bez należytego uwzględnienia faktu, iż dowody te stanowią pomówienia, złożone przez osoby żywotnie zainteresowane wynikiem postępowania karnego oraz, jak można zasadnie wnioskować, mogą zmierzać do przerzucenia odpowiedzialności za przestępstwa na inne osoby czy też do uniknięcia odpowiedzialności karnej,

IV. mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania - art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. - polegającą na braku wskazania, w oparciu o jakie dowody sąd orzekający ustalił miejsce działania oskarżonego E. G. '., w szczególności w zakresie, w jakim sąd orzekający w opisie czynów przypisanych oskarżonemu wskazał, iż oskarżony miał działać w Z., D. i innych miejscowościach na terenie kraju,

V. mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania - art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. - polegającą na zupełnym pominięciu w pisemnym uzasadnieniu wyroku okoliczności związanych z rzekomą działalnością przestępczą oskarżonego E. G. w latach 2006 – 2007 w szczególności braku określenia, jakie dowody miałyby wskazywać na rzekomą przestępczą działalność E. G., a także braku określenia, czy w tym zakresie rozstrzygnięcie nie jest oparte tylko i wyłącznie na wyjaśnieniach T. D..

Z uwagi na podniesione wyżej zarzuty, na podstawie art. 437 § 2 k.p.k., wnoszę o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego E. G. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Adwokat M. D. (1) także reprezentujący E. G. zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało wpływ na wynik rozstrzygnięcia tj. art. 6 ust 2 lit d) Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2, Dz. U. z 1993r., Nr 61, poz. 284 (zwana dalej Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności) poprzez błędne zastosowanie tego przepisu polegające na wydaniu wyroku skazującego wobec oskarżonego E. G. ' G.' w zakresie obu zarzucanych mu czynów w oparciu jedynie o zeznania jednego świadka, który nie został przez Sąd przesłuchany, a którego zeznania zostały odczytane w trybie art. 391 § 1 k.p.k., co doprowadziło do wyeliminowania zasady bezpośredniości, kontrydiktoryjności oraz do pozbawienia oskarżonego możliwości obrony swoich praw przed sądem, oraz naruszyło zasadę prawdy materialnej, uchybienie to naruszyło także przepis prawa procesowego tj. art. 391 § 1 k.p.k. poprzez błędne zastosowanie tego przepisu,

2. naruszenie przepisów postępowania, mającego wpływ na wynik rozstrzygnięcia tj. art. - 424 § 1 pkt 2) k.p.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na powołaniu w uzasadnieniu wyroku orzeczeń bez podania miejsca ich publikacji, co uniemożliwia poznanie ich w całości i odniesienie się do zasadności powołania się na nie na kanwie niniejszej sprawy,

3. naruszenie przepisów postępowania, mającego wpływ na wynik rozstrzygnięcia tj. art. 424 § 1 pkt 1) k.p.k. poprzez niezastosowanie tego przepisu i podanie w uzasadnieniu wyroku, że ustalenia faktyczne Sąd I instancji ustalił na podstawie całokształtu okoliczności, z jednoczesnym brakiem dokładnego wskazania, na jakich konkretnie

dowodach oparł swoje rozstrzygnięcie,

4. naruszenie przepisów postępowania, mającego wpływ na wynik rozstrzygnięcia tj. art. 173 § 1 i 3 k.p.k. poprzez okazanie B. M. podczas przesłuchania zdjęcia tylko E. G. ' G. ' w momencie, gdy podejrzany ten mówił o E. G. ' G. ', co spowodowało u podejrzanego pojawienie się sugestii odnośnie personaliów okazywanej osoby,

5. naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało wpływ na wynik rozstrzygnięcia tj. 258 § 1 k.k. poprzez błędną wykładnię i błędne zastosowanie polegające na błędnym przyjęciu, że E. G. działał w zorganizowanej grupie przestępczej.

Mając na uwadze powyższe wnosił o: zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uchylenie wyroku Sądu I instancji w tej części i uniewinnienie oskarżonego E. G. ' G. ' od obu zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów oraz przyznania temu oskarżonemu wydatków związanych z oskarżeniem za obie instancje i obciążenie nimi Skarbu Państwa,

ewentualnie

uchylenie wyroku Sądu I instancji w zaskarżonej części i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego G. G. (1) zaskarżył wyrok w całości, w odniesieniu od ww., zarzucając:

I. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez zastosowanie art. 33 § 1 kks w wersji obowiązującej od dnia 17.XII.2005 r. co do czynu popełnionego w okresie luty-listopad 2005 r.(pkt. III. 1.a i b wyroku) co naruszyło art. 1 §. 1 i 2 §.2 kks;

II. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 5 §2, 7, 424 §. 1 i §. 2 k.p.k. polegającą m.in. na:

- tłumaczeniu nie dających się usunąć wątpliwości co do faktu

popelnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu w pkt.1.2 wyroku , oraz ustalenia w pkt. III. 2 a), iż 13 krotnie przewoził papierosy - na jego niekorzyść

- dowolność w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza co do ustalenia uzyskanej korzyści majątkowej przez oskarżonego G. G.,

- niewystarczające wskazanie jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione zwłaszcza w zakresie udziału osk. G. w zorganizowanej grupie przestępczej,

- niewystarczającym uzasadnieniu podstawy prawnej zastosowania art. 33 § 1 kks;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający m.in. na ustaleniu, iż oskarżony G. G. (1) :

- w okresie od lipca 2007 r. do września 2007 r., w W., S., Ł. i B. i innych miejscowościach na terenie kraju w zamiarze bezpośrednim brał udział wspólnie z ustalonymi i nieustalonymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze międzynarodowym kierowanej przez ustaloną osobę,

- w okresie od lipca 2007 r. do września 2007 r. 13 krotnie przewoził papierosy,

- uzyskał korzyść majątkową z przypisanego mu :

w pkt. III. 1.a) przestępstwa w kwocie 226.039,60 zł.,

pkt. III. 2.a) przestępstwa w kwocie 2.036.944,30 zł.;

IV. niesłuszne zastosowanie wobec osk. G. G. środka karnego w postaci:

a) ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanego mu w pkt. III. 1.a) przestępstwa w kwocie 226.039,60 zł. /pkt. III. 1 .b) wyroku/,

b) ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanego mu w pkt. III. 2.a) przestępstwa w kwocie 2.036.944,30 zł. /pkt. III. 2.b) wyroku/,

- wobec tego, że uzyskana korzyść majątkowa jest błędnie ustalona (zbyt wysoka) co czyni, że środek ten w obu przypadkach jest nadmiernie surowy.

Wnosił o:

I. o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez:

a) uniewinnienie oskarżonego G. G. (1) od popełnienia przypisanego mu czynu w pkt.1.2 wyroku,

b) wyeliminowanie z wyroku orzeczenia z pkt. III. 1 .b) o środka karnym w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej w kwocie 226.039,60 zł. bądź znaczne jego obniżenie,

c) w części dotyczącej pkt. III.2.b) wyeliminowanie orzeczenia o środka karnym w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanego mu w pkt. III. 2.a) przestępstwa w kwocie 2.036.944,30 zł, lub znaczne obniżenie orzeczonego środka karnego ewentualnie,

II. o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I- szej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego K. K. (1) zaskarżył dotyczącą ww. część wyroku i zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4, 5 § 2, 7, 366 § 1 i 410 k.p.k., polegającą na:

a) jednostronnej i wybiórczej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, nie uwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, wyrażającą się w bezkrytycznym przyjęciu, iż dowody z wyjaśnień: T. D. i B. M. wskazują na sprawstwo oskarżonego K. K. (1) i pozwalają na poczynienie nie budzących wątpliwości ustaleń istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy w sytuacji, gdy ich prawidłowa ocena i analiza wskazuje, iż są w sposób istotny wzajemnie i wewnętrznie niespójne i sprzeczne ze sobą, a zatem wbrew ustaleniom Sądu I instancji, nie sposób na ich podstawie poczynić ustaleń dotyczących osoby oskarżonego K. K. (1) i jego sprawstwa;

b) jednostronnej i wybiórczej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, nie uwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, wyrażającą się w bezkrytycznym przyjęciu, iż dowody z wyjaśnień T. L. (1) i G. G. (1) wskazują na sprawstwo oskarżonego K. K. (1) i pozwalają na poczynienie nie budzących wątpliwości ustaleń istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy w sytuacji, gdy ich prawidłowa ocena i analiza wskazuje, iż ich treść nie potwierdza, a nawet przeczy takim ustaleniom, a zatem wbrew ustaleniom Sądu I instancji nie sposób na ich podstawie poczynić ustaleń dotyczących osoby oskarżonego K. K. (1) i jego sprawstwa;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,

mający istotny wpływ na jego treść, polegający na:

a) uznaniu, iż oskarżony K. K. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze międzynarodowym w sytuacji, gdy prawidłowa analiza i ocena całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego nie pozwala na wywiedzenie takiego wniosku;

b) przyjęciu sprawstwa oskarżonego K. K. (1) w zakresie czynów z pkt. IV i V zaskarżonego orzeczenia w sytuacji, gdy prawidłowa analiza i ocena zgromadzonego materiału dowodowego przeczy zarówno opisanym zachowaniom, jak również poczynionym wyliczeniom.

Zważywszy na powyższe uchybienia wnosił:

- o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie Sądowi I instancji

do ponownego rozpoznania,

ewentualnie,

- o uniewinnienie oskarżonego.

Ponadto wniósł:

- o dopuszczenie dowodu z załączonej do niniejszej apelacji dokumentacji medycznej dotyczącej stanu zdrowia psychicznego oskarżonego K. K. na okoliczność jego stanu zdrowia.

- o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych psychiatrów celem ustalenia, czy oskarżony w dacie zarzucanych mu czynów miał pełną zdolność do rozpoznania znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem, a nadto, czy obecnie może brać udział w postępowaniu karnym.

Obrońca oskarżonych E. P. (1), J. L. (1) i E. L. zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niesłusznym uznaniu, iż oskarżeni działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej- wpięrow w ramach zamiaru ewentualnego, a później bezpośredniego, wynikiem czego było uznanie oskarżonych za winnych popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego nie pozwala do przypisania oskarżonym działania w tej charakterystycznej konfiguracji osobowej jaką jest zorganizowana grupa;

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na wymierzeniu stawek grzywny w wysokości 100 zł. każda, w sytuacji gdy ocena dochodów sprawców, ich warunków osobistych, rodzinnych, stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych prowadzi do wniosku, iż wysokość stawki winna być znacznie niższa, i nie przekraczać kwoty 40 zł a w stosunku do L. 60 zł jedna stawka dzienna, co w efekcie prowadzi do uznania orzeczonych kar grzywny jako rażąco niewspółmiernych;

3. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez niezasadne zastosowanie wobec oskarżonych środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanego im przestępstwa w wysokości 563 507,10 zł solidarnie w odniesieniu do E. P. i J. L. a (w stosunku do E. L. 904.159,40 zł) w sytuacji gdy w przypadku przestępstwa skarbowego w wyniku którego doszło do uszczuplenia należności publicznoprawnej zastosowanie może mieć jedynie obowiązek uiszczenia tej należności opisany w przepisie art. 41 § 2 kks w zw. z art. 41 § 4 pkt. 2 kks, zaś oskarżeni osiągnęli z przestępstwa korzyść o wielokrotnie mniejszych rozmiarach niż określona przez Sąd kwota uszczuplenia należności publicznoprawnej.

Podnosząc powyższy zarzut na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 k.p.k. wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. uniewinnienie oskarżonego E. P. (1), J. L. (1) i E. L. od zarzucanego im w pkt. 1 przestępstwa określonego w art. 258 § 1 k.k., w konsekwencji rozwiązanie orzeczenia o karze łącznej, jak i wyeliminowanie z opisu zarzucanego oskarżonym w pkt. VI a przestępstwa z art. 65 § 1 kks desygnatu „działania w zorganizowanej grupie przestępczej” oraz z kwalifikacji prawnej tego czynu art. 37 § 1 pkt. 5 kks i zmianę wysokości kary orzeczonej za tak opisane i zakwalifikowane przestępstwo poprzez orzeczenie jej w wymiarze po 1 rok pozbawienia wolności.

2. zmianę orzeczonej kary grzywny poprzez ustalenie stawki dziennej grzywny w wymiarze po J. L. i E. P. i 60 zł - E. L..

3. uchylenie orzeczonego środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanego przestępstwa jako równej kwocie uszczupień publicznoprawnych w wysokości 563 507,10 zł., ew. jego zmianę poprzez wymierzenie go w kwocie odpowiadającej rzeczywiście nielegalnie uzyskanej korzyści przez oskarżonych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora, obejmująca jedenastu, spośród dwunastu oskarżonych w sprawie, okazała się zasadna w odniesieniu do oskarżonych M. V. i A.A. S., co do których rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego o uniewinnieniu ich od czynów z pkt I i II oraz XIV aktu oskarżenia zapadło z obrazą art. 7 k.p.k. i w tym zakresie sprawa będzie ponownie rozpoznana przez Sąd Okręgowy.

Apelacja prokuratora nie została uwzględniona w przeważającej części, tj. w zakresie, w jakim podważa ustalenia faktyczne dotyczące skazań E. G., K. K., E. L., G. G., E. P. i J. L.. Wniosek prokuratora o uchylenie wyroku w tym zakresie, a więc nieomal w całości, w celu powrotu do zakresu czasowego i ilościowego (papierosów) czynów ujętego w a/o okazał się bezzasadny.

W części dotyczącej wymiaru kar i środków karnych, które zaskarżył prokurator, zarówno na niekorzyść oskarżonych (kary lub podstawy prawne wymiaru kar wszystkich skazanych w sprawie), jak też na korzyść (środek karny ściągnięcia równowartości korzyści majątkowej), apelacja spowodowała zmianę jedynie co do wymiaru kary łącznej G. G., orzeczonej przez Sąd Okręgowy z naruszeniem granic określonych w art. 39 § 1 k.k.s. – pkt XVIII 2 wyroku, a także przepisów stanowiących podstawę warunkowego zawieszenia kar łącznych, oraz w odniesieniu do środka karnego oskarżonych K. K. – pkt Vc wyroku, J. L. i E. P. – pkt VI b, B. M. i J. M. M. – pkt XI c i XVI b wyroku. Zmiany które w tej ostatniej kwestii orzekł Sąd Apelacyjny, jak też uchylenie środka karnego zasądzonego wobec G. G. w pkt III 1b zaskarżonego wyroku zostały dokonane na korzyść oskarżonych, zgodnie z kierunkiem apelacji prokuratora i części apelacji obrońców oskarżonych lecz nie opierały się na uznaniu zarzutu błędnego wyliczenia wysokości pieniężnej środka karnego według równowartości narażonych należności publicznoprawnych. Zarzut ten był bezzasadny, dlatego wyrok Sądu I instancji, w części dotyczącej środków karnych został co do zasady utrzymany w mocy. Dokonane zmiany uwzględniły jedynie zarzut prokuratorski dotyczący solidarnego zasądzenia środka oraz zarzut obrońcy oskarżonego G. G. dotyczący naruszenia prawa materialnego – art. 33 § 1 kks (zarzut I), w związku z niezastosowaniem zasady *lex retro non agit*.

Obniżenie kwoty środka karnego orzeczonego w pkt V c zaskarżonego wyroku w odniesieniu do K. K. nastąpiło zgodnie z kierunkiem i zakresem apelacji obu stron, jednak nie z powodu treści zarzutów przez nie sformułowanych, a z racji na częściowo podwójne zasądzenie środków karnych przypadków przedmiotów przestępstwa – dowodów rzeczonych i równowartości korzyści majątkowej w stosunku do tych samych rzeczy (pkt V b i V c wyroku Sądu Okręgowego).

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy, co oznacza że przeciwstawne apelacje obrońców oskarżonych oraz prokuratora dotyczące winy i wymiaru orzeczonych kar okazały się bezpodstawne.

Po wyjaśnieniu zakresu uchylenia i zmian w wyroku Sądu Okręgowego należy przejść do szczegółowego omówienia poszczególnych zarzutów skarżących i stanowiska Sądu odwoławczego.

Ponieważ apelacja prokuratora ma najszerszy zakres osobowy i merytoryczny zostanie oceniona w pierwszej kolejności.

W odniesieniu do **uniewinnienia oskarżonych M. V. (2) i A. S. (1)** prokurator postawił zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (pkt X, XI apelacji), który w istocie sprowadza się do zarzutu błędnej oceny dowodów z zeznań świadka T. D. oraz wyjaśnień części oskarżonych. Błąd co do faktu bywa zwykle skutkiem błędnej oceny dowodów, jednak analiza ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy prowadzi raczej do wniosku, że Sąd ten ustalił, że

M. V. i A. S. nabywali i handlowali papierosami pochodzącymi z transportów zakupywanych na U. i przemycanych w (...), tylko wątpliwości co do roli oskarżonych, ilości papierosów, czy czasu tej działalności, zdaniem Sądu Okręgowego nie pozwoliły na przepisanie winy.

Zarówno prokurator jak też Sąd meriti, choć w różnym stopniu, nie zauważają znaczenia art. 7 k.p.k., którego przestrzeganie stanowi gwarancję tego, że osoba niewinna zostanie oczyszczona, a sprawca przestępstwa skazany. Wątpliwości, które powziął Sąd I instancji w sprawie M. V. i A. S. pojawiły się w sposób nieracjonalny, oderwany od rzeczywistego stanu dowodów, były spowodowane naruszeniem zasady swobodnej ich oceny. Sąd dokonał dowolnej interpretacji dowodów obciążających oskarżonych, dlatego wnioski jakie wyciągnął w kwestii winy naruszają reguły logicznego rozumowania, opartego na wiedzy i doświadczeniu życiowym.

Taki sposób oceny dowodów dotyczy jedynie oskarżonych M. V. i

A. S., bowiem w odniesieniu do pozostałych oskarżonych, których dotyczą apelacje, błąd ten nie występuje, przeciwnie, Sąd Okręgowy bardzo czytelnie zaprezentował w uzasadnieniu wszystkie dowody i ocenił je zgodnie z art. 7 k.p.k.

W sprawie M. V. (2) Sąd I instancji dostrzegł istnienie szeregu dowodów osobowych wskazujących bezpośrednio na to, że oskarżona, pozostająca w związku osobistym z E. G., zajmowała się sprzedażą przemycanych papierosów na byłym stadionie

(...). Sąd Okręgowy wymienia trzy osobowe źródła dowodowe, które wskazują wprost na M. V. jako współniczkę E. G. (str. 27). Są to zeznania T. D., który rozpoznał oskarżoną na zdjęciach i stwierdził, że (...) sprzedawała papierosy razem z E. G., wszystko robili razem, bo była jego dziewczyną (t. 20 k. 3974 – 3975). Sąd Okręgowy czyni pewien zarzut zeznaniom D., twierdząc, że zeznał tylko raz o M. V.. Taki sam zarzut stawia Sąd Apelacyjny zbieżnym z zeznaniami ww. świadka wyjaśnieniom B. M., który bez żadnego porozumienia z pierwszym świadkiem złożył nieomal identyczne wyjaśnienia na temat E. G.

i M. V.. Oskarżony znał ich doskonale, wskazał na zdjęciach i stwierdził, że oboje odbierali papierosy od D. i dalej je sprzedawali, mieli spółkę, razem te interesy prowadzili. B. M. widział z M. V. jej siostrę bądź kuzynkę, która im pomagała. Zbieżność zeznań T. D. i wyjaśnień B. M. wsparta wyjaśnieniami K. K. wskazywała na rolę M. V. w procederze przestępczym. Zarzut jednorazowości pomówienia oskarżonej przez T. D. i B. M. jest niezrozumiały w sytuacji, gdy K. K., także jako bezpośredni obserwator, poznał M. V. i jej siostrę na stadionie w czasie gdy handlowały razem z (...) papierosami, które kupowali od (...) (t. 19 k. 377 – 78). Oskarżony opisał samochód, którym kobiety przywoziły towar, wydawały handlarzom, notowały to, a po południu przyjeżdżały po pieniądze. K. K., podobnie jak D. i M., bez wątplenia rozpoznał M. V..

Czwartym dowodem osobowym, choć nie tak szczegółowym jak poprzednie, są pominięte w sprawie M. V. wyjaśnienia oskarżonego T. L. (t. 21, k. 4027). Oskarżony przyznał, że kupował z przemytu papierosy na stadionie od Ż. (G.), który sprzedawał je razem z dwoma kobietami.

Mimo istnienia 4 naocznych świadectw osób, które nie tylko pomawiają G. i V. ale przyznają się same do paserstwa akcyzowego i skarbowego, Sąd Okręgowy nie dostrzegł znamion przestępstwa w działaniu oskarżonej i możliwości rozważenia znamion współsprawstwa.

Na str. 3 uzasadnienia wyroku Sąd Okręgowy ustala, że „do końca 2005 r. oskarżona sprzedawała hurtowe ilości papierosów drobnym handlarzom”. Na str. 28 i 29 Sąd stwierdza, że jako pewne można traktować zeznania świadka T. D. i wyjaśnienia oskarżonego B. M., z których wynika, że oskarżona trudniła się sprzedażą papierosów zakupionych przez swojego konkubenta E. G.. Ustala następnie, że M. V. w okresie węższym niż zarzucany uczestniczyła w sprzedaży papierosów: „posiadanie tych przedmiotów (papierosów) przenosiła na inne osoby”. W przedstawionych ustaleniach trudno dopatrzeć się błędu, choć oczywiście kwestia okresu działalności M. V. i ilości sprzedawanych przez nią papierosów pozostaje otwarta. Błędem Sądu meriti była niezgodna z art. 7 k.p.k. ocena dowodów, która spowodowała bezradność Sądu w ocenie; czy zachowania oskarżonej wypełniały znamiona przestępstwa.

Zupełnie niezrozumiałe są dywagacje Sądu Okręgowego czy sprzedając papierosy pozyskane z przemytu przez konkubenta oskarżonej działała ona jako „jego współniczka”, czy jako „jego pracownik” (str. 28 uzasadnienia). Żaden

z oskarżonych obciążających M. V., ani świadek D., ani też sama oskarżona nigdy nie sugerowali, że mogła być ona nieświadomym pracownikiem E. G.. Oskarżona nie prowadziła obrony w tym kierunku, przyznała jedynie, że była konkubina G., stąd też tworzenie przez Sąd alternatywnych dla oskarżenia wersji jest nieuzasadnione. Z prawidłowo ustalonego i niewątpliwego faktu, że M. V. sprzedawała papierosy pochodzące z przemytu, przewoziła je od E. G. i nadzorowała ich dalszą odsprzedaż, inkasowała pieniądze, Sąd meriti wyprowadził nielogiczne wątpliwości co do formy sprawstwa, czasu przestępstwa i ilości papierosów. Mimo to przyznał, że czas ten choćby częściowo zawiera się w zarzucie a/o. Wyjście poza te ramy nie miałyby znaczenia zgodnie z teorią tożsamości czynu, wg. art. 399 k.p.k. Również ewentualne zakwalifikowanie ustalonych działań oskarżonej: „posiadała... i brała udział w ich zbyciu” (str. 29 Sąd Okręgowy) jako znamion czynu z art. 65 § 1 kks nie groziło wyjściem poza granice oskarżenia. Słusznie podnosi w apelacji prokurator, że przepis ten zawiera szeroki katalog przestępnych form sprawczych, od nabywania przedmiotów akcyzowych, przez przechowywanie, przewóz, przenoszenie, przesyłanie, aż po pomoc w ich zbyciu. Taka kazuistyka rodzajów zachowań przestępnych służy objęciu zakazem każdej postaci kontaktu z towarem bez akcyzy, pod warunkiem, że ich rodzaj, ilość lub zawartość wskazują na zamiar wprowadzenia do obrotu (zob.: Kodeks karny skarbowy. T. Grzegorzczak, wyd. 3, Dom Wyd. ABC, 2006 r.).

Poza formą umyślną paserstwa akcyzowego w § 2 art. 65 kks penalizuje paserstwo nieumyślne, a więc takie, gdy na podstawie towarzyszących okoliczności osoba stykająca się z towarami bez znaków akcyzy lub wątpliwie oznaczonych powinna i może przypuszczać, że pochodzą one z czynu zabronionego.

Sąd Okręgowy uniewinniając M. V. nie dokonał logicznej subsumpcji jej zachowań do znamion przestępstwa i to zarówno w formie zarzucanej, jak i innych, np. pomocy w zbyciu papierosów kupionych przez E. G.. Ponowna analiza zeznań T. D., wyjaśnień B. M., K. K. i T. L. będzie dla Sądu orzekającego podstawą do uzupełnienia już poczynionych ustaleń o handlu papierosami przez oskarżoną o okoliczności dotyczące czasu i ilości papierosów oraz zamiaru. Należy dowody te badać z uwzględnieniem wszystkich sposobów oceny jakie wskazuje art. 7 k.p.k., a więc rozumnie, logicznie i przy wykorzystaniu doświadczenia życiowego. W kontekście tego ostatniego nie sposób lekceważyć pewnego faktu pozostawiania M. V. w związku osobistym i ekonomicznym (konkubinat i wspólne mieszkanie) z E. G., który przez okres 3 lat brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze międzynarodowym trudniącej się przemytem i handlem papierosami bez akcyzy, Sąd rozpoznający ponownie sprawę rozważy, czy zachowanie M. V. w tym okresie polegające na wielokrotnym, codziennym dostarczaniu tych papierosów do nielegalnego handlu na stadionie i pobieraniu opłat od sprzedawców wypełnia znamiona przestępstwa skarbowego, np. w formie pomocnictwa w zbyciu. Warunkiem koniecznym prawidłowości ustaleń faktycznych jest ustalenie zamiaru działania M. V., od czego całkowicie uchylił się Sąd Okręgowy w dotychczasowym postępowaniu. Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe rozważania dotyczące granic czynu zarzucanego i ewentualnie możliwego do przypisania, pamiętając, że wyznacznikami tożsamości czynu wśród których obraca się jest ten sam przedmiot ochrony, tożsamość czynności wykonywanej, ten sam zamiar sprawcy, miejsce i czas działania oraz ten sam zbiór podmiotów oskarżonych.

Rozważania powyższe będą przydatne nie tylko w odniesieniu do czynu zarzucanego M. V. w pkt II a/o lecz także do zarzutu I, czyli udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy, w odniesieniu do pozostałych oskarżonych, za wyjątkiem M. V. i A. S., udział ten polegał na nabywaniu przemyconych papierosów. Członków grupy łączyły interesy ekonomiczne wiążące przemytników i nabywców papierosów. Jeśli więc ustalono w dotychczasowym postępowaniu, że M. V. handlowała takimi papierosami, a zostałyby ewentualnie ustalone, że czyniła to z pełną świadomością, że jest jednym z ogniw interesu przestępczego, to orzeczenie uniewinniające będzie bezzasadne. W przypadku rozstrzygnięcia o winie w zakresie czynu z art. 258 § 1 k.k. Sąd Okręgowy także pominął rozważania dotyczące strony podmiotowej działań oskarżonej. Doprowadziło to do nielogicznego wniosku, że osoba, która aktywnie, długotrwale i zorganizowanie rozprowadzała papierosy pochodzące pod jednego z najprężniejszych członków grupy i pozostająca z nim we wspólnym pożyciu, działała w całkowitej nieświadomości i oderwaniu od planu i zadań grupy przestępczej. Użycie przez Sąd Okręgowy eufemistycznego określenia, że działalność M. V. „wykraczała poza przestrzeń aktywności grupy i aktywności tej nie stymulowała” (str. 66) jest sprzeczne z zasadami rozsądku i przeciętnego doświadczenia życiowego.

Sprzysiężąc rozumowaniu Sądu I instancji stanowisko M. V. wyrażone w odpowiedzi na apelację prokuratora nie zasługuje na akceptację z tych samych względów. Twierdzenia obrońcy oskarżonej przeczące jej współpracy z E. G., zwanym Ż., (od (...)zdrobnienia imienia) są bezzasadne, gdyż o współpracy M. i Ż. mówił nie tylko K. K., któremu obrońca zarzuca „progresywną pamięć” ale także T. D., B. M. i T. L., a oskarżona oświadczyła, że jest konkubiną E. G. (k. 7414v, k. 5051v).

Krytyka wyroku w sprawie M. V. jest aktualna również do sprawy A. S. (1), uniewinnionego od zarzutu I a/o – czynu z art. 258 § 1 k.k. oraz od zarzutu XIV a/o – czynu z art. 65 § 3 k.k.

Sąd Okręgowy ustalił, zgodnie z wyjaśnieniami A. S., że w okresie 2003 – 2008 r. zaopatrywał się on w papierosy, które pochodziły z przemytu (...), od T. D. (str. 6 uzasadnienia). Należy nadmienić, że prokurator zarzucił A. S. w pkt XIV a/o nabycie trzykrotnie znacznej ilości papierosów za pośrednictwem K. K.. Mimo ustalenia, że A. S. kupował papierosy pochodzące od członka grupy przestępczej, że aktywnie poszukiwał kontaktu u innych członków i do innych członków, w celu szerszego wejścia do ich interesów, Sąd Okręgowy ocenił, że są to zachowania mało istotne, by uznać, że A. S. był ogniwem przestępczego obrotu papierosami (str. 45 uzasadnienia Sądu Okręgowego).

Podobnie jak w przypadku M. V. Sąd Okręgowy dostrzegł szereg dowodów obciążających oskarżonego, wskazujących wprost lub pośrednio na jego kontakty z członkami grupy przestępczej i poszukiwanie takich kontaktów, a mimo to dokonał dowolnej oceny tych dowodów.

Sąd ten uznał za niewystarczający fakt przyznania się A. S. do wielokrotnego kupowania papierosów na stadionie i świadomości że pochodzą „od T.” (k. 1666), do znajomości z K. K. u którego szukał (...). Niewystarczające do skazania A. S. wydało się Sądowi uzupełniające przyznanie się A. S. do handlu papierosami, wyjaśnienia K. K., który rozpoznał A. S. jako „A. z S.”, z którym utrzymywał kontakty, następnie zeznania T. D. zeznającego, że zawoził papierosy do S.. Wreszcie bez znaczenia dla Sądu meriti okazał się czwarty dowód pośredni noszący cechy poszlaki, a mianowicie rozmowy telefoniczne zarejestrowane w maju 2008 r. pomiędzy A. S. a K. K.. O ile można zgodzić się z oceną Sądu, że nie jest to dowód bezpośredni dotyczący zarzucanego A. S. okresu działalności przestępczej (2007 r.), to jednak treść rozmów ma istotne znaczenie dla oceny wiedzy A. S. o kulisach funkcjonowania interesu z papierosami pochodzącymi z przemytu od T. D.. Treść rozmów telefonicznych odpowiada rozeznaniu jakie w tej kwestii prezentował A. S. w wyjaśnieniach z dnia 19 listopada 2008 r. (k. 1664 – 1668)). Wskazują one na bardzo dobrą orientację oskarżonego w nielegalnym rynku papierosowym prowadzonym na stadionie (...). Oskarżony znał źródło pochodzenia papierosów : „M. sprzedają najwięcej ...”, „T. to (...)”, wiedział że T. (D.) „rządził” sprzedażą papierosów zU. Oskarżony znał cenę takich papierosów zależną od ich jakości, wiedział za ile można je sprzedać i licząc na zysk sam je kupował. A. S. przyznał, że zabiegał o bezpośredni kontakt z T. i kupno od niego, ale K. K. mówił, że są „za krótkcy”. Oskarżony dysponował numerem telefonu do T. D. mówił też o roli B. M.. Mimo liczby dowodów obciążających A. S. Sąd Okręgowy uznał, że „nie są wystarczające” do poczynienia ustaleń odpowiadających wersji oskarżyciela (str. 45 uzasadnienia).

Sąd Apelacyjny przychylił się do wniosku prokuratora o uchylenie tej części wyroku, choć jak na wstępie wspomniano zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest celny tylko w zakresie braku rozważań Sądu Okręgowego o zamiarze towarzyszącym A. S. w kontaktach z grupą przemytników i paserów papierosów. Natomiast w pozostałym zakresie błąd co do faktów jest jedynie skutkiem błędnej oceny wyżej przytoczonych dowodów. W tym właśnie zakresie należało uznać wyrok uniewinniający A. S. za błędny.

Podobnie jak w przypadku M. V. zadaniem Sądu rozpoznającego sprawę ponownie będzie zgodna z art. 7 k.p.k. ocena tych dowodów i ustalenie czy niewątpliwe nabywanie przez A. S. papierosów pochodzących z przemytu, czas kiedy to czynił i rodzaj kontaktów z częścią oskarżonych, nosi znamiona zarzucanych mu przestępstw. Sąd Okręgowy, mimo uznania dowodów „za niewystarczające”, nie odwołał się do istnienia wątpliwości rangi art. 5 § 2 k.p.k., a z pewnością na wątpliwości takie nie wskazuje stanowcze stwierdzenie: „Oczywiście oskarżony zajmował się zakupem papierosów pochodzących z przemytu, nawet mogły to być papierosy z przemytu T. D.” (str. 44 uzasadnienia). W sytuacji, gdy sam

oskarżony wskazywał tylko na to źródło papierosów, wnioszek Sądu o innych lub „jakichkolwiek papierosach” wydaje się dowolny i nielogiczny.

Konsekwencją uniewinnienia A. S. od nabywania nielegalnych papierosów było uznanie, podobnie jak w przypadku M. V., że nie należał on do zorganizowanej grupy przestępczej, której celem był przemysł i handel papierosami bez akcyzy.

Weryfikacja oceny dowodów dotyczących XIV zarzutu a/o będzie więc miała istotne znaczenie dla oceny świadomości A. S., czy działał on jako element struktury przestępczej realizującej ten cel ekonomiczny.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny uchylił wyrok w pkt I.8, II 2, XIV oraz w zakresie dowodów rzeczowych zajętych od M. V. i A. S. i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zarzutów V – IX apelacji prokuratora godzących w ramy czasowe i ilościowe przedmiotów przestępstw przyjęte przez Sąd Okręgowy w wyroku, a tym samym uznał za bezzasadny wniosek prokuratora o uchylenie orzeczenia dotyczącego E. G., G. G., K. K., J. L., E. P. i E. L.. Wniosek taki byłby wątpliwy nawet przy założeniu, że ustalenia faktyczne Sądu meriti byłyby błędne. Jeśli bowiem oskarżyciel twierdzi, że zebrał dowodowy na poparcie zarzutów w takim kształcie jak w akcie oskarżenia – szerszym niż przyjęto w wyroku, to zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. mógłby żądać wydania przez Sąd odwoławczy wyroku reformatoryjnego nie zaś kasatoryjnego.

Sąd Okręgowy nie naruszył zasady obiektywizmu, zasady in dubio pro reo, ani swobodnej oceny dowodów, co zarzuca skarżący w pkt V apelacji. Pominąwszy defekt fachowy apelacji wywiezionej przez podmiot kwalifikowany, który nie powinien opierać zarzutu na zasadach generalnych procesu, np. art. 4 k.p.k. oraz to, że prokurator w apelacji w ogóle nie uzasadnia rzekomego naruszenia art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., to apelacja w tej części jest niezasadna i nielogiczna. Zarzuca się w niej nierozważenie wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonych ...”. Po czym w uzasadnieniu prokurator promuje wersję wydarzeń opartą wyłącznie na zmienionych wyjaśnieniach ukrywającego się T. D., zapominając o zasadzie z art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k., których naruszenie zarzuca Sądowi Okręgowemu.

Prokurator nie wykazał i nie uzasadnił żadnej z podstaw odwoławczych które wskazuje w pkt V apelacji - naruszenie prawa procesowego oraz w pkt VI – IX - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Dotyczy to zarówno faktów głównych jak też podstaw obliczenia należności publicznoprawnych.

Postępowanie odwoławcze nie potwierdziło istnienia błędów, które zarzuca prokurator. Bezpodstawność jego zarzutów polega na tym, że domaga się, by nadać rangę dowodu „koronnego” zeznaniom świadka T. D., co byłoby niedopuszczalne z powodu zmienności jego relacji oraz pewnej ułomności procesowej tego dowodu spowodowanej po części czynnościami prokuratora.

Sąd Okręgowy podszedł do tego dowodu z dużą, lecz nie nadmierną ostrożnością uznając słusznie, że nakazuje to niemożność bezpośredniego przesłuchania świadka na rozprawie (T. D. ukrył się po uchyleniu mu tymczasowego aresztowania w czasie śledztwa). Sąd uznał jego wyjaśnienia złożone w charakterze podejrzanego w 2009 r. jako istotną, ale nie rozstrzygającą, podstawę ustaleń faktycznych. Dał wiarę tylko tym relacjom świadka, które były stałe i znalazły potwierdzenie w innych dowodach, a w szczególności w wyjaśnieniach B. M., E. L. (w postępowaniu przygotowawczym), K. K., T. L., E. P., J. L. i G. G. oraz w szeregu dowodów pośrednich, jak np. przeszukania, oględziny, eksperymenty procesowe i inne czynności.

Sąd Okręgowy ocenił zeznania T. D. z pełnym poszanowaniem zasady swobodnej oceny dowodów, dostrzegając częściową zmienność, ogólnikowość jego relacji, których nie można było wyjaśnić w postępowaniu sądowym. Mimo podjętych przez Sąd prób wezwania świadka na rozprawę świadek nadal ukrywa się, co jak słusznie zauważył Sąd meriti „nie uwiarygadnia jego wyjaśnień” (str. 13 uzasadnienia). Zadaniem oskarżyciela było przedstawienie stanowczych i konsekwentnych dowodów winy oskarżonych w odniesieniu do zarzucanych czynów. Utrata cennego źródła dowodowego jakim był T. D., osoba spośród oskarżonych najwyższej ustawiona w łańcuchu ogniw przemytu i

dystrybucji bezakcyzowych papierosów, była błędem taktyki śledczej, z którego obecnie nie można wywodzić zarzutu stosunku do Sądu. Sąd Okręgowy bardzo wnikliwie przeanalizował treść zeznań świadka, prawidłowo zastosował procedurę ich ujawnienia na rozprawie, zgodnie z art. 391 § 1 i 2 k.p.k., a następnie porównał fakty podane w nich do wyjaśnień i zeznań innych osób. Fakty opisane niezmiennie oraz znajdujące potwierdzenie w innych dowodach uznał za wiarygodne, a te które były odosobnioną relacją świadka odsunął jako wątpliwe. Ocena tych zeznań przedstawiona w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego : str. 10-13 oraz podczas omawiania sytuacji dowodowej poszczególnych oskarżonych wskazuje na respektowanie art. 7 k.p.k., a przy zastosowaniu zasady in dubio pro reo pozwala na stanowcze przypisanie oskarżonym przestępstw w ramach wskazanych w zaskarżonym wyroku.

Charakterystyczne w apelacji prokuratora dotyczącej oskarżonych E. G., G. G., K. K., J. L. i P. jest to, że wybrał on jako wiarygodne wyjaśnienia T. D. z dnia 29 lipca

2009 r., ogólnie wspominając o późniejszych, okrywając milczeniem to że podejrzany był przesłuchiwany także 23 lipca 2009 r. i podał mniejsze ilości papierosów odsprzedawanych innym oskarżonym, co spowodowało istotne wątpliwości w tym względzie. Te zaś można było rozstrzygać tylko z korzyścią dla sprawców, dlatego Sąd porównał najkorzystniejszą dla nich wersję zeznań T. D., z przyznaniem się oskarżonych, zeznaniami innych świadków (np. J. S., L. B.), z wynikami przeszukań (K., M., L.), eksperymentów, kontrolą telefonów.

Prokurator eksponuje w apelacji dowód z liczby przekroczeń granicy polskiej przez samochody dyplomacji (...) (str. 17-20 apelacji) i uważa, że wskazuje on wprost na tożsamą liczbę transportów z przemycanymi papierosami. Wnioskowanie tak uproszczone jest sprzeczne z zasadami procesowej oceny dowodów, w której dokumenty z przekroczenia granicy mogą być zaledwie poszlaką, weryfikowaną pozytywnie, bądź negatywnie za pomocą dowodów bliższych głównym faktom. Zdarzenia dotyczące przekroczenia granicy przez samochody dyplomacji (...) nabrały waloru bezpośredniego dowodu potwierdzającego przemyt papierosów tylko w przypadku ujawnienia papierosów podczas kontroli celnej, co miało miejsce w dniu 14 czerwca 2008 r. na przejściu granicznym w D. (t. 3, k. 581 – 599), kiedy to w samochodzie, którym jechał L. B. znaleziono 43 tys. paczek papierosów (...) wyprodukowanych na U.. Znaleziono podrobione listy kurierskie, paszporty i naklejki (...). Przeszukanie to jest jednak jednostkowym dowodem bezpośrednim odnoszącym się do osób wówczas zatrzymanych – B., S.. Dla sprawy obecnych oskarżonych ma to znaczenie pośrednie, choć znakomicie uwiarygodniające zeznania T. D., który był bratem pracownika przedstawicielstwa M. w Polsce – T. D.. Porównano w ten sposób informacje potwierdzone w 2009 r. przez T. D. odnośnie do drogi i sposobu przemytu papierosów. Wykaz przekroczeń granicy przez samochody dyplomacji (...) nie jest jednak w stanie wykazać, że transportów z kontrabandą było właśnie tyle ile określił prokurator w a/o. Sąd Okręgowy słusznie przyjął wersję najkorzystniejszą dla oskarżonych, wedle której T. D. pośredniczył w przekazywaniu swoim stałym odbiorcom: G., K., L. i M. 3 – 4 transportów miesięcznie, z przerwami świątecznymi: grudzień – styczeń i wakacyjnymi: lipiec – sierpień. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że podczas przesłuchania w dniu 29 lipca 2009 r. T. D. zwiłokrotnił liczbę transportów do 2 – 4 w miesiącu dla każdego z odbiorców: 2 – 3 w tygodniu dla (...) (E. G.), 2 razy w miesiącu dla P. (M.), 4 w miesiącu dla L., łącznie 20 dla K.. Nie bacząc na to, że T. D. zmieniał wyjaśnienia nie podając żadnego wytłumaczenia różnic oraz na to, że żaden inny dowód nie potwierdził takich ilości papierosów nabywanych przez ww. oskarżonych prokurator oparł oskarżenie na wyjaśnieniach T. D. z 29 lipca 2009 r. Wnosząc obecnie apelację prokurator nie dostrzegł jak wiele pracy włożył Sąd meriti w precyzyjną analizę każdego dowodu, by w sposób obiektywny, wyważony i logiczny, a przede wszystkim zgodny z art. 5 § 1 i 2 k.p.k. móc orzec w zakresie działalności przestępczej tej grupy oskarżonych.

Należy przy tym podkreślić, że skazując E. G. w pkt II a/o wyroku, G. G. w pkt III 2a wyroku, K. K. w pkt IV, określając liczbę nabytych przez nich transportów papierosów i liczbę paczek Sąd użył określenia „co najmniej”, czyli nie mniej niż. Sformułowanie to nie wyklucza większej ilości, ale zgodnie z zasadami procesu karnego nakazuje przyjąć winę w zakresie najkorzystniejszym dla sprawcy – najmniejszej, udowodnionej ilości.

Oskarżyciel nie przedstawił w procesie niepodważalnych dowodów na ilości, o których mówił T. D. podczas jednego z przesłuchań (29 lipca 2009 r.), dlatego apelacja oparta wyłącznie na tym dowodzie jest bezzasadna.

Prokurator twierdzi, że „dopiero od przesłuchania w dniu 29 lipca 2009 r. T. D. zaczął składać wyjaśnienia faktycznie obrazujące rozmiar prowadzonej działalności i faktyczną ilość osób ...”. Ocena ta polega na subiektywnym przekonaniu i wskazuje na zmienność relacji T. D., a w sytuacji gdy skarżący posługuje się ogólnikiem, iż „zeznania te znajdują potwierdzenie w innych dowodach osobowych i nieosobowych” należy odesłać go do pieczołowicie sporządzonego uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, gdzie na str. 10-26, 30-42, 55 – 77 Sąd ocenił wartość każdego dowodu. Ustalił precyzyjnie w jakim zakresie są ze sobą zgodne, pewne i tylko w takiej części uznał zarzuty a/o co do czasu i rozmiarów przestępstw. Z równą starannością odniósł się do wyjaśnień każdego z oskarżonych we fragmentach, w których ujawniali fakty z działalności przestępczej.

Za wyjątkiem E. G. i M. V. każdy z pozostałych oskarżonych, choćby w części, potwierdził udział w tej działalności, choć zasadniczo prawie każdy negował istnienie zorganizowanej grupy przestępczej trudniącej się przemytem i handlem papierosami bez akcyzy. Najszerze wyjaśnienia spośród oskarżonych złożył B. M., zwany P. i właśnie na nie powołuje się prokurator w apelacji, jako wspierające zeznania T. D..

B. M. przyznał się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, przemytu i handlu papierosami, jednak jego wiedza o rozmiarach działalności przestępczej pozostałych oskarżonych nie była tak szczegółowa, by stanowczo uznać, że nabywali oni takie ilości jakie wskazywał prokurator w a/o . Oskarżony potwierdził informacje o tym, że T. D. mógł przemycać papierosy na skalę daleko szerszą niż ustalona przez Sąd, a nawet szerszą niż zarzucana: „... kilka, kilkanaście samochodów, które były w stanie przewieźć papierosy przez granicę nawet dwukrotnie w ciągu 2 godzin.” (wyjaśnienia t. V k. 994 – 98). Sąd Okręgowy nie pominął tej informacji ale nie oznacza ona automatycznie, że T. D. wykorzystywał w całości potencjalne możliwości przemytu raz, że w całości przemycone papierosy sprzedawał oskarżonym. Wszak sam D. zeznawał o tym zmiennie, a B. M. niewiele wiedział o ilościach papierosów kupowanych przez E. G., K., L., G., L. i P. . Przyznał się do ilości, które sam kupił i tych, które sprzedawał L.. W zasadzie tylko w odniesieniu do K. K. przekazał bliższe informacje dotyczące samochodów do transportu papierosów i miejsc przechowania. Jeśli przyjąć, że B. M. był bodaj najaktywniejszym z odbiorców T. D., bo posunął się nawet od śledzenia go i przymuszania w ten sposób do wznowienia sprzedaży, to ilość papierosów ujęta w zarzucie IX dot. B. M. – nabytych od

T. D. (640 tys. paczek) urealnia niejako zbliżone ilości przypisane w zbliżonym okresie E. G., K. – po 624 paczek (2004 – 2007 r.) raz L. – 240 tys. paczek (2005 – 2006 r.) i G. (2005 r. – 60 tys. paczek oraz 481 tys. przewiezione w 2007r.).

Wyliczenia ilości papierosów przypadających na 4 głównych obiorców T. D. (E. G., K., L. i M.) oraz mniejszych (L., G., ew. S.), których dokonał Sąd Okręgowy korzystają z ochrony art. 5 § 2 k.p.k., a przy tym są logiczne, oparte na pełnej analizie materiału dowodowego, a nie tylko wersji oskarżyciela wynikającej z wyjaśnień T. D. złożonych w dniu 29 lipca 2009 r. Obliczenia te z matematyczną wprost dokładnością prezentuje Sąd Okręgowy w odniesieniu do każdego z oskarżonych, np. na str. 26 uzasadnienia – dot. E. G., gdzie przyjął okres 26 miesięcy i zakup 624 tys. paczek. Sąd logicznie przyjął, że z całego zarzucanego oskarżonemu okresu listopad 2004 r. – listopad 2007 r. - 37 miesięcy, należy wyłączyć okresy świąt zimowych i wakacji letnich, następnie polegając na początkowych zeznaniach T. D., który jest jedynym bezpośrednim źródłem informacji o ilości przywiezionych papierosów, należy przyjąć że przekazywał 3 transporty miesięcznie 4 oskarżonym. Na każdą z tych osób przypada prawie 20 transportów w tym, okresie, które należy pomnożyć co najmniej przez ładowność M. (...) tys. sztang (drugi samochód placówki dyplomatycznej M. zabierał 4,2 tys. sztang). Oznacza to, że oskarżeni otrzymywali co najmniej 1 transport na dwa miesiące (str. 20 uzasadnienia Sądu Okręgowego). Metoda ta została zastosowana także do oskarżonych K. K., E. L., G. G. i B. M., choć w odniesieniu do 3 ostatnich należało uwzględnić ich wyjaśnienia o zakupowanych ilościach, bo podobnie jak L., P. i L. z większą szczerością przyznawali się do zakupu papierosów od T. D..

Prokurator nie podważył logiki obliczeń poczynionych przez Sąd Okręgowy, trwając w przekonaniu, że liczba przekroczeń granicy przez samochody (...), czyli 865, jest liczbą równą przemytom i ilości 33 mln paczek papierosów. Argumentem wspierającym ma być skazanie atache placówki dyplomatycznej M. L. B. za 16 przemytów oraz informacja że jego żona mogła przemycać je 11 razy. Te informacje wcale nie dowodzą wersji, że każde z 865

przekroczeń granicy równało się wwiezieniu papierosów, albo że papierosy skierowano na rynek polski, lub że jedynymi ich odbiorcami byli oskarżeni.

Sąd Okręgowy poczynił też prawidłowe ustalenia w kwestii należności publicznoprawnych, których oskarżeni nie uścili – narazili na uszczuplenie. Na str. 46 – 55 Sąd dokonał drobiazgowego i logicznego przedstawienia kryteriów faktycznych i rachunkowych wedle których ustalił narażone na uszczuplenie należności skarbowe. Wskazał źródła prawa podatkowego i celnego, w tym przepisy wspólnotowe na których oparł wyliczenia. Bazując częściowo na informacjach urzędów celnych określił wartość wyjściową produktu, tj. 1 paczki papierosów w różnych okresach działalności przestępczej oskarżonych; począwszy od 2004 r. – wartość 1 paczki 0,66 zł, przez rok 2007 – 0,73 zł, aż do 2008 r. – 0,77 zł. Kwoty wyliczone przez Sąd Okręgowy są sumą narażonego zła, akcyzy i VAT-u i w żadnym wypadku nie sięgają ceny rynkowej papierosów, którą Izby Celne określiły na 5,25 i 5,57 zł na paczkę papierosów.

Trudno odnieść się do zarzutu prokuratora w tej kwestii, ponieważ nie podjął się on w istocie polemiki z ustaleniami Sądu a jedynie ich krytyki. Wydaje się, że ta część zarzutu V apelacji jest wstępem do zarzutu IV – naruszenia art. 33 § 1 kks, co zostanie omówione dalej.

Analiza dowodów przeprowadzona przez prokuratora opiera się na zmiennej wersji wyjaśnień T. D., której nie da się zweryfikować i na dalekich poszlakach, gdy tymczasem przypisane przez Sąd Okręgowy czyny wynikają z najlepiej rozumianych reguł oceny dowodów wskazanych w art. 4, 5 § 2, 7 i w zw. z art. 410 k.p.k. Ustalenia faktyczne oparte na takiej ocenie są prawidłowe i pewne.

Wspomniany na wstępie zarzut V apelacji, który stwierdza naruszenie art. 5 § 2 i 7 k.p.k. jest więc zupełnie niezasadny.

Oczywistą konsekwencją zawężenia okresów udziału w obrocie papierosami bez akcyzy było ograniczenie czasowe przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej oskarżonych G. G., J. L. i E. P.. Sąd Okręgowy przypisał G. G. czyn z art. 258 § 1 k.k. w okresie od lipca do września 2007 r., kiedy to przewiózł dla T. D. 481 tys. paczek przemycanych papierosów i kiedy miał już pełną świadomość jak funkcjonuje nielegalny interes, w który się włączył.

J. L. i E. P. przypisano udział w grupie przestępczej w okresie od lutego 2005 r. do listopada 2006 r., kiedy to nabyli od T. D. i E. L. łącznie 132 tys. paczek papierosów. Sąd Okręgowy należycie uzasadnił dlaczego w tych trzech przypadkach zdecydował o zawężeniu okresu zarzucanej działalności przestępczej (str. 56 – 58 uzasadnienia oraz str. 77 – 80). Głównym argumentem za przyjęciem czasowych ram przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. było słuszne założenie że celem istnienia zorganizowanej grupy przestępczej było dokonywanie przypisanych przestępstw skarbowych i tylko czynne działanie członków (przemyt i handel papierosami) określały realny byt grupy. Bez tego grupa nie istniała, zatem nie można było przyjąć, że G., P. i L. byli członkami zorganizowanej grupy przestępczej w okresach, w których nie udowodniono im nabywania czy przywozu papierosów bez akcyzy. Skoro Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił daty i rodzaj czynności warunkujących istnienie zorganizowanej grupy przestępczej, to konsekwentnie odniósł je do ram czasowych przestępstwa zarzucanego oskarżonym w pkt I a/o. Prokurator pomija to, że żaden z oskarżonych poza B. M. nie przyznał się do czynu z art. 258 § 1 k.k., a ustalenia w tej części oparto na logicznej analizie Sądu Okręgowego co do siatki stałych odbiorców towaru przemycanego przez (...), ich kontaktów, skrytek, transportu i rozliczeń finansowych gwarantujących zysk każdemu ogniwiu. Skarżący nie powołuje się na błąd braku, a więc nie wskazuje dowodów które Sąd pominął i nie ujawnił, a krytyka oceny dowodów jest czysto polemiczna.

Ponieważ prokurator nie wykazał błędu co do ustaleń faktycznych zarzucanego w pkt VI – IX apelacji, ani naruszenia procedury oceny dowodów, czy też braku w uzasadnieniu stanowiska Sądu Okręgowego – zarzut V apelacji - Sąd Apelacyjny utrzymał wszystkie skarżone skazania w mocy (pkt I 1-7 wyroku SO, pkt II 1a, III 1a, 2a, IVa, Va, VIa, VIIa). Wyrok skazujący oskarżonych T. L., B. M. i J. M. uprawomocnił się nie zaskarżony w części dotyczącej winy przez żadną ze stron.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny nie uznał wniosków 1 i 2 apelacji prokuratora o uchylenie skazań E. G., za czyn II 1a wyroku, E. L. za czyn VIII, K. K. za czyn IVa oraz G., P. i L. w zakresie wszystkich przypisanych czynów. Jak wspomniano na wstępie wniosek taki był bezzasadny, zwłaszcza, że prokurator nie powoływał się na błąd braku. Sąd

Okręgowy nie pominął żadnego dowodu, oparł się na dowodach prawidłowo ujawnionych na rozprawie i ocenił je zgodnie z wiedzą, doświadczeniem życiowym, rozumnie.

Pozostając przy kwestii winy ww. oskarżonych należy w tym miejscu odnieść się do apelacji strony przeciwnej, tj. obrońców 6 oskarżonych, którzy w różnym zakresie kwestionują winę swych mocodawców w zakresie ustalonym przez Sąd Okręgowy .

Ujmując rzecz w największym skrócie 2 apelacje na korzyść E. G. kwestionują całość orzeczenia dotyczącego tego oskarżonego. Podobny zakres ma apelacja w sprawie K. K.. Nieco węższy zakres ma apelacja obrońcy G. G., który kwestionuje skazanie za czyn z art. 258 § 1 k.k. (pkt I 2 wyroku), a w zakresie przewozu papierosów (pkt III 2a wyroku) nie zgadza się tylko z ustaloną ilością papierosów, co generować miało błędne ustalenie o narażonej należności publicznoprawnej.

Obrońca oskarżonych E. L., E. P. i J. L. w identycznych zarzutach nie zgadza się na skazanie ww. za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., nie podważając skazania za czyny z VI i VIII dotyczące handlu papierosami.

Mimo, że apelacja prokuratora w kwestii sprawstwa i stopnia winy oskarżonych była przeciwstawna, to część rozważań Sądu odwoławczego zawarta w komentarzu do tej apelacji pozostaje aktualna, bowiem już na wstępie Sąd ten stwierdził, że ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti, a następnie oparte na niej ustalenia faktyczne co do ww. oskarżonych są prawidłowe. Oznacza to, że Sąd Apelacyjny nie uznał racji żadnej strony w tym względzie i nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku, w części skazującej.

Apelacje złożone na korzyść oskarżonych, możnaby uznać za oczywiste bezzasadne, poza niewielką częścią dotyczącą środków karnych orzeczonych wobec K. K., J. L., E. P. i G. G., które to zostały zmienione lub uchylone na wniosek obu stron.

Rozpoczynając uzasadnienie dotyczące oceny apelacji obrońców w kwestii winy oskarżonych należy najpierw ustosunkować się do zarzutów dotyczących pkt I wyroku Sądu Okręgowego, w którym skazano E. G., G. G., k. K., J. L. i E. P., E. L. za czyn z art. **258 § 1 k.k.** i innych skazanych wobec których wyrok nie został zaskarżony.

Obrońca oskarżonych E. P. (1), J. L. (1) i E. L. zaskarżył w kwestii winy jedynie tę część wyroku (art. 258 § 1 k.k.) zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżeni działali w zamiarze udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, a w konsekwencji skazanie ich za czyn zarzucony w pkt I a/o – pkt I 4,6 wyroku Sądu Okręgowego (zarzut 1 apelacji). Konsekwencją tego błędu, zdaniem obrońcy, było uznanie, że przestępstwa, za które oskarżeni P. L. i L. zostali skazani w pkt VI i VII wyroku na podstawie art. 65 § 1 kks posiadały dodatkowe znamię obciążające - działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, co przełożyło się na surowość kar pozbawienia wolności .

Sąd Apelacyjny nie uznał tego zarzutu, jak też jego uzasadnienia mówiącego o braku dowodów na istnienie organizacji przestępczej. Argument mówiący o braku wyodrębnionego przywództwa grupy jest nietrafny, podobnie jak niezgodne z realiami sprawy twierdzenie, że z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że trzech wymieni oskarżeni podejmowali tylko między sobą decyzje o zakupie papierosów, nie kontaktowali się z innymi osobami i stanowiliby łącznie 2/3 potencjalnej grupy przestępczej. Są to zarzuty odbiegające od ustaleń faktycznych będących podstawą skazania E. P., J. L. i E. L., bowiem Sąd Okręgowy precyzyjnie odtworzył strukturę, kontakty i cel działania grupy - zorganizowanej do popełniania konkretnego rodzaju przestępstw skarbowych (wyspecjalizowanej w przemyśle i handlu papierosami).

Uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego na str. 1-7 oraz 55-58 i 77-81 zawiera ustalenia faktyczne dotyczące zorganizowanej grupy przestępczej, prezentuje dowody potwierdzając istnienie jej struktury, a na koniec bada istotę i strukturę tej grupy, by dojść do słusznego wniosku, że działania oskarżonych spełniają warunki kwalifikacji prawnej przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Ustalenia te są prawidłowe, za wyjątkiem sprawy M. V. i A. S..

Sąd odtworzył strukturę grupy nie tylko w zakresie członkostwa samych oskarżonych ale szerszego jej składu. Należy pamiętać, że mimo oskarżenia w niniejszej sprawie 10 osób struktura grupy obejmowała szerszy krąg osób ustalonych, a także częściowo nieustalonych. Sąd Apelacyjny ustalił, że grupą kierowali obywatele mongolscy R. N. i jego żona zwana przez wszystkich B., którzy dawali zlecenia zakupu i przemytu papierosów z U. i organizowali ich przywóz samochodami przedstawicielstwa dyplomatycznego, jako poczta dyplomatyczna. Ich kurierami byli pracownicy placówek dyplomatycznych M., m. in. zatrzymany 14 czerwca 2008 r. L. B., czy S. L.. By wprowadzać papierosy bez akcyzy płynnie na rynek polski grupa potrzebowała zaufanego lokalnego organizatora, którym był T. D., a w późniejszym okresie także B. M., który uzyskał bezpośredni kontakt z kierownictwem grupy za pośrednictwem I. M. - M.. Stałymi odbiorcami papierosów od T. D. byli oskarżeni E. G., K. K., E. L., B. M., w mniejszym zakresie J. L., E. P. i G. G.. Z kolei E. L. sprzedawał papierosy L. i P., a B. M. - T. L.. Do tego jeszcze dochodziło grono nieustalonych hurtowników i detalistów handlujących na stadionie (...), których zaopatrywała i rozliczała na co dzień konkubina E. G. M.. V. z siostrą. W takim układzie osobowym grupa funkcjonowała w okresie od listopada 2004 r. do listopada 2007 r., choć Sąd Okręgowy przyjął krótsze okresy wobec części oskarżonych, w tym L., P., G. i L.. Natomiast stały trzon odbiorców T. D. stanowili E. G., K. K. i B. M., który w czerwcu 2008 r. nawiązał bezpośredni kontakt z kierownictwem (...) i przejął transport przemycanych papierosów oraz oczekiwał na transport zatrzymany w dniu 14 czerwca 2008 r. na granicy. Stał się lokalnym organizatorem, zaś J. M. M. koordynowała przemyt, dlatego oboje zostali skazani za udział w zorganizowanej grupie przestępczej funkcjonującej jeszcze w czerwcu 2008 r. Okres ten nie ma znaczenia dla przynależności skarżących, jednak obrazuje jak pręźnie i długotrwanie działał nielegalny interes, jak sprawnie organizowano miejsca zakupu papierosów za granicą, transport wyjęty spod zwykłej kontroli celnej dzięki specjalnemu statusowi samochodów zarejestrowanych jako środki transportu placówek dyplomatycznych oraz dzięki fałszerstwu znaków, dokumentów i tablic rejestracyjnych poczty dyplomatycznej. Przez co najmniej 4 lata prowadzono bezkarny przemyt i handel papierosami bez akcyzy na wielką skalę.

Bardzo słusznie zauważył Sąd Okręgowy, że ekonomiczny charakter tej grupy nakierowany wyłącznie na zysk, który osiągał każdy z jej członków sprawiał, że nie było tam ściśle hierarchicznego podporządkowania i posłuszeństwa ale pewien rodzaj swobody i dobrowolności trwania w takiej strukturze, co zapewniało dochody.

Ta analiza charakteru grupy wywołała zarzut „pewnej dysfunkcji”, który postawił obrońca E. L., E. L. i J. P.. Sąd Okręgowy podpierając się sprawnie dowodami w postaci wyjaśnień B. M., który przyznawał się do udziału w grupie, T. L., a po części także innych oskarżonych, którzy przyznali się do udziału w systemie dystrybucji papierosów, wykazał w sposób logiczny i przekonujący, że hierarchiczne podporządkowanie i egzekwowanie obowiązków wobec grupy nie musi być immanentną cechą bezprawnej organizacji przestępczej. Wystarczy trwała i silna zależność ekonomiczna, o którą dbają sami członkowie, gdyż zapewnia ona każdemu z nich korzyść, a ponadto wiedza, że tylko w określonym systemie osób i ich ról są w stanie tę korzyść osiągnąć. Nie muszą znać wszystkich członków grupy, ani roli każdego z nich, wystarczy że korzystają z działania ogniw najbliższych, tj. swojego dostawcy papierosów i osób, które odkupują od nich towar z zyskiem. Stałość tych ogniw, trwająca lata lub miesiące rzutuje na ustalenia co do sfery podmiotowej przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., którą podważa obrońca oskarżonych L., P. i L.. Jest to zarzut nieskuteczny w świetle logicznych argumentów, które przedstawił Sąd Okręgowy na str. 56 – 57 uzasadnienia wyroku, powołując się przede wszystkim na wyjaśnienia oskarżonych. Ci zaś, za wyjątkiem B. M., nie przyznali się wprawdzie do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej ale przyznali się do czynności wykonywanych (zakup, przewóz papierosów), które stanowiły cel i byt grupy. Ponadto wszyscy oskarżeni, w tym także A. S., przyznali, że wiedzieli, że papierosy rozprowadzane przez T. D. pochodzą z przemytu, że robią to (...), że papierosy są kupowane na U., są określonych marek i dobrej jakości, czym różniły się, np. od (...). Dobrą jakość gwarantowały dobre warunki przewozu w samochodach, których nie kontrolowano, a papierosy nie były ukrywane w skrytkach, zdeformowane czy zawilgocone. Papierosy tzw. (...) były chętniej kupowane przez odbiorców w Polsce, bo gwarantowały wyższy zysk. Oskarżeni zmierzali więc do nawiązania jak najbliższego, bezpośredniego, kontaktu z T. D., a nawet z R. N. i jego żoną, by uniknąć pośrednictwa (B. M.). Należy w tym miejscu podkreślić wiodącą wśród omawianych trzech skarżących rolę E. L., który po B. M., E. G. i K. K. nabył od T. D. największą ilość papierosów (240 tys. paczek), miał swoich odbiorców (P., L.), zorganizował miejsce przechowania (u J. S.), które pozwalało mu przechowywać i dalej dystrybuować niesprzedany od razu towar. Jego pozycja w grupie i sposób zorganizowania zostały przez Sąd

Okręgowy podkreślone przy ocenie zamiaru (bezpośredniego, zaś P. i L. częściowo bezpośredni i ewentualny), a co za tym idzie wyższego stopnia zawinienia i surowszej kary (1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności). Wprawdzie jest ona równa karze J. L. za czyn VIa, jednak ten był osobą wcześniej karaną za przestępstwo skarbowe (recydywa skarbowa). Zamiar przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej był motywowany stałym zyskiem, który był motorem napędzającym całą strukturę, a jej ogniwa zabiegały o to, by nie wypaść ze struktury. Wszystkie te okoliczności zostały należycie rozważone przez Sąd Okręgowy, który stosując i w tym przypadku wersję najkorzystniejszą dla oskarżonych zawężił okresy przynależności do grupy E. P., J. L. E. L., trzymając się zasady, że tylko udowodnione okresy ich aktywności w handlu papierosami mogą być uznane jako okresy udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Ponieważ te czynności stanowiły o bycie grupy oczywistą konsekwencją było ustalenie, że E. P., J. L., E. L. i pozostali oskarżeni (za wyjątkiem czynu Va K. K.), nabywając papierosy z tzw. przemytu mongolskiego działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, określonej w pkt I wyroku jako międzynarodowa, bo należeli do niej (...), (...), (...). M., (...) E. G., (...) E. L., oskarżono także (...) M. V. i innych. Również obszar geograficzny działania grupy dowodzi jej międzynarodowego charakteru. Przyjęcie dodatkowego znamienia działania w grupie spowodowało użycie kwalifikacji prawnej z art. 65 § 1 kks (paserstwo akcyzowe) w zb. z art. 91 § 3 kks (paserstwo celne) i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 kks, przy czym ten ostatni przepis mówi o uczynieniu z przestępstwa stałego źródła dochodu oraz działaniu w zorganizowanej grupie przestępczej, które to cechy dają podstawę do nadzwyczajnego obostrzenia kary, według zasad określonych w art. 38 kks.

Treść apelacji obrońcy oskarżonych P., L. i L. zmierza do wyeliminowania tych podstaw skazania i karania, o co skarżący wnosi w apelacji.

Ponieważ zarzut 1 apelacji dotyczący skazania z art. 258 § 1 k.k. okazał się nieskuteczny, a jak już wspomniano istotą grupy przestępczej były czynności oskarżonych w handlu papierosami, do których oskarżeni przyznali się, jak też potwierdzona przez nich świadomość mechanizmu zorganizowania całego nielegalnego handlu, zatem wniosek o wyeliminowanie art. 37 § 1 pkt 5 kks był równie bezzasadny.

Obrońca G. G. (1) także nie zgadza się ze skazaniem oskarżonego za czyn I a/o – pkt I 2 wyroku. Zarzuca Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów postępowania: art. 5 § 2, 7 i 424 k.p.k. – tłumaczenie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i dowolność ocen (pkt II apelacji), co jego zdaniem skutkowało błędnym ustaleniem, że G. G. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej (pkt II apelacji).

Należy na wstępie przypomnieć, że Sąd Okręgowy istotnie zawężił zakres czasowy i przedmiotowy przestępstw w stosunku do zarzucanych

w akcie oskarżenia. Ponad 3 – letni okres udziału w zorganizowanej grupie przestępczej zarzucany oskarżonemu w pkt I a/o został zawężony do 3 miesięcy 2007 r., kiedy to G. G. przewoził transporty (...) z papierosami, zaś zakup papierosów w 2005 r. – czyn III 1a został ustalony jako dotyczący 2 transportów. Przewóz papierosów w porozumieniu z T. D. ustalono na podstawie przyznania się G. G. do jednego transportu w tygodniu przez okres 3 miesięcy – czyn III 2a wyroku.

Sąd Okręgowy przyjął za podstawę ustaleń faktycznych wyłącznie dowody niewątpliwe i wzajemnie potwierdzające się. Ustalono, że G. G. nie tylko nabywał papierosy od T. D. w ilości łącznej 60 tys. paczek (pkt III 1a wyroku), w okresie luty – listopad 2005 r. ale także w 2007 r. 13 – krotnie wykonał kursy na trasie W. – Ł., S., B. samochodami, które zapakowane były przemyconymi przez (...) papierosami bez akcyzy.

G. G. kierował tymi transportami do miejsc rozładunku i odprowadzał samochody do W. (pkt III 2a wyroku). Oskarżony zgłosił się na Policję i przyznał się do obydwu przypisanych w wyroku przestępstw, jednak obrońca w apelacji stara się podważyć liczbę przypisanych mu transportów, wskazując na przewóz 481 tys. paczek i generującą narazenie na uszczuplenie należności, celnych i publicznoprawnych wielkiej wartości, a w konsekwencji orzeczenie środka karnego ściągnięcia równowartości takiej samej korzyści majątkowej – przekraczającej 2 mln zł.

Za tym, że właśnie ten ostatni element rozstrzygnięcia był powodem zaskarżenia pkt III 2a wyroku świadczy wniosek obrońcy, który nie proponuje wprost zawężenia czynu do mniejszej liczby transportów i ilości papierosów i nie dowodzi

tego lecz wnosi o wyeliminowanie orzeczenia o srodku karnym, bądź jego znaczne obniżenie. Oznacza to, że w istocie obrońca nie ma żadnych argumentów na podważenie skazania G. G. w zakresie handlu papierosami (apelacja tego nie kwestionuje), jak też aktu przewozu na zlecenie T. D. dużych ilości papierosów w 2007 r. Zagadnieniu liczby transportów poświęca obrońca jeden akapit uzasadnienia apelacji na str. 6. Twierdzi tam, że ustalenia Sądu powinny się opierać na przyznaniu się G. G. do 10 transportów, a wszystko co zostało mu przypisane ponadto jest sprzeczne z zasadą z art. 5 § 2 k.p.k. Obrońca zauważa równocześnie, że Sąd Okręgowy dokonał wnikliwej oceny dowodów, w tym krytycznie odniósł się do pomówienia T. D.. Prawdą jest, że wyjaśnienia G. G. i rozpoznanie przez niego osób i miejsc uznane zostały za wiarygodne i w połączeniu z wyjaśnieniami pozostałych oskarżonych (za wyjątkiem E. G., M. V. i A. S.) legły u podstaw ustaleń faktycznych sprawy.

Ustalenia w sprawie G. G. przedstawione są na str. 6 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego. Następnie na str. 30 – 34 omówiono i przedstawiono dowody obciążające G. G., w tym jego wyjaśnienia i zmienne zeznania T. D., który od przesłuchania w dniu 29 lipca 2009r. pomawiał G. G. o nabycie kilku milionów paczek papierosów. Ponieważ zeznania te były jedynym dowodem obciążającym oskarżonego w takim stopniu to Sąd Okręgowy, stosując art. 5 § 2 k.p.k., przyjął wersję najkorzystniejszą dla G. G.. Omawiając zarzut apelacji prokuratora, który nie zgadza się z przyjętym zakresem czasowym i ilościowym działalności G. G. Sąd Apelacyjny omówił sposób oceny dowodów, który prezentował Sąd meriti.

Ocena ta w pełni polegała na zasadach z art. 5 i 7 k.p.k. , Sąd szukał choćby częściowego potwierdzenia relacji świadka T. D.. W wypadku G. G. Sąd przyjął wyłącznie ilości papierosów kupionych i przewożonych przyznane przez niego, a zatem zarzut oparty na art. 7, 5 § 2 k.p.k. jest oczywiście bezzasadny. Sąd przedstawił ocenę wyjaśnień oskarżonego na str. 75 uzasadnienia, uznał je za wiarygodne, zawierające najkorzystniejszą wersję wydarzeń i na niej oparł swe ustalenia.

Obrońca wypacza treść wyjaśnień G. G. mówiących o liczbie przewozów wykonanych na zlecenie, według instrukcji T. D. w 2007 r. Oskarżony wyjaśnił , że przewoził papierosy przez 3-4 miesiące, 1 raz w tygodniu, Sąd przyjął na jego korzyść, że było to 3 miesiące (lipiec – wrzesień), a więc 13 tygodni po 1 kursie, co dawało 13 transportów.

Ponieważ udowodniono stanowczo, że (...) posługiwali się samochodami dostawczymi, z których V. miał ładowność – 3,7 – 3,9 tys. kartonów papierosów (wg. wyjaśnień oskarżonego), to G. G. przypisano iloczyn tej mniejszej liczby i liczby transportów, co dało 481 tys. paczek.

Sąd Okręgowy przyjął także na korzyść oskarżonego okoliczności czynu przypisanego w pkt III 1a wyroku, którego wprawdzie skarżący nie kwestionuje ale należy podkreślić, że przedstawione na str. 33 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego wywody świadczą o przyjęciu wersji najbardziej korzystnej.

Sąd Okręgowy ponadto wykazał, że oskarżony działał w ramach tego samego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, mimo że do przewozu papierosów w 2007 r. został nakłoniony przez T. D. z powodu powstałych niesnasek na tle zakupu działki przez G. G. za pieniądze T. D. (2 mln. zł). W zamian za zwrot tych pieniędzy T. D. domagał się transportowania przemycanych papierosów do dostawców na terenie Polski. Mimo, że G. G., już w 2005 r. kupował papierosy od T. D., znał E. L. (był na weselu), K. K. (1), dopiero w 2007 r. został dopuszczony do tak bliskich kontaktów i współpracy z mongolskim koordynatorem dystrybucji w Polsce – T. D.. Posługiwał się na jego zlecenie samochodami transportu dyplomatycznego, w których spotykał osoby zatrudnione w przedstawicielstwie mongolskim. Poznał miejsca przejmowania dużych ilości przemytu, co oznacza że wówczas był traktowany jako osoba świadoma, zorientowana w interesie, pewna i zaufana. W związku z powyższym przypisany mu w pkt. I 2 wyroku zamiar bezpośrednio przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. (str. 56 – 57, 77 – 79 uzasadnienia Sądu Okręgowego) jest w pełni uzasadniony. G. G., obok K. K., byli jedynymi polskimi odbiorcami papierosów bezpośrednio od T. D., którzy tak dobrze orientowali się w organizacji tej działalności i znali innych członków grupy, nawet tych, z którymi bezpośrednio nie robili interesów. Mimo że G. G. działał w grupie przestępczej tylko od lipca do września 2007 r. , a więc w okresie przewozu papierosów, to zakupy, których dokonywał od T. D. w 2004 r. (nie objętym a/o) i 2005 r. świadczą, że

później doskonale zorientował się w podstawach i sposobie funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej, do której przystał dla zysku.

Sąd Apelacyjny w sprawie G. G. podziela ustalenie, że G. G. działał w zamiarze bezpośrednim, ponieważ chciał zarabiać, bądź spłacać dług w sposób przestępny.

Sąd Okręgowy w sprawie G. G. nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów i poczynił ustalenia faktyczne w wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, która wynikała i pozostała pod ochroną art. 5 § 2 k.p.k. Z tych względów Sąd odwoławczy uznał apelacje obu stron za niezasadne, zaś apelację obrońcy nawet jako oczywiście bezzasadną. Ocena ta obejmuje także zarzut naruszenia art. 424 § 1 k.p.k., gdyż powołane tu obszernie części uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego świadczą o starannym, obszernym i czytelnym przedstawieniu motywów wyroku, odniesieniu się do wartości każdego dowodu i analitycznej metodzie ich przedstawiania w kontekście działalności każdego z członków grupy przestępczej.

Jak wspomniano na wstępie tej części uzasadnienia Sądu Apelacyjnego, jej celem wyraźnie zaznaczonym przez obrońcę było podważenie ustaleń dotyczących przyjętych przez Sąd Okręgowy kwot należności publicznoprawnych, na których uszczuplenie naraził oskarżony Skarb Państwa. W tym zakresie skarżący nie kwestionuje faktu że przypisane oskarżonemu ilości papierosów, które nabył lub przewoził w ramach przestępstwa skarbowego z art. 65 § 1 i 3 kks odpowiadają wskazanym w wyroku kwotom.

Obrońca nie dowodzi, że Sąd pomylił się obliczając od 60 tys. nabytych papierosów cło, akcyzę i podatek VAT w kwocie łącznej 226 tys. zł. Nie dowodzi pomyłki w obliczeniu narażonych należności publicznoprawnych od 481 tys. paczek papierosów transportowanych przez G. G. na zlecenie T. D., które wyniosły ponad 2 mln zł. Obrońca nie wskazuje błędu w tych obliczeniach, które z wielką precyzją uzasadnia Sąd Okręgowy na str. 46 – 55 uzasadnienia (zwłaszcza str. 53 dot. G. G.), ale twierdzi, że kwoty te nie powinny być traktowane jako uzyskana przez oskarżonego korzyść majątkowa stanowiąca podstawę orzeczenia o srodku karnym na podstawie art. 33 § 1 k.k.

Zarzut ten jest postawiony – ponowiony osobno w pkt I apelacji, jako zarzut naruszenia prawa materialnego, został w tej formie podniesiony przez innych skarżących, w tym także przez prokuratora i zostanie oceniony przez Sąd Okręgowy po zarzutach dotyczących ustaleń co do winy oskarżonych. Próba wprowadzenia go do zarzutu dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych jest nieskuteczna, skoro skarżący nie wykazał, że ilość papierosów była inna niż ustalona, albo że Sąd Okręgowy przyjął wadliwe kryteria prawne lub matematyczne podstawy wyliczeń obciążeń publicznoprawnych należnych dla papierosów wprowadzanych na rynek legalnie.

Pozostając przy kwestii sprawstwa, winy i skazania oskarżonych, w tej części uzasadnienia Sąd Apelacyjny zostaną omówione **zarzuty obrońców E. G. i K. K. (1)**.

Na wstępie należy przypomnieć, że ww. oskarżeni zostali skazani za udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze międzynarodowym (pkt I 1, I 3 wyroku) i to w najszerszym odcinku czasowym: od listopada 2004 r., do listopada 2007 r., za co wymierzono im kary po 2 lata pozbawienia wolności.

Ponadto Sąd Okręgowy uznał ich za winnych nabywania papierosów pochodzących z przemytu w ilości po 624 tys. paczek (pkt IVa, II 1a wyroku), za co wymierzył kary po 2 lata pozbawienia wolności i grzywny. Nadto skazał K. K. za nabycie i częściowo posiadanie 5 tys. paczek papierosów i 1930 lirów alkoholu o stężeniu etylu 93%, bez znaków akcyzy, na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę. Jako element kary orzeczono środki karne przypadku przedmiotów przestępstwa i przypadku korzyści majątkowej.

Obrońcy oskarżonych zaskarżyli wyrok w całości wysuwając na pierwszy plan zarzuty naruszenia prawa procesowego (zarzuty I – V apel. adw. J. B. i pkt 1 – 4 apel. adw. M. D. dot. osk. E. G. oraz pkt II apel. obrońcy K. K.).

Ponieważ wszyscy skarżący zarzucają naruszenie przepisów prawa dowodowego, w tym art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., należy na wstępie stwierdzić ogólnie, że Sąd Okręgowy przeprowadził na rozprawie pełne postępowanie dowodowe,

w zakresie wniosków składanych przez obie strony. Rozprawa sądowa, której przebieg oddają protokoły świadczy o zachowaniu zasady bezstronności Sądu, obiektywizmu i bezpośredniości. Świadczy to o świadomości celów procesu określonych w art. 2 k.p.k., respektowaniu art. 4 k.p.k. oraz prawa od obrony materialnej i formalnej. Trudno przypominać doświadczonym obrońcom, że wymienione dwa przepisy nie powinny być traktowane jako samodzielne podstawy odwoławcze, bowiem stanowią zasady generalne procesu karnego, realizujące się w konkretnych przepisach k.p.k., których przekroczenie, bądź ominięcie może zaważyć na treści rozstrzygnięcia sądu, co z kolei musi wykazać skarżący stawiając zarzut na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. Pomijając te elementy apelacji obrońców oskarżonych E. G. i K. K. na pierwszy plan wysuwają się zarzuty naruszenia art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. wzbogacone o art. 336 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Wzbogacenie to jest raczej symboliczne i nie znaczące, gdyż zarzuty I – III apel. adw. J. B. (E. G.) oraz zarzut 1 apel. obrońcy K. K. nie zawierają uzasadnienia wskazującego, że sędzia przewodniczący (skład sądu jednoosobowy) naruszył zasady kierownictwa formalnego i materialnego rozprawą zapisane w art. 366 § 1 k.p.k. Skarżący w ogóle nie odwołali się do jakiegokolwiek faktu procesowego, który podważałby zaangażowanie Sądu w wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Analiza zaś protokołów rozpraw dowodzi, że przeprowadzono poprawnie i wnikliwie wszystkie dowody osobowe, dowody z dokumentów, nie ograniczono stron w składaniu wyjaśnień, oświadczeń, stanowisk procesowych i wniosków dowodowych. Sąd bezstronnie dążył do wyjaśnienia istoty sprawy, jak też okoliczności sprzyjających przestępstwom.

Stawiając zarzut naruszenia art. 366 § 1 k.p.k. czy z art. 410 k.p.k. skarżący nie wskazali, by jakieś dowody i okoliczności zostały przez Sąd pominięte, nieujawnione w trakcie rozprawy, a mimo to stały się podstawą wyroku. Nie powołali się także na to, że doszło do ujawnienia niezgodnego z wyjątkami od zasady bezpośredniości, które ustanowiono w szczególności w art. 389 § 1 k.p.k., 391 § 1 i 2 k.p.k., art. 392 – 394 k.p.k. i że treści ujawnione w tym trybie nie powinny być traktowane jako dowód w sprawie.

Jedynym zarzutem zbliżonym do tego rodzaju naruszeń jest zarzut 1 apel. adw. M. D. (osk. E. G.), który twierdzi, iż doszło do naruszenia art. 391 § 1 k.p.k., w związku z ujawnieniem zeznań T. D..

Wspomniany zarzut tylko pozornie odnosi się do rzekomego naruszenia zasady bezpośredniości i kontrydiktoryjności, bowiem w istocie autor, podpierając się zarzutem naruszenia art. 6 ust. 2d Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, zmierza podobnie jak inni obrońcy do podważenia wiarygodności pomówień świadka w stosunku do oskarżonego. Pomijając brak czytelności zarzutu będącego połączeniem dwóch podstaw odwoławczych z art. 438 pkt 1 i pkt 2 k.p.k., należy odnieść się do zagadnienia rzetelności procesu karnego, w którym dowody przeprowadzone w sposób pośredni stanowią istotny element ustaleń faktycznych w sprawie i wagą na treści wyroku.

Zeznania T. D. miały niewątpliwie takie znaczenie, choć twierdzenia obrońców oskarżonych, że był to jedyny, czy odosobniony dowód ich winy nie odpowiadają prawdzie, a wnioski o decydującym znaczeniu tego dowodu dla rozstrzygnięcia są przesądzone, o czym będzie mowa przy kwestii oceny dowodów.

Pozostając jednak przy procedurze przeprowadzenia tego dowodu należy stanowczo stwierdzić, że nastąpiło to po spełnieniu przesłanek z art. 391 § 1 k.p.k., w sytuacji gdy pomimo próby doręczenia wezwania na adres wskazany w chwili uchylecia podejrzanemu tymczasowego aresztowania i adres stałego miejsca zamieszkania za granicą czynności te okazały się bezskuteczne (rozprawa z dnia 9 maja 2012 r. , k. 8081).

T. D. jest obywatelem mongolskim, mimo znaczenia jego zeznań (wyjaśnień) dla toczącego się postępowania prokurator zdecydował się na uchylenie tymczasowego aresztowania w trakcie trwania śledztwa, co spowodowało ukrycie się świadka (wówczas podejrzanego – tom XL k. 7876 – 93 – dokumenty dotyczące tymczasowego aresztowania T. D. i poszukiwania listem gończym). Sąd Okręgowy dokonał niezbędnych i możliwych czynności, by przesłuchać T. D. na rozprawie, choć były one z góry skazane na niepowodzenie w sytuacji, gdy osoba ta była od ponad 2 lat bezskutecznie poszukiwana listem gończym. Analiza zarzutów obrońców, w szczególności zarzutu 1 adw. M. D., wskazuje, że nie zarzuca on Sądowi niewypełnienia wymogów art. 391 § 1 k.p.k. do odczytania zeznań nieobecnego świadka, w takim bowiem charakterze został on zgłoszony przez prokuratora, zarzuca zaś niemożność bezpośredniego przesłuchania T. D. przez stronę oskarżoną, z czego wywodzi zakaz procesowego wykorzystania takiego dowodu

osobowego i czynienia na jego podstawie ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego. Ze zrozumiałych względów obrońcy oskarżonych E. G. i K. K. nie odnoszą się do sytuacji odwrotnej – dopuszczenia w takiej samej sytuacji dowodu korzystnego.

Próba wyeliminowania zeznań T. D. z materiału dowodowego poprzez zarzut naruszenia art. 391 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 3d Konwencji jest nieskuteczna, bowiem Sąd Apelacyjny nie naruszył procedury polskiej stanowiącej wyjątki od zasady bezpośredniości, ani procedura ta nie ogranicza zasady kontradiktoryjności w takim stopniu jak określa to Konwencja w prawie do rzetelnego procesu. Art. 6 ust. 3 do Konwencji nie stanowi bezwzględnie uprawnienia stron do przesłuchiwanie każdego świadka. Należy pamiętać, że przesłuchanie takie prowadzi organ procesowy, jego przedstawiciel (policjant, prokurator, sędzia) i to on kieruje porządkiem tej czynności. Strony zaś na mocy prawa krajowego – art. 390 § 1 k.p.k., art. 171 § 2 k.p.k., art. 175 § 2 k.p.k., a w szczególności oskarżony, mają prawo obecności przy takiej czynności, prawo zadawania pytań i złożenia wyjaśnień co do każdego dowodu. W procesie polskim prawo to jest zwykle realizowane podczas przesłuchania na rozprawie lub innego przesłuchania przez Sąd. W postępowaniu sądowym, co należy podkreślić, przesłuchanie prowadzi Sąd, który winien zmierzać do maksymalnej bezpośredniości rozprawy i zapewnienia realizacji uprawnień stron, jednak uzasadnione ujawnienie protokołu przesłuchania osoby na podstawie art. 391 § 1 i 2 k.p.k. nie jest sprzeczne z zasadami procesu i prawem międzynarodowym. Ograniczenie prawa strony do aktywnego udziału w przesłuchaniu świadka, uzasadnione jest w tym przypadku wolą ustawodawcy nie zaś arbitralną decyzją organu procesowego, jak np. w art. 390 § 2 k.p.k., gdzie decyzji przewodniczącego pozostawiono ocenę tego czy oskarżony powinien uczestniczyć w przesłuchaniu świadka lub biegłego.

Sąd Apelacyjny nie zgadza się więc z zarzutem naruszenia art. 391 § 1 k.p.k., jak też art. 6 ust. 3d Konwencji, który nie ustanawia bezwzględnie wymogu dopuszczenia tylko tych dowodów osobowych, w których przesłuchaniu brał udział, lub mógł wziąć udział oskarżony. Interpretacja tego przepisu przez obrońcę oskarżonego E. G. jest mylna, podobnie jak wykładnia przytoczonych w uzasadnieniu apelacji orzeczeń sądów polskich. Argumentom skarżącego należy przeciwstawić przekonujące rozważania Sądu Okręgowego zawarte na str. 68 – 74 uzasadnienia wyroku. Nie powtarzając ich Sąd Apelacyjny w całości podziela wyrażony tam pogląd, że w sprawie zostały spełnione warunki do ujawnienia na rozprawie protokołów przesłuchania T. D. i przyjęcie ich jako dowód. Dopuszczenie tego dowodu i ocenienie go ze szczególną ostrożnością i wnikliwością spełnia standardy prawa krajowego i międzynarodowego, które Polska ratyfikowała. Odnośnie do linii orzecznictwa Międzynarodowego Trybunału Praw Człowieka na tle skarg rozpoznawanych na podstawie art. 6 Konwencji, Sąd Okręgowy bardzo obszernie i wnikliwie przeanalizował podobne sprawy. Z omówionych orzeczeń wynika, że Trybunał nie uznaje sytuacji, gdzie prawo oskarżanego do udziału w przesłuchaniu istotnego świadka oskarżenia zostało ograniczone lub wyłączone przez brak staranności i zapobiegliwości sądu oraz przypadków całkowitego oparcia wyroku na takim dowodzie, czyli gdy był to jedyny dowód obciążający, który nie został poddany bezpośredniemu kontaktowi z oskarżonym w trakcie przesłuchania.

Żadna z tych niedopuszczalnych sytuacji nie miała miejsca w rozpoznawanej sprawie. Sąd Okręgowy nie mógł sprowadzić na rozprawę ukrywającej się osoby i nie posłużył się jej zeznaniami jako jedynym dowodem winy i skazania oskarżonych. Dowód z zeznań T. D., uznany częściowo tylko za wiarygodny i to w części zawierającej wersję pomówienia najkorzystniejszą dla oskarżonych (wyjaśnienia składane przed 29 lipca 2009 r.), oceniony w zbiorze innych dowodów, w tym przyznania się części oskarżonych, zeznań świadków i dowodów rzeczowych, stał się pełnoprawnym dowodem obciążającym oskarżonych, ale nie jedynym, rozstrzygającym o ich winie.

Pozostawiając kwestię formalną wprowadzenia dowodu z zeznań T. D. do procesu należy przejść do istoty zarzutów obrońców oskarżonych E. G. i K. K., którą jest teza, że Sąd Okręgowy błędnie ocenił materiał dowodowy, naruszając reguły art. 7 k.p.k. (obrońcy obydwu oskarżonych), a częściowo także art. 5 § 2 k.p.k., na co powołuje się obrońca K. K.. Obrońcy zarzucają „bezkrytyczne” przyjęcie za wiarygodne zeznań T. D.. Obrońcy E. G. twierdzą, że Sąd oparł wyrok „jedynie” na jego wyjaśnieniach (str. 2 apel. adw. J. B., zarzut I oraz str. 6 uzasadnienia adw. M. D.). Jest to zarzut nieprawdziwy, czego dowodzą dalsze zarzuty i wywody apelacji obrońców, w których krytykują oparcie wyroku na pomówieniach innych oskarżonych: B. M., K. K. (1) i T. L. (1). Obrońcy stawiają zatem zarzuty wzajemnie sprzeczne, skoro adw. J. B. w pkt I, II i V apelacji twierdzi, że okoliczności przypisanej E. G. działalności przestępczej oparto „jedynie „ i „wyłącznie” na wyjaśnieniach T. D., a w pkt III tej samej apelacji zarzuca, że Sąd Okręgowy uznał

za wiarygodne obciążające oskarżonego wyjaśnienia trzech innych współoskarżonych. Choćby z tego można wnosić, że ustalenia faktyczne będące podstawą wyroku nie są oparte na jednym, odosobnionym dowodzie ale że skarżący uznają za niewiarygodny każdy dowód obciążający E. G. (podobnie w apelacji obrońcy K. K.), a jedynym argumentem obrońców jest uznanie, że pomówienia osób oskarżonych, czy podejrzanych są ukierunkowane na poprawę ich sytuacji procesowej, kosztem innych. Teza ta była brana pod uwagę przez Sąd meriti, dlatego wszelkie pomówienia, także zeznania świadków, którzy wcześniej zostali skazani (J. S. (1), L. B.) lub mogliby liczyć się z zarzutami, były ocenione ostrożnie, wnikliwie, przez pryzmat ewentualnych korzyści procesowych. Dotyczyło to w szczególności zeznań T. D., który w 2008 r. został zatrzymany i był przesłuchiwany jako podejrzany, organizator dystrybucji przemycanych przez (...) papierosów bez akcyzy, a prawdopodobnie też przemytnik części z nich.

Powodowany ostrożnością Sąd Okręgowy założył na wstępie oceny jego zeznań, że można je uznać za wiarygodne tylko co do faktów podawanych niezmiennie oraz potwierdzonych innymi dowodami, zwłaszcza, że wątpliwości co do szczerości relacji T. D. budziła jej zmienność oraz ucieczka, którą Sąd zinterpretował jako okoliczność podającą wątpliwość szczerość przyznania się podejrzanego i jego skruchy.

Jak wspomniano już przy omawianiu apelacji prokuratora, dotyczącej także oceny zeznań T. D. Sąd Okręgowy zastosował najlepsze kryteria procesowo – kryminalistyczne oceny tego dowodu, a apelacje stron zarzucające naruszenie w tym względzie art. 7 k.p.k. są niezasadne i polemiczne. Polemika ta nie zawiera przekonujących argumentów podważających ocenę Sądu, a jedynie prezentuje życzenia stron jaka część tych zeznań byłaby dla ich pozycji procesowej korzystna. Prokurator żądał uznania za wiarygodne części najbardziej obciążającej oskarżonych (przesłuchania od 29 lipca 2009 r.), obrońcy oskarżonych G. i K. uważają, że zmiana zeznań sprawia, że są one w całości niewiarygodne i wprowadzają wątpliwości, których nie można wyjaśnić, skoro był to dowód „jedyny i wyłączny”. Oba te stanowiska są nieuzasadnione w sprawie wszystkich skazanych, bowiem Sąd Okręgowy dostrzegł wszystkie defekty tego dowodu, poczynając od procesowych (niemożność przesłuchania na rozprawie), a kończąc na merytorycznych, czyli zmianie, czy radykalizowaniu pomówień, które nastąpiły podczas przesłuchania T. D. w dniu 29 lipca 2009 r. i późniejszych. Sąd Okręgowy w bardzo obszernych, szczegółowych i analitycznie uporządkowanych wywodach zaprezentował najistotniejsze treści zeznań T. D. (str. 10-13), zaznaczając, że problem z ich stałością i niemożność przesłuchania osoby na rozprawie wymagają konfrontacji z wyjaśnieniami oskarżonych.

Należy przypomnieć, co już zaznaczono na wstępie niniejszego uzasadnienia, że w sprawie zebrano bogaty i wieloraki materiał dowodowy demaskujący działalność zorganizowanej grupy przestępczej, do której należeli wszyscy oskarżeni (nie przesądzając sprawy M. V. i A. S.). Zebrane dowody wzajemnie się uzupełniały i uwiarygodniały, nie pozostawiając żadnych wątpliwości co do istnienia międzynarodowej organizacji przestępczej zorganizowanej do przemytu i obrotu papierosami bez akcyzy. Dowodzą tego obszerne i szczere wyjaśnienia B. M., który przyznał się do udziału w takiej grupie, wyjawiał sposób jej funkcjonowania, powiedział o zyskach. Wyjaśnienia B. M. w pełni potwierdziły mechanizm przemytu, środki transportu i rodzaj papierosów, sposób dystrybucji do handlarzy w Polsce. Oskarżony bardzo szczerze mówił o okolicznościach obciążających samego siebie, o tym jak w pewnym okresie zmusił T. D. do sprzedawania mu papierosów, śledząc jego transporty.

Wyjaśnienia B. M. i T. D. zgodnie wskazywały wprost na E. G. i K. K. jako największych i równorzędnych odbiorców papierosów tzw. „mongolskich”. T. D. i B. M. podali wiele zbieżnych szczegółów identyfikujących osoby i działalność G., K. i innych odbiorców. Rozpoznali te osoby, zeznali o stadionie (...) jako centralnym miejscu handlu, o innych miejscach przechowywania papierosów, samochodach, których używali G. i K.. T. D. zeznał o współdziałaniu G. z dwoma kobietami z którymi mieszkał (M. V.), co potwierdziły wyjaśnienia K., S., L., M.. Wszystkie te osoby wyjaśniły o handlu dużymi ilościami papierosów przez (...) (...) (G.) i jego bezpośrednich kontaktach z T. D.. Nie sposób zatem twierdzić, jak czynią to obrońcy, że zbieżność tak licznych dowodów świadczy o tendencyjności i niewiarygodności. Należy podkreślić, że spośród osób skazanych w tej sprawie (a nawet uniewinniony A. S.), jedynie E. G. i jego konkubina M. V. nie przyznali się do zarzutów, mimo licznych dowodów ich obciążających. Każdy z pozostałych oskarżonych, nawet jeśli nie przyznał się do winy – jak K. K., to potwierdził, że w jakimś zakresie handlował papierosami kupowanymi od T. D. albo pochodzącymi od niego (L. kupował za pośrednictwem B. M., L. i P. częściowo kupowali od L.). Do grona oskarżonych, którzy opisali przestępczy proceder z papierosami „od (...)” (B.

M., E. L. - w śledztwie, L., G., K., P., L., M.) należy dodać świadków, którzy wcześniej zostali skazani za ten proceder, czyli J. S. (1) i jego żonę, którzy wynajmowali swoją nieruchomości na magazyn na papierosy E. L. czy L. B., którego ujęto 14 czerwca 2008 r. na przejściu granicznym w samochodzie przedstawicielstwa dyplomacji (...) załadowanego takimi samymi rodzajami papierosów produkowanych na U., jakimi handlowali od lat oskarżeni.

Na posesji S. śledczy znaleźli 53 tys. paczek papierosów E. L.. Pod adresem B. M. w W. na ul. (...) - ponad 21 tys. kartonów papierosów, zaś w M. u K. K. 281 paczek oraz 839 butelek prawie 100% alkoholu etylowego. Ponadto odnaleziono broń i amunicję należącą do B. M.. Ten zbiór dowodów uzupełniony przez rozpoznania osób i miejsc, eksperymenty procesowe ujawniające trasy i miejsca dostaw papierosów oraz częściowo dowód pośredni z kontroli połączeń i treści rozmów telefonicznych K. – S. i innych, uwiarygodniają zeznania T. D. i stanowią niezbitą dowód popełnienia czynów przypisanych E. G., K. K. i innym skazanym w tej sprawie.

Sąd Okręgowy odniósł się od każdego z tych dowodów, prezentując części zbieżne i różnice. Te ostatnie interpretował zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k., a ponieważ dotyczyły one tylko ilości nabytych przez oskarżonych papierosów, a w przypadku G., L., L., L. i P. okresu przynależności do grupy przestępczej, Sąd przypisał oskarżonym ilości wielokrotnie niższe od zarzucanych. W przypadku E. G. a/o w pkt II zarzucał mu nabycie niemal 10 mln. paczek, z czego Sąd Okręgowy uznał za udowodnione co najmniej 624 tys. paczek. Taką samą ilość przypisano K. K., jako papierosy nabyte również od T. D., a oprócz tego 5 tys. paczek, o których wyjaśnił, że pochodziły z innego źródła i znalezione u K. K. alkohol. Akt oskarżenia zarzucał K. K. w pierwszym przypadku nabycie prawie 4,5 mln paczek, a w drugim 43 tys. paczek.

Sąd Okręgowy miał świadomość trudności z precyzyjnym ustaleniem czasu przestępstw i dokładnej ilości papierosów (poza ujawnionymi przy przeszukaniach). Sposób analizy i oceny dowodów przedstawiony w uzasadnieniu wyroku nie pozostawia jednak wątpliwości, że dokonał tego z poszanowaniem art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., wyciszając z aptekarską wprost dokładnością ilości pewne, trzymając się liczby transportów, listy odbiorców, którą podał T. D. na początku swych wyjaśnień, a więc wersji najkorzystniejszej i konfrontując ją z wyjaśnieniami oskarżonych. Przytaczanie rozległych motywów Sądu Okręgowego w tej kwestii jest zbędne, wystarczy wskazać na fragmenty usystematyzowanego uzasadnienia:

- str. 17-21 dot. czynu IV K. K. (analiza i ocena dowodów, w tym na stronie 20 – 21 obliczenie ilości papierosów),
- str. 21 – 26 dot. czynu II E. G.,
- str. 45 - dot. wyników kontroli rozmów telefonicznych K. – S.,
- str. 46 – 55 ustalenia odnośnie do wartości narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych,
- str. 55 – 58 analiza okoliczności przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. , za które oskarżeni E. G. i K. K. zostali skazani w pkt I wyroku,
- str. 58 – 62 okoliczności dot. czynu V a/o K. K., w tym badanie legalności podsłuchów.

Na podkreślenie zasługuje wywód Sąd Okręgowy zawarty na str. 61, w którym podkreśla, że odnośnie do czynu V K. K. – nabycia 5 tys. paczek papierosów i 1930 litrów alkoholu bez akcyzy – ustalenia faktyczne zostały oparte na bezspornych dowodach, tj. wyjaśnieniach samego oskarżonego i wyniku przeszukania jego posesji w dniu 5 listopada 2008 r. K. K. wyjaśnił na tę okoliczność, że w znalezione towary zaopatrywał się u nieznanymi bliżej osób, podał częstotliwość zakupu, co pozwoliło na obliczenie zakupu 5 tys. paczek papierosów, z których tylko niewielką część ujawniono na jego posesji. Sąd Okręgowy nie tylko wielokrotnie obniżył ilość zarzucaną w a/o, ale dostrzegł, że były to papierosy (...) i w związku z innym źródłem pochodzenia uznał brak znamienia działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Przykład tego skazania K. K., opartego wyłącznie na dowodach pochodzących od niego, z odrzuceniem pomówień, które były niekorzystne, czyni zarzut 1 i 2 apelacji jego obrońcy oczywiście bezzasadnym. Obrońca zarzuca bowiem bezkrytyczne przyjęcie pomówień D., M., L. i G. i oparcie na nich ustaleń faktycznych co do czynów przypisanych

K. K. w pkt IV i V wyroku. W uzasadnianiu apelacji obrońca przytacza fragmenty wyjaśnień tych osób, próbując wyeksponować różnice co do ilości czy czasu zakupu przez K. K. papierosów z przemytu. Równocześnie dopuszcza możliwość przyjęcia ustalenia, że w trakcie 3 - letniej znajomości K. K. z T. D. K. mógł maksymalnie kupić 160 tys. paczek, zamiast ustalonych przez Sąd 624 tys. Wywód ten pokazuje wewnętrzną sprzeczność apelacji, bo z jednej strony przeczy istnieniu dowodów winy oskarżonego, a z drugiej zmierza wyraźnie do uznania mniejszych rozmiarów działalności przestępczej K. K.. Podając bardzo powierzchownie i fragmentarycznie obciążające K. K. wyjaśnienia D., M. i L. obrońca okrywa pełnym milczeniem wyjaśniania samego K. K., jego oczywiste przyznanie się do czynu V i przyznanie się do nabywania papierosów od T. D., choć w mniejszych ilościach. By zdezasuować taktykę przemilczania tego faktu wystarczy przypomnieć obrońcy fragmenty wyjaśnień K. K. z dnia 26 października 2010 r. (k. 6485): „pokazałem T. A. (S.), pokazałem T. jeszcze inne osoby ... był Ż. (G.), to był jego główny odbiorca, przedstawiłem mu człowieka z Ł. .. było ich kilku... U. i inni którzy przewozili w ilościach hurtowych papierosy ... ja nie brałem busów z papierosami, papierosy brałem w niewielkich ilościach np. od Ż.”. Ten choćby fragment wyjaśnień K. K. świadczy nie tylko o przyznaniu się do pośredniczenia między D. a G., S. i innymi osobami w handlu papierosami, nie tylko o własnych zakupach K. K., które minimalizował ale też o pomówieniach przez K. innych współoskarżonych, w tym G. (także wyjaśnienia k. 1440).

K. K. pozostawał w bliskich stosunkach zaufania z braćmi D., skoro poprosili go np. o konwojowanie ich na Ł., by „sprawdzał czy nikt za nim nie jedzie” (wyjaśnienia K. k. 6485). W innym miejscu K. K. obszernie opisał interesy jakie robił z (...) (...) – G.: „te (...) i Ż. sprzedawali hurtowe ilości papierosów na stadionie (k. 2624). Te i inne wyjaśnienia K. K. pomija w apelacji jego obrońca. Lekceważy i minimalizuje on znaczenie dowodu z wyjaśnień B. M., który rozpoznał K., wskazał podczas eksperymentu Ł., skąd pochodził (...) i gdzie zawożone były dla niego papierosy z przemytu, opisał samochody K.. Podobnie wyjaśnił T. L., obciążając K., G. i V..

G. G., który nie tylko sam kupował papierosy od D. , ale rozwoził jego towar do innych odbiorców słyszał od niego o K. i zawoził papierosy do Ł.. Również A. S. rozpoznany przez K. K., wyjaśnił, że to K. powiedział mu, że papierosy (...) przyjeżdżają do Polski jako przesyłki dyplomatyczne. Obaj oskarżeni starali się kupić papierosy na stadionie z „pierwszej ręki” – bezpośrednio do (...) (wyjaśnienia S. k. 1666 – 67).

Wszystkie te dowody Sąd Okręgowy poddał bardzo wnikliwej analizie i słusznie uznał, że jedynym elementem, co do którego należy podeprzeć się wyjaśnieniami T. D. nie jest ustalenie czy K. K. i E. G. kupowali od niego papierosy z tego przemytu, tylko ile ich kupowali i w jakim czasie. Sąd rozstrzygnął tę kwestię najkorzystniejszej wersją jaką w przypadku K. K. i E. G. podał T. D., tj. że byli oni wśród 4 stałych odbiorców, którym łącznie dostarczał 3 – 4 transporty miesięcznie i następowało to w okresie listopad 2004 – listopad 2007 r. (czas podawany konsekwentnie przez świadka) (prot. przesł. z 23 lipca 2009 r. k. 3954 – 3958).

Sąd Okręgowy słusznie nie dał wiary pokrętnym wyjaśnieniom K. K. w tej kwestii i należycie uzasadnił swoje stanowisko na str. 76 uzasadnienia. Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje tę ocenę, jako zgodną z art. 7 k.p.k., jak też ocenę pozostałych dowodów (str. 68 – 77). Ta podsumowująca ocena wartości dowodów uznanych choćby częściowo za wiarygodne była podważana w odniesieniu do każdego ze skazań, a więc w odniesieniu do 3 czynów przypisanych K. K., jak też 2 przestępstw E. G..

W kwestii czasu przestępnego działania K. K., podobnie jak E. G. Sąd Okręgowy oparł się w istocie na zeznaniach T. D., ponieważ pozostali oskarżeni i świadkowie mówili o fragmentach tej działalności, a więc czasie kiedy, stykali się z K. i G. przy konkretnych transakcjach. Jedynie T. D., jako zaopatrujący ich stale i systematycznie mógł podać całe ramy czasowe współpracy, a ponieważ był to niezmienny element jego zeznań, także po 29 lipca 2009 r., dlatego słusznie uznał Sąd Okręgowy że należy uznać go za wiarygodny.

T. D. zeznał stanowczo i konsekwentnie, już od przesłuchania w dniu 23 lipca 2009 r., że K. i G. odbierali od niego papierosy od listopada 2004 r. do listopada 2007 r. i dowodu tego nie zastąpią fragmentaryczne, ale utrzymane w tym przedziale czasowym, wyjaśnienia innych osób.

Obróńcy oskarżonego E. G. polemizują z ustaleniami Sądu Okręgowego za pomocą tej samej metody, co obrońca K. K., choć ich pozycja jest wygodniejsza z racji na odmowę złożenia wyjaśnień i nieprzyznanie się E. G. do zarzucanych przestępstw. Mimo to materiał dowodowy obciążający oskarżanego jest tak rozległy, pochodzi z wyjaśnień prawie wszystkich oskarżonych, że nie pozostawia wątpliwości, że E. G. kupował od T. D. wielkie ilości przemycanych papierosów, co najmniej 624 tys. paczek, miał świadomość wieloletniego funkcjonowania grupy przestępczej istniejącej w takim celu i był jej istotnym ogniwem. Wymienione na str. 22 – 26 uzasadnienia Sądu Okręgowego dowody są w pełni przekonującym materiałem do poczynionych ustaleń faktycznych.

Pomówienie T. D., o którym twierdzą obrońcy, że jest jedynym dowodem, może być traktowane jako dowód uboczny, bowiem uzupełniał on w zasadzie tylko kwestię ilości sprzedanych E. G. papierosów i okresu współpracy, podczas gdy kilkuletnie funkcjonowanie oskarżonego w zorganizowanej grupie przemytników i paserów papierosów potwierdzili M., K. i L..

Sąd Apelacyjny uznał wobec tego, że zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. zawarte w apelacjach obrońców E. G. są bezzasadne i nie podważyły wiarygodności ww. dowodów, są to zarzuty czysto polemiczne nie powołujące się na istnienie dowodów, których Sąd nie uwzględnił, bądź wypaczył treść analizowanych dowodów.

Oprócz zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k., art. 2 i 4 k.p.k., o czym była już mowa wcześniej, obrońca oskarżonego M. D. stawia zarzut naruszenia art. 173 § 1 i 3 (zarzut 4), za pomocą którego usiłuje podważyć wiarygodność B. M..

Obróńca czyniąc zarzut przeprowadzenia okazania wizerunku E. G. współoskarżonemu, bez przestrzegania zakazu sugestii i powinności okazywania osoby (wizerunku) wśród grupy osób, abstrahuje od faktu, że Sąd meriti dostrzegł wady procesowe tego przesłuchania i nie traktował dowodu z okazania jako rozstrzygającego. Na str. 22 uzasadnienia Sąd Okręgowy potwierdził, że okazanie fotografii E. G. i K. K. nastąpiło bez zachowania rygorów art. 173 k.p.k. Czynność okazania przeprowadzono ponownie, okazując zdjęcia różnych osób, na których B. M. rozpoznał (...), jego żonę czy konkubinę M. V. i K.. Sąd Okręgowy nie uznał późniejszego okazania za w pełni konwalidujące braki pierwszego ale prawidłowa identyfikacja

E. G. i M. V. przez K. K. potwierdza, że

B. M. nie pomylił się i wskazał osoby, które widział i znał z udziału w takim samym przestępstwie.

Tak więc Sąd Okręgowy słusznie uznał, że nie podważa to wiarygodności wyjaśnień B. M., który podobnie jak T. D. wskazywał na G. jako głównego odbiorcę papierosów z przemytu, z którym konkurował w tej dziedzinie.

Sąd Apelacyjny nie uznał zarzutów naruszenia art. 413 § 2 k.p.k., które ponawia adw. J. B. w pięciu punktach swej apelacji I – V. Przepis ten powieliła w związku z zarzutami z art. 2, 4, 6, 7 k.p.k., a na koniec w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i dopiero wówczas można doszukać się celu użycia art. 413 § 2 pkt 1 pkt jako podstawy zarzutu. Oto bowiem skarżący twierdzi, że Sąd Okręgowy nie wskazał dowodów na sprawstwo E. G. w zakresie czasu, miejsca i działań przestępnych. W zarzucie V apelacji obrońca konkretyzuje zarzut oparty na art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., który ma polegać na „zupelnym pominięciu w pisemnym uzasadnieniu wyroku okoliczności związanych, z działalnością przestępczą oskarżonego w latach 2006 – 2007 .. i braku określenia dowodów...”. Z kolei drugi obrońca E. G. w pkt 2 i 3 apelacji stawia zarzut naruszenia art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. polegający na wskazaniu w uzasadnieniu Sądu Okręgowego orzeczeń bez podania miejsc publikacji oraz braku wskazania konkretnych dowodów, na których sąd oparł rozstrzygnięcie. Pierwszy człon tego zarzutu dotyczy przywołanych w uzasadnieniu wyroku orzeczeń Międzynarodowego Trybunału Praw Człowieka, które można zindywidualizować wg. sygnatur i nazwisk skarżących, zaś prawnikom wiadomo, że dostęp do tych orzeczeń można uzyskać choćby na stronie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości, pod zakładką „prawa człowieka”. Zarzut tego rodzaju, pochodzący od doświadczonego adwokata, jest więc niezrozumiały, zwłaszcza że nie wykazał on żadnego wpływu tego błędnego niedopatrzania na treść wyroku.

Uzasadnienie apelacji nie zawiera argumentów na poparcie tezy skarżących, iż doszło do naruszenia art. 424 § 1 k.p.k. , a zwłaszcza art. 413 § 1 k.p.k., które wpłynęło na wyrok. Uzasadnienia obu apelacji zmierzają wyłącznie do zasugerowania Sądowi odwoławczemu, że poza wyjaśnieniami T. D. brak jest dowodów winy E. G., bo pozostałe pomówienia, wg. obrońców opierają się na sugestii (M.), bądź dotyczą wczesnego okresu działalności oskarżonego i różnych miejsc jego działania, tak więc zarzuty te tylko pozornie dotyczą naruszenia innych przepisów niż art. 7 k.p.k. i nie wykazują braków, o których piszą skarżący. Twierdzenie, że Sąd Okręgowy sporządził niedokładne, niepełne uzasadnienie i nie przedstawił dowodów jest oczywiście bezzasadne w realiach sprawy. Jak już wielokrotnie pisano w uzasadnieniu Sądu Apelacyjnego, odwołując się od konkretnej chronologii i porządku pisemnych motywów wyroku Sądu Okręgowego, spełniają one najlepsze standardy prawne i zwyczajowe dobrego uzasadnienia, tak w warstwie technicznej, jak też merytorycznej. Sąd nie pomija żadnych dowodów i logicznie przekonuje dlaczego czyni ustalenia co do czasu, miejsc i rozmiaru działalności przestępczej oskarżonego w części na zeznaniach T. D.. Wyraża krytykę wobec ich zmienności i konfrontuje z innymi dowodami. Jeszcze raz należy przypomnieć, że zeznania tego świadka były uznane za wiarygodne tylko w części, która pozostała niezmienna, tj. co do czasu działalności E. G. (także innych) oraz co do najmniejszych ilości odbieranych od świadka papierosów (przesłuchanie z 23 lipca 2009 r.). Późniejsze zmiany zeznań w których T. D. podał ilości o wiele większe (przyjęte w a/o), Sąd Okręgowy uznał za wątpliwe z powodu braku stałości zeznań i niemożności potwierdzenia innymi dowodami. Ponieważ T. D. nigdy nie zmienił zeznań w kwestii czasu współpracy z oskarżonymi, a relacje innych osób były osadzone w tym czasie ale fragmentaryczne, to logiczne było przyjęcie za wiarygodne tej części zeznań T. D..

Sąd Okręgowy należycie uzasadnił swą ocenę i pozostaje ona pod ochroną art. 7 k.p.k. Nie sposób po raz kolejny przytaczać kryteriów oceny dowodów zastosowanych przez Sąd Okręgowy, bo to one, a nie braki uzasadnienia są przedmiotem ataku skarżących. Uzasadnienie orzeczenia nie służy przekonaniu strony, że nie ma racji procesowych, bo prawo do obrony jest szersze niż te racje i może wykorzystywać każdy sposób, choćby nielogiczny.

Sąd Apelacyjny nie uznał więc zarzutu naruszenia art. 424 k.p.k. bowiem uzasadnienie wyroku w sposób przejrzysty, logiczny i wyczerpujący przedstawia motyw, które legły u podstaw zaskarżonego wyroku.

Nawet w przypadku uniewinnienia M. V. i A. S., z którym Sąd odwoławczy nie zgodził się, nie zabrakło w uzasadnieniu wyroku

Sądu I instancji szczegółowego przytoczenia dowodów obciążających tych oskarżonych. Mimo oceny tych dowodów, której nie podzielił Sąd Apelacyjny, uchylając tę część wyroku, trzeba przyznać, że Sąd Okręgowy bardzo rzetelnie zrelacjonował treść prawie wszystkich dowodów zebranych w sprawie tych oskarżonych.

Wskazany w apelacji adw. J. B. zarzut naruszenia art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. nie został uznany, gdyż opis przyjętych w wyroku przestępstw E. G. jest jasny i odpowiada kwalifikacji prawnej czynów. Czytając wyrok ma się jasność czasu, miejsca i sposobu działania przestępczego, jak też strony podmiotowej tego działania. Niezrozumiałe jest twierdzenie adw. M. D. jakoby skazanie G. za czyn z pkt II 1a wyroku nastąpiło „za inny czyn niż przyjęty w uzasadnieniu”. Trudno powiedzieć, czy obrońca stawia zarzut braku co w treści wyroku czy też uzasadnienia, jednak w każdym przypadku jest on niezasadny. Zarówno w pkt II a/o, jak też pkt II 1a wyroku, E. G. odpowiada za nabywanie papierosów od ustalonej osoby (D.), a odwołanie się do pochodzenia papierosów – przemytu, przez wymienione przejścia graniczne jest dodatkową okolicznością, nie traktowaną jako znamię przestępstwa przypisanego oskarżonemu. Zarzucono mu i skazano za paserstwo akcyzowe – art. 65 § 1 kks i celne – art. 91 § 1 kks, nie zaś za przestępstwo przemytu celnego z art. 86 § 1 kks lub oszustwa celnego – art. 87 kks. Podanie dodatkowych, istotnych, okoliczności czynu odnosiło się do znamion z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 kks czyli ustalenia, że obrót papierosami dokonywał się w ramach działalności zorganizowanej grupy przestępczej, która wg. podziału ról zajmowała się także przemytem, ustalenia co do umyślności czynu, narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnych dużej wartości i uczynienia sobie z przestępstwa stałego źródła dochodu.

Wszystkie te znamiona oraz zastosowanie konstrukcji czynu ciągłego – art. 6 § 2 kks oraz kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu – art. 7 § 1 i § 2 kks uzasadnił Sąd Okręgowy w stosunku do każdego czynu, każdego z oskarżonych, a w odniesieniu do czynu I – z art. 258 § 1 k.k. na str. 55 - 58, str. 77 – 80, str. 82 – 87 pisemnych motywów zaskarżonego

wyroku. Te fragmenty uzasadnienia nie pozostawiają wątpliwości, że przyjęta przez Sąd Okręgowy kwalifikacja prawna przestępstw przypisanych każdemu z oskarżonych jest prawidłowa i to zarówno w sferze czynności, czyli sprawstwa, jak też w sferze świadomości zachowań przestępnych i stopnia zawinienia. Wszelkie różnice w opisie czynów przypisanych w wyroku i zarzuconych (dot. czynu I. G. oraz czynów IV i V K.) są bardzo korzystne dla skazanych, gdyż skłoniły Sąd Okręgowy do zawężenia istotnego ilości papierosów jak też czasu niektórych przestępstw (IV). Było to przedmiotem zarzutów apelacji prokuratora, nie uwzględnionej przez Sąd Apelacyjny z tego samego powodu co przeciwne zarzuty obrońców.

Ustalenia faktyczne oparto bowiem na ocenie dowodów w pełni odpowiadającej zasadom art. 7 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k., uzupełnionej o kryminologiczno - psychologiczne metody badania zeznań i wyjaśnień mówiących o badaniu stałości relacji, zgodności z pozostałymi dowodami oraz motywacji osób pomawiających. Za wyjątkiem sprawy M. V. i A. S., ocena dokonana przez Sąd Okręgowy była logiczna, bazująca na wiedzy i doświadczeniu życiowym. Ustalenia oparte na takiej ocenie nie mogą być błędne, jak twierdzą obrońcy E. G. i K. K.. Logika z jaką Sąd Okręgowy przekonuje do swoich ustaleń jest nienaganna i zawsze w jej tle widoczna jest zasada in dubio pro reo, której dopuszczalne granice wydają się naruszone tylko w odniesieniu do M. V. i A. S. ale także w kierunku korzystnym dla oskarżonych, nigdy w przeciwnym.

Postawiony w pkt5 apelacji adw. M. D. zarzut naruszenia prawa materialnego, art. 258 § 1 k.k., poprzez błędną jego wykładnię jest również bezzasadny co poprzednie. Po raz kolejny należy odwołać się do ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego zawartych głównie na str. 1-2 uzasadnienia i pieczołowicie wykazanych przesłanek przyjęcia, że oskarżeni, w tym w szczególności (najdłuższe okresy) E. G. i K. K. byli znaczącymi członkami zorganizowanej grupy przestępczej o składzie międzynarodowym i zasięgu międzynarodowym, istniejącej dla celów ekonomicznych. Grupa łączyła członków powiązanych zyskiem płynącym z przemytu i handlu papierosami bez akcyzy. Rola ww. oskarżonych jako niezbędnych ogniw przestępczego procederu, sprowadzała się do nabywania przemycanych papierosów i ich sprzedaży. Na str. 55 – 58, 77 – 80 Sąd Okręgowy wskazał podstawę dowodową przestępstwa, a w szczególności wyjaśnienia B. M., potwierdzone ujawnieniem miejsc przechowywania papierosów i zatrzymaniem transportu na granicy w dniu 14 czerwca 2008 r., w okolicznościach podobnych do opisanych przez tego oskarżonego, D., zgodnych z wiedzą K., S. i innych o tym, że przemyt odbywa się z udziałem dyplomatów mongolskich. Analiza czynności dokonywanych przez oskarżonych wskazywała na istnienie trwałej organizacji o poziomej strukturze, jednak sprawnie funkcjonującej, przekazującej informacje o czasie i liczbie transportów, zorientowanej w cenach, jakości, a przy tym, oskarżeni zabiegali by wejść do tej struktury, by kupować jak największe ilości papierosów bezpośrednio od T. D.. Sąd Okręgowy wskazał aspekty tej działalności świadczące o umyślnym podtrzymywaniu więzi grupowej w celu uzyskania maksymalnych i długotrwałych zysków.

Jak już wspomniano okres tego przestępstwa zamknięto w ramach rzeczywistej aktywności dotyczącej handlu papierosami, co logicznie współlistnieje z charakterem grupy i celem jej działania - zadaniowością polegającą na schemacie: zlecenie mongolskiego kierownictwa grupy na zakup papierosów, następnie transport i przemyt przez granicę do siatki odbiorców w Polsce. Słusznie podnosi Sąd Okręgowy, że chęć trwania w takiej strukturze, ze świadomością przestępności działania nie musi wiązać się w wiedzą o wszystkich członkach grupy i ich roli. Wystarczy świadomość, że oskarżeni wchodzą w działania organizowane dla więcej niż 3 osób. Tak więc wszystkie próby podważenia ustaleń faktycznych, a za tym i znamion przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. podniesione w apelacji obrońców G., K., G., P., L. czy L. okazały się nieuzasadnioną polemiką.

Oceniając kwestie odpowiedzialności karnej K. K. (1) Sąd Okręgowy, a w postępowaniu przygotowawczym prokurator, dopuścił dowód z opinii biegłych psychiatrów, którzy w opiniach z dnia 16 października 2010 r. (Ap V Ds. 3/09/SP, k. 6643 i nast.) i z dnia 15 lipca 2011 r. (k. 7749 i nast.) stwierdzili, że K. K. był w chwili czynów poczytalny, może brać udział w postępowaniu karnym. W pierwszej opinii biegli stanowczo wykluczyli, by oskarżony wówczas, czy wcześniej cierpiał na chorobę psychiczną. Podobnie orzekł drugi zespół biegłych powołany przez Sąd Okręgowy przez zakończeniem rozprawy.

Obrońca oskarżonego złożył w apelacji wniosek dowodowy o kolejne ustalenie stanu psychicznego w świetle załączonych dokumentów lekarskich dotyczących K. K., stwierdzających schizofrenię paranoidalną, zaś oskarżony wezwany na pierwszy i drugi termin rozprawy nie stawiał się dostarczając zaświadczenie o przyjęciu do Instytutu (...) w W. (oddział dzienny).

Informacje, których żądał Sąd od lekarzy były niejednoznaczne, dlatego Sąd Apelacyjny dopuścił dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność możliwości udziału K. K. w postępowaniu odwoławczym. Równocześnie oddalono wniosek obrońcy dotyczący stanu zdrowia oskarżonego tempore crimini, gdyż kwestia ta została jednoznacznie ustalona w postępowaniu przed Sądem I instancji (postanowienie z dnia 22 października 2013 r.).

W opinii z dnia 18 grudnia 2013 r. biegli psychiatrzy zakwestionowali pośrednio rzetelność dokumentów, które przedstawił oskarżony, gdyż po raz kolejny nie stwierdzili przebycia czy istnienia choroby psychicznej, a K. K. uznali za zdolnego do udziału w postępowaniu.

Wątpliwości w tym względzie prezentowane w apelacji obrońcy oskarżonego okazały się bezpodstawne, a czynności wykonywane w tej sprawie wydłużyły postępowanie odwoławcze. Na marginesie należy dodać, że w czasie tego postępowania Komenda Główna Policji przekazała Sądowi Apelacyjnemu informacje o staraniach K. K. o sprzedaż majątku i planowanej ucieczce za granicę. Ponieważ Sąd Apelacyjny potwierdził, że oskarżony ma otrzymać paszport, orzekł o dodatkowych środkach zapobiegawczych, które wykluczyły uzyskanie tego dokumentu i zakazały wyjazdu za granicę (post. Sądu Apelacyjnego z 26 listopada 2013 r.).

Poza pojawiającym się w części apelacji zarzutem naruszenia art. 258 § 1 k.k. strony nie kwestionowały przyjętych kwalifikacji prawnych, choć oczywiście apelacje obrońców E. G. i K. K. o najszerszym charakterze skierowane są przeciwko wszystkim elementom skazania, w tym karom.

Sąd Okręgowy wywiązał się z obowiązku uzasadnienia podstawy prawnej skazań, tak co do znamion głównych z art. 258 § 1 k.k., art. 65 § 1 i 3 kks, art. 91 § 1 kks, jak też przepisów im towarzyszących: art. 37 i 38 kks dotyczących okoliczności powodujących nadzwyczajne obostrzenie kary i sposobu tego obostrzenia, art. 6 § 2 kks dotyczącego ciągłości przestępstwa skarbowego, art. 7 § 1 i 2 kks dotyczącego kumulatywnej kwalifikacji przestępstw, art. 23 § 1 kks dotyczącego sposobu i wysokości orzekania grzywny, art. 53 § 14, 15, 16 kks określającego małą, dużą i wielką wartość obciążeń podatkowych narażonych na uszczuplenie (str. 86 uzasadnienia Sądu Okręgowego).

Przechodząc do rozważań dotyczących podstawy prawnej skazania, należy odnieść się do **zarzutów naruszenia prawa materialnego w art. 33 § 1 kks**.

Zarzut taki, podniesiony na korzyść oskarżonych zgłosiły obie strony postępowania; prokurator w pkt IV apelacji objął tym zarzutem wszystkich skazanych w niniejszej sprawie, tj. E. G., G. G., K. K., J. L., E. P., T. L., E. L., B. M. i J. M. (na rozprawie apelacyjnej).

Również część obrońców oskarżonych podniosła zarzut naruszenia art. 33 § 1 kks; w pkt I apelacji obrońcy G. G. zarzucono naruszenie tego przepisu w zw. z art. 1 § 1 i 2 § 2 kks, w pkt 3 apelacji obrońcy oskarżonych E. P., J. L. i E. L. zaskarżono podobnie jak w apelacji prokuratora, wysokość orzeczonych tytułem środka karnego kwot, równoważnych sumie obciążeń publicznoprawnych.

Obrońca oskarżonego K. K., który w petitum apelacji nie poruszył tej kwestii, w uzasadnieniu apelacji (str. 9) zarzuca, że Sąd Okręgowy poczynił błędne ustalenia w kwestii należności publicznoprawnych w oparciu o zgłoszenie celne nie wskazujące jakich marek papierosów dotyczy. Zarzuca, że ten błąd doprowadził do błędnych wycień i wniosków.

Wprawdzie ten zarzut obrońcy oskarżonego K. K. nie dotyczy wprost orzeczenia o środku karnym, jednak wiąże się z nim nierozdzielnie, gdyż ustalenia w kwestii narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych przeniosły

się w swej matematycznej postaci na kwoty zasądzonego od oskarżonych (skazanych wyrokiem) środka karnego, na podstawie art. 33 § 1 kks. Skarżący nie podważali wogóle zamiaru działania oskarżonych, którym było takie narażenie - pominięcie danin publicznych gwarantujące im wysokie dochody.

Obrońca K. K. podważa nie tylko ustalenia co do ilości nabytych czy przewożonych papierosów bez akcyzy, ale kwestionuje ustalenie wartości należnych Skarbowi Państwa podatków narażonych na brak zapłaty w wyniku potajemnej działalności przestępczej oskarżonych. Pozostali skarżący skupiają się na wysokości środka karnego.

Jak już wspomniano w niniejszym uzasadnieniu, przy omawianiu zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, także zarzut dotyczący tego ustalenia jest nieuzasadniony. Ani jego autor, ani żaden ze skarżących nie wskazał na zastosowanie przez Sąd meriti błędnych podstaw prawnych (ustaw podatkowych i celnych), ani błędnego obliczenia – w sensie błędu arytmetycznego. Odpowiedzią na takie sugestie części skarżących jest precyzyjny i logiczny wywód Sądu Okręgowego, który zamieszczono na str. 46 – 55 uzasadnienia wyroku, pod hasłem: ustalenie wartości narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych. Kodeks karny skarbowy w

art. 53 § 28 definiuje to pojęcie jako spowodowanie czynem zabronionym niebezpieczeństwa uszczuplenia należności publicznoprawnych. Należności publicznoprawne to wedle § 26 art. 53 kks podatki i cło. W skład tychże wchodzi wszelkie obciążenia finansowe zgodne z obowiązującym prawem, którymi w przypadku międzynarodowego obrotu papierosami jest opłata celna, akcyzowa i podatek VAT. Suma tych ciężarów stanowi wartość należności publicznoprawnych. Wiąże się to z kolei z przejętą przez Sąd kwalifikacją prawną czynów z art. 65 § 1 lub 3 kks w zb. z art. 91 § 1 kks, które zawierają znamiona paserstwa akcyzowego i celnego (różne postaci winy), te zaś odwołują się do wartości podatku i cła, a do stopniowania tej wartości ma zastosowanie § 14, 15 i 16 art. 53 kks (mała, duża, wielka wartość).

Kodeks karny skarbowy w przeciwieństwie do kodeksu karnego nie dookreśla pojęcia wartości, dlatego można je używać zarówno przy przedmiocie czynu, korzyści majątkowej, czy uszczuplonej należności (Kodeks karny skarbowy. Komentarz T. Grzegorzczak. wyd. 3 str. 259). Od wielkości uszczuplonego czy narażonego na uszczuplenie podatku (w tym także podatku akcyzowego i cła) zależy kwalifikacja prawna z § 1 lub 3 art. 65 i art. 91 kks. Ponadto art. 37 § 1 pkt 1 kks przewiduje nadzwyczajne obostrzenie kary za uszczuplenie dużej wartości. Stąd określenie wartości tej należności było niezbędnym elementem podstawy prawnej skazania, co może nie dość precyzyjnie wyłożył Sąd I instancji ale poprawnie zastosował to prawo, tym bardziej, że posłużył się korzystniejszą dla oskarżonych koncepcją należność narażonej na uszczuplenie (§ 28 art. 53 kks), a więc należności jeszcze nie wymagalnej. Sąd Okręgowy powołał się na konkretne akty prawne stanowiące podstawę naliczania cła, akcyzy i podatku VAT, a następnie dokonał obliczeń trzech składowych należności publicznoprawnej, wychodząc od przypisanej każdemu z oskarżonych ilości papierosów. Sąd wyszedł od ustalenia najniższej ceny papierosów odnotowanej w zgłoszeniach celnych z okresów przestępstw przypisanych oskarżonym.

Dysponując informacjami tego rodzaju pochodzącymi od organów celnych przyjął wartość produktu - paczki papierosów w kwocie 0,66 zł (od 2004 r.) przez 0,73 zł (od 2007 r.) do 0,77 zł w 2008 r. Od tej wartości wyjściowej obliczył cło, akcyzę i podatek VAT, których suma stanowiła narażona na uszczuplenie należność publicznoprawną. Dokonanie tych obliczeń nie budzi zastrzeżeń Sądu odwoławczego i nie wymagało zasięgnięcia opinii biegłego, o co wnosili obrońcy. Ustalenie wartości należności publicznoprawnych nie wymagało wiedzy specjalistycznej ale oparcia się na obiektywnych danych instytucji celnych, w tym zgłoszeń celnych oraz na powszechnej wiedzy o ustawach podatkowych określających stawki cła, podatku i akcyzy (str. 47 – 52 uzasadnienia Sądu Okręgowego).

W istocie żaden ze skarżących nie kwestionuje tego sposobu obliczenia, budzi on sprzeciw stron dopiero w momencie, gdy wyliczone kwoty stały się kwotami orzeczonego na podstawie art. 33 § 1 kks środka karnego.

Domaganie się przez obrońcę K. K., by przyjęte za podstawę obliczeń zgłoszenia SAD wskazywały jakich marek papierosów dotyczą są bezzasadne, gdyż wielkości te przyjęto jako przeciętne. Należy więc przyjąć, że nie podważono skutecznie ustaleń faktycznych – prawnych w kwestii rodzaju i wartości narażonych należności publicznoprawnych, a kwestia ta badana z urzędu przez Sąd odwoławczy nie nasuwa wątpliwości. Jedyнным elementem rozważań Sądu

Okręgowego, którego nie akceptuje Sąd Apelacyjny jest uznanie, że informacje uzyskane z Izb i Urzędów Celnych (k. 8133, 8161, 8230 -34) mówiące o przeciętnej cenie rynkowej kupowanych legalnie papierosów nie mają większego znaczenia, podczas gdy są one istotnym punktem odniesienia – górną granicą oczekiwanego zysku przestępców. Jest bowiem logiczne, że paserzy papierosów, którzy ukryli je przed opodatkowaniem i opłatami akcyzowymi kształtowali swoje możliwości zysku do granicy legalnej ceny rynkowej papierosów. Nawet przy ustaleniu, że papierosy przemycane przez (...) były bardzo dobrej jakości, porównywalnej z legalnymi i konkurowały np. (...) (np., wyjaśnienia A. S.), to doświadczenie życiowe nakazuje wnioskować, że nie mogły one w sprzedaży przekroczyć ceny towaru legalnie sprzedawanego. W tym kontekście kwoty należności publicznoprawnych musiały być niższe od oficjalnej ceny rynkowej, która według przywołanych dokumentów przeciętnie wynosiła w 2004 r. – 5,25 zł (k. 8230), w 2008 r. – 5,75 zł. Mimo, że Sąd Okręgowy nie analizował pod tym kątem swoich wyliczeń, to stosując prawidłowe kryteria podstaw podatkowych ustalił wartość należności skarbowych i celnych na poziomie wyraźnie niższym od cen rynkowych produktu. Prawdopodobnie brak tego porównania i wyeksponowania w uzasadnieniu wyroku różnic pomiędzy ceną rynkową, a wielkością obciążeń publicznoprawnych sprawił, że ustalenia Sądu Okręgowego nie są na pierwszy rzut oka klarowne, tym bardziej, że prokurator stosował w a/o pojęcie dochodu, które w kategoriach prawa finansowego nie jest też równoznaczne z zyskiem, ani z pojęciem korzyści majątkowej według prawa karnego.

Dokonując kontroli kryteriów korzyści majątkowej przyjętych przez Sąd Okręgowy, przyjętej jako odpowiadająca kwotom należności publicznoprawnych, dochodzi się do wniosku, że w przypadku żadnego z czynów wartość przypisanych papierosów - korzyści nie sięgnęła ich ceny rynkowej. W zależności od czasu przestępstwa i przyjętej wartości 1 paczki papierosów wszelkie obciążenia publiczne wynosiły od 3,8 zł do 4,7 zł, jedynie w przypadku czynu V K. K., czynu XI B. M. oraz czynów XVI J. M., popełnionych w 2008 r., osiągnęła prawie 5 zł – wtedy jednak przeciętna cena rynkowa papierosów legalnych wzrosła do 5,75 zł. Wysokie z pozoru kwoty należności publicznoprawnych nie przekraczają zatem wartości rynkowej legalnych papierosów. Przy wysokim ciele, akcyzie i podatku zysk legalny nie może stanowić wielokrotności zainwestowanych w legalny towar pieniędzy lecz sprowadza się do opłacalnej, procentowej marży producenta czy importera, która będzie nieporównywalnie niższa do zysków z nielegalnego handlu.

Ponieważ część skarżących twierdzi, że przyjęte przez Sąd Okręgowy wielkości korzyści majątkowej stanowią wielokrotność możliwych zysków oskarżonych, to wystarczy na przykładzie II czynu E. G. wskazywać, że przyjęta w wyroku kwota 2,6 mln zł jako równowartość korzyści majątkowej z przestępstwa jest znacznie niższa od ceny rynkowej papierosów, która wyniosłaby prawie 3,3 mln zł licząc co najmniej 5,25 zł za paczkę legalnie sprzedawanych papierosów. Oskarżeni zmierzali do zwielokrotnienia zysku nabywając papierosy z nielegalnego obiegu. Tak więc nie może być mowy, że ustalone przez Sąd kwoty przewyższyły rzeczywistą, legalną wartość towaru, i nie mają odzwierciedlenia w realnej korzyści majątkowej, którą kodeks skarbowy określa jako korzyść majątkową lub osobistą dla siebie jak i dla kogo innego.

Celem zarzutu skarżących nie jest w istocie podważenie podstawy prawnej orzeczenia środka karnego ale przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że korzyść ta może być równa należnościom publicznoprawnym.

Rozważania Sądu Okręgowego dotyczące zastosowania art. 33 § 1 kks, w sytuacjach gdzie nie znaleziono fizycznie papierosów – przedmiotów czynu zabronionego, są prawidłowe, bowiem nie można było zastosować przepadu nieistniejących już rzeczy (zniszczenia) - art. 29 pkt 1, 2 kks.

Art. 32 § 1 kks wykluczał ściąganie równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów. Zasadne zatem było orzeczenie kolejnego i obligatoryjnego środka karnego na podstawie art. 33 § 1 kks – ściągania równowartości pieniężnej korzyści majątkowej. Kluczowym pojęciem dla sądu, a obecnie skarżących stało się pojęcie korzyści majątkowej w realiach sprawy.

W tym zakresie Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje stanowisko Sądu I instancji, że korzyść ta jest równa kwocie niezapłaconych należności publicznoprawnych, jako kwota pozostająca w majątku sprawcy, bądź odnosząca się do

unikniętej straty (wydatki na podatki i opłaty). Oskarżeni nie uiszcili tych należności zachowując korzyść w takiej wysokości (nienależnej), której nie mogli osiągnąć płacąc daniny publiczne.

Wnioski Sądu Okręgowego przedstawione na str. 108 – 109 uzasadnienia wyroku są prawidłowe, a żaden skarżący nie podał przekonującego uzasadnienia swego protestu.

Stosując podaną tam argumentację Sąd nie naruszył zasady logicznego rozumowania, która podpowiada, że skoro środki karne z art. 32 i 33 kks mają zastępować przepadek przedmiotów przestępstwa, stanowią pewien rodzaj ekwiwalentu prawnego i materialnego za niemożność zrealizowania przypadku, to nie mogą też przekraczać wartości tych przedmiotów. Skoro zaś według § 17 art. 53 kks jako wartość przedmiotu czynu zabronionego przyjmuje się jego wartości rynkową (przeciętną, a nawet szacunkową wartość) na terytorium kraju, a wykazano że kwoty zasądzone tytułem środka karnego są niższe od tej wartości, to taka postać środka jest nawet korzystniejsza dla oskarżonych niż orzeczenie przypadku.

Sąd Apelacyjny nie zgodził się w tym zakresie z wnioskami skarżących.

Prokurator wyraził swój wniosek ogólnie jako wniosek o zmianę wyroku na korzyść oskarżonych według „faktycznie osiągniętej korzyści majątkowej”. Nie precyzując do czasu rozprawy jej wysokości radził Sądowi Odwoławczemu analizę wyjaśnień B. M. i wyliczenia właściwie ustalenie, że oskarżeni zarabiali w procederze przestępczym od 50 gr do 2 zł na paczce papierosów. Niezrozumiałym zaś wnioskiem prokuratora było stwierdzenie, że w przypadku gdy sami oskarżeni, bądź inne osoby nie ujawniły ich zarobku to nie można go określić (K., M.). Poza tym, że ten wywód uzasadnienia apelacji prokuratora (str. 29) jest sprzeczny z wnioskiem 3 na str. 5, to niedopuszczalne byłoby czynienie ustaleń o wartości przedmiotu przestępstwa, a co za tym idzie jego równowartości i korzyści z przestępstwa, wdając się w zasady rachunków czy porachunków przestępczych i podziału zysków wśród członków grupy przestępczej. Prowadziłoby to do sytuacji, że poza zatrzymaniem rzeczy lub szczerym wyjawieniem zysków przez przestępcę nie możnaby ustalić wysokości innych środków karnych - równoważnych wartości przedmiotu przestępstwa.

Odwołując się do postanowienia Sądu Najwyższego z 26 sierpnia 2001 r. (I KZP 12/10) prokurator podważył swoją interpretację korzyści majątkowej, bowiem Sąd Najwyższy potraktował jako korzyść, w przypadku handlu narkotykami, nie rzeczywisty zysk sprzedającego, rozumiany jako różnicę między kwotą zainwestowaną w towar a uzyskaną ze sprzedaży, ale do korzyści majątkowej włączył sumę tych kwot: „w skład korzyści majątkowej ... podlegającej przypadkowi wchodzi również wszelkie wydatki poczynione przez sprawcę na uzyskanie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa”.

Sąd Okręgowy nie naruszył tej wykładni, zaś propozycja prokuratora i obrońców szła w kierunku indywidualnego – czystego zysku przestępcy i akceptowania rozliczeń przestępczych.

W dodatku w przypadku papierosów, które po spełnieniu warunków prawnych funkcjonują w legalnym obrocie, sytuacja jest o wiele prostsza, bo znamy koszt wyprodukowania i cenę rynkową legalnego produktu. Ta ostatnia wyznacza ostatecznie dopuszczalną wysokość orzeczonych środków karnych.

Z tych samych powodów Sąd Apelacyjny nie uznał apelacji obrońcy G. G. w pkt IVb oraz zarzutu 3 i wniosku 3 apelacji w sprawie

E. L., E. P. i J. L.. Pozostając przy apelacjach ostatnich oskarżonych należy zaprzeczyć twierdzeniu, że zasądzenie ściągnięcia równowartości korzyści majątkowej od L., P. i L. spowodowało zwielokrotnienie wartości tych samych papierosów. Ustalenia faktyczne wskazują, że P. i L. działając wspólnie i w porozumieniu nabyli 132 tys. paczek papierosów, z czego tylko część (36 tys.) zakupiona była od L.. Należy też pamiętać, że oskarżeni działali w grupie przestępczej, gdzie nie do końca liczy się indywidualny zysk ale system i korzyść którą odnoszą inne osoby, działanie wspólne, dlatego nie uznano wniosku domyślnego obrońcy o swoiste potrącenie kwoty orzeczonego środka.

Wszak ww. oskarżeni przyznając się do przestępstw (L. w śledztwie) nie wyjaśnili, by jakąś ilość papierosów dostali bezpłatnie, czyli osoba która im przekazała papierosy nie osiągnęła zysku. Obrońca wskazuje art. 41 § 2 kks jako

uprawniający Sąd do nałożenia obowiązku uiszczenia należności publicznoprawnej. obrońca zdaje się nie zauważać, że wskazuje na inną instytucję prawa materialnego – obowiązek uiszczenia należności w warunkach probacji, a nie środek orzekany na podstawie art. 33 § 1 kks – ściągnięcie równowartości korzyści majątkowej.

Ten fragment apelacji uświadamia fakt, że wszyscy skarżący popadli w pułapkę niestaranności i nie zauważyli, że Sąd Okręgowy nie orzekł o uiszczeniu należności publicznoprawnych, a jedynie podparł się jej wartością jako równą korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa.

Należy w tym miejscu podkreślić, że poza oskarżonymi L., P. i L., którzy w niewielkim zakresie obracali wspólnymi papierosami, pozostali oskarżeni nabywali osobne transporty papierosów od T. D. i w związku z czym nie może być mowy o dublowaniu tych samych papierosów i wielokrotnym orzekaniu należności od tych samych papierosów, bardzo ogólnikowe zarzuty części obrońców w tym względzie nie zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny uznał natomiast w niewielkim zakresie zarzut 3 apelacji oskarżonych E. L. i J. P. oraz zarzut IV apelacji prokuratora dotyczący solidarnego zasądzenia środka karnego od oskarżonych L. i P. oraz B. M. (XI) i J. M. M. (XVI) i należną od nich równowartość korzyści majątkowej podzielił na równe części (pkt 3 wyroku Sądu Apelacyjnego). Pozwalały na to ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji o wspólnym działaniu tych par oskarżonych i równym podziale zysków z przestępstwa (zob. post. SN z 30 listopada 2011 r., I KZP 16/11).

Nie uznając argumentacji prokuratora, ani obrońcy oskarżonego

E. L. Sąd Apelacyjny uchylił jednak wyrok Sądu Okręgowego w pkt VIII b, w części dotyczącej środka karnego, z tego powodu, że Sąd Okręgowy pominął okoliczność odnalezienia podczas przeszukania w tzw. „dziupli” u J. S. 53 tys. paczek papierosów należących do E. L., co do których Sąd nie orzekł przepadku i nie wskazał czy jest to ilość uwzględniona w przypisanej oskarżonemu ilości 240 tys. paczek oraz czy orzeczona kwota środka karnego – ponad 900 tys. zł odnosi się wyłącznie do papierosów, których nie ujawniono.

Ustalenia przedstawione na str. 5, 54, 98 – 99 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, wskazywałyby na niedostrzeżenie znalezionej części papierosów i brak rozważań o konieczności orzeczenia ich przepadku lub proporcjonalnym obniżeniu kwoty środka karnego ściągnięcia równowartości korzyści majątkowej.

Wyjaśnienie tej okoliczności przy ponownym rozpoznaniu sprawy jest niezbędne, gdyż należy wykluczyć ewentualność choćby częściowego zdublowania środków karnych. Sąd Okręgowy obliczył wartość środka karnego od 240 tys. paczek, pomijając odnalezienie 53 tys. paczek. Musi więc ustalić czy przypisana ilość jest sumą papierosów ujawnionych i nieujawnionych, a wówczas należy orzec przepadek tych pierwszych lub ustalić, że orzeczono tak w innym postępowaniu (np. przeciwko J. S. (1)), a wtedy przyjąć jako podstawę obliczenia równowartości korzyści majątkowej 187 tys. paczek papierosów. Nie zmienia to ustaleń w kwestii wysokości należności publicznoprawnych, których nie należy mylić w takim wypadku z wielkością korzyści majątkowej. Skoro bowiem E. L. nie przeprowadził w obrębie ujawnionych papierosów transakcji przynoszącej mu korzyść, a można orzec przepadek przedmiotów, to nie można go zastępować innym środkiem lub dublować środków karnych.

Sąd Okręgowy uchronił się przed podobnym błędem w przypadku B. M. i J. M. - M., bowiem w pkt XIb orzekł przepadek przez zniszczenie dowodów rzeczowych – 43 tys. paczek zatrzymanych w dniu 14 czerwca 2008 r. na granicy, co uwzględniono w kwocie zasądzonej tytułem środka karnego ściągnięcia równowartości korzyści majątkowej (pkt XIc i XVIb wyroku Sądu Okręgowego).

Korzystając z kierunku apelacji wniesionych w sprawie środka karnego (na korzyść oskarżonych), mimo oddalenia zarzutów naruszenia art. 33 § 1 kks, de facto zarzutów błędnego obliczenia wysokości korzyści majątkowej, Sąd Apelacyjny dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w tym względzie na korzyść oskarżonego G. G. (1) i częściowo K. K. (1). W tych wypadkach Sąd Odwoławczy nadal prezentuje stanowisko, że art. 33 § 1 kks jest właściwą podstawą orzeczenia środka karnego tam, gdzie nie było możliwe orzeczenie przepadku (zniszczenia) rzeczy oraz, że dopuszczalne było porównanie wysokości korzyści majątkowej z kwotą narażonych na uszczuplenie danin publicznych. Mimo to Sąd Okręgowy w przypadku czynu Va K. K. i orzeczonych w związku z nim środków karnych

dopuszczył się błędowi, który po części spowodował uchylenie środka karnego E. L.. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił okoliczności przestępstwa; przypisał K. K. nabycie 5 tys. papierosów z przemytu tzw. (...) oraz nabycie 1930 litrów spirytusu. Ustalił ponadto, że podczas przeszukania posesji oskarżonego odnaleziono 282 paczki papierosów i cały alkohol. Prawidłowo orzekł więc w pkt Vb wyroku o przypadku tych rzeczy na podstawie art. 30 § 2 kks (obligatoryjne zniszczenie). Prawidłowo ustalił, że oskarżony naraził na uszczuplenie należności publicznoprawne w kwocie 163.821,00 zł, a następnie niezasadnie orzekł środek karny na podstawie art. 33 § 1 kks w takiej samej kwocie. Doprowadziło to w znacznej mierze do podwójnego zasądzenia środków karnych wobec rzeczy podlegających przypadkowi. Należy zauważyć, że na tak znaczącą kwotę wpływ miały należności skarbowe od dużej ilości alkoholu.

Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu I instancji dotyczący środka karnego z pkt Vc wyroku Sądu Okręgowego obniżając kwotę ściągnięcia równowartości korzyści majątkowej do 23.500 zł. Jest to kwota równowartości 4.718 paczek papierosów nabytych przez K. K. (wg. wartości należności publicznoprawnych), co do których nie orzeczono przypadku. Pozostała do 163.821 zł kwota dotyczyła korzyści którą oskarżony ewentualnie mógłby uzyskać z obrotu zajętych papierosami i alkoholem ale do tego nie doszło, a więc realną korzyść odniósł tylko z papierosów, które wprowadził do obrotu.

Sąd Apelacyjny przyznał rację obrońcy oskarżonego G. G. (1), który w pkt I apelacji zarzucił naruszenie art. 2 § 2 kks stanowiącego odpowiednik art. 4 § 1 k.k. Rację ma skarżący, że w czasie popełnienia przez oskarżonego czynu przypisanego mu w pkt III wyroku, w okresie od lutego do listopada 2005 r., art. 33 kks przewidywał w § 1 jedynie przypadek osiągniętych korzyści majątkowych. Nowela obowiązująca od dnia 17 grudnia 2005 r. wprowadziła szerszy wachlarz środków karnych orzekanych na podstawie art. 33 kks, w tym ściągnięcie równowartości korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa (choćby pośrednio). Zgodnie z zasadą *lex retro non agit* orzeczenie tego środka wobec G. G. było niedopuszczalne. Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok w pkt III 1b dotyczący ściągnięcia kwoty ok. 226 tys. zł, natomiast środek karny dotyczący czynu późniejszego, z 2007 r. – czyn III 2a orzekł Sąd Okręgowy zgodnie z obowiązującym już prawem, dlatego utrzymano w mocy środek karny z pkt III 2b (ok. 2 mln. zł).

Sąd Apelacyjny podzielił argumenty Sądu merti w kwestii przyjętej kwalifikacji prawnej czynów – podstaw skazania oskarżonych zaprezentowane na str. 83 – 102 uzasadnienia Sądu Okręgowego. Kwestia zastosowania art. 2 § 2 kks (przepisów intertemporalnych) miała wpływ na treść wyroku jedynie co do środka karnego G. G. z pkt III 1b, natomiast badana z urzędu przez Sąd odwoławczy, w odniesieniu do pozostałych oskarżonych, nie miała wpływu na rozstrzygnięcie. Wprawdzie Sąd orzekający powinien dostrzec, że od 26 czerwca 2007 r. (Dz. U. 2007.111.765) nastąpiło zaostrzenie kar pozbawienia wolności orzekanych na podstawie art. 65 § 1 kks i art. 91 § 1 kks, z 2 do 3 lat i że czyny niektórych oskarżonych popełniono przed tą datą (G. II 1a i L. V.), jednak Sąd w żadnym z tych przypadków nie orzekł kary maksymalnej, nawet wedle starego – względniejszego prawa (G. – grzywna 10 stawek po 100 zł, kwalifikacja prawna z art. 65 § 3 k.k., który nie uległ zmianie, L. – kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywna).

Kodeks karny skarbowy rozszerzył w ciągu ostatnich lat katalog form paserstwa celnego i akcyzowego, jednak te przypisane oskarżonym pochodzą jeszcze z najstarszego katalogu kks z 1999 r. (Dz. U. 199.83.930), wśród których było nabywanie, przechowywanie, przewóz, przyjęcie, pomoc w zbyciu lub ukryciu wyrobów akcyzowych (obecnie także przesyłanie i przenoszenie).

Jak wskazano wcześniej Sąd Okręgowy rozważył starannie (za wyjątkiem M. V. i A. S.) nie tylko stronę czynności przestępnych ale także stronę podmiotową, co Sąd Apelacyjny w całości podziela.

W kwestii podstaw prawnych wymiaru kar Sąd Apelacyjny nie uznał I zarzutu apelacji prokuratora, twierdzącego, że Sąd Okręgowy naruszył art. 65 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., gdyż wymierzył oskarżonej I. M. – M. w pkt XV wyroku karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia (3 miesiące pozbawienia wolności na podstawie art. 258 § 1 k.k.). Zdaniem skarżącego minimalna kara wynosi 4 miesiące pozbawienia wolności, na co ma wskazywać art. 65 § 2 k.k.

Skarżący myli się w sposób oczywisty, gdyż zgodnie z art. 65 § 2 k.k. do sprawcy przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące sprawcy określonego w art. 64 § 2 k.k. (recydywa wielokrotna),

z wyjątkiem przewidzianego w tym przepisie zaostrzenia kary. Sąd nie miał więc obowiązku podniesienia dolnego zagrożenia kary z art. 258 § 1 k.k., jeśli same okoliczności sprawy nie wskazywały na taką potrzebę.

Sąd Apelacyjny uwzględnił zarzut II apelacji prokuratora i wnioski o uszczegółowienie przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonego w pkt XIX zaskarżonego wyroku. Zmiana ta dotyczy zastąpienia § 1 art. 70 k.k., artykułem 70 § 2 k.k. i przywołanie art. 73 § 2 k.k., nakazujących orzeczenie dłuższych okresów próby. Same okresy warunkowego zawieszenia wykonania kar (4-5lat) orzeczono prawidłowo i w granicach wskazanych przepisów.

Sąd Apelacyjny nie uznał apelacji obrońców oskarżonych w odniesieniu do kar. Zarzuty takie, za wyjątkiem skarg na wysokość środka karnego, o czym była już mowa, zgłosił jedynie obrońca oskarżonych E. L., E. P. i J. L. w pkt 2 apelacji. Wprawdzie mowa jest tam o błędzie w ustaleniach faktycznych co do przyjętej przez Sąd stawki grzywny, jednak konkluzja skarżącego o obniżeniu stawki dziennej do 60 zł dla L. i 40 zł dla L. i P. nie pozostawia wątpliwości, że obrońca zarzuca surowość kary grzywny. Apelacje te są oczywiście bezzasadne, jeśli zważyć na charakter, cel i zamiar działalności przestępczej oskarżonych skierowanej na duży zysk, na wcześniejszą karalność E. P., recydywę karnoskarbową J. L. (k. 8141, 8144), ilość papierosów nabytych przez tych 3 oskarżonych, a nadto fakt orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania. Sąd odwoławczy nie podziela stanowiska obrońcy, by obecne warunki majątkowe i rodzinne oskarżonych miały decydować o wysokości kary grzywny. Sąd Okręgowy uwzględnił je jako jeden z elementów orzekania. W przypadku E. L. grzywna 500 stawek została uznana za wykonaną co do 456 stawek, w ramach tymczasowego aresztowania (pkt XX wyroku Sądu Okręgowego).

Obrońca oskarżonych nie uzasadnił, by orzeczone kary grzywny były rażąco niewspółmiernie surowe.

Sąd Okręgowy bardzo logicznie i przekonująco uzasadnił przesłanki wymiaru wszystkich orzeczonych kar, także kar finansowych (str. 103 – 113 uzasadnienia) i za wyjątkiem kary łącznej G. G. Sąd Apelacyjny podziela to stanowisko, a tym samym nie uznaje apelacji prokuratora w pkt III i XII.

Prokurator zarzucił obrazę art. 41a § 1 kks, wyłączającego stosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary do sprawcy z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 kks (stałe źródło dochodu, grupa przestępcza), zarzucając równocześnie rażąco niewspółmierność kar jednostkowych, kar łącznych i zawieszenia wykonania kar E. L. i G. G.. Niezrozumiałym był zatem wniosek prokuratora, który ostatecznie domagał się tylko niewielkiej zmiany podstaw prawnych warunkowego zawieszenia wykonania kar łącznych, zaś w uzasadnieniu apelacji stwierdził, że nie było podstaw prawnych do warunkowego zawieszenia kar i wyrok w tej części powinien być uchylony do ponownego rozpoznania.

Należy przyznać, że konstrukcja i wywody większej części apelacji prokuratora są trudne w interpretacji, a w tej kwestii wyjątkowo, zaś stanowisko zajęte przez autora na rozprawie nie zmieniło sytuacji, choć można wnioskować, że zmienił swoje wnioski co do warunkowego zawieszenia kary łącznej na wypadek, gdyby skazanie G. G. i E. L. pozostało w kształcie dotychczasowym.

Sąd Apelacyjny dokonał jedynie zmian wysokości kary łącznej pozbawienia wolności G. G., kierując się w nieznacznym stopniu argumentami prokuratora, choć częściowo w kierunku przez niego pożądanym. Prokurator nie zauważył naruszenia przez Sąd orzekający art. 39 § 1 i 2 kks stanowiącego zasady wymiaru kary łącznej (zbliżone do art. 86 § 1 k.k.) i tego, że wymierzona G. G. kara łączna 8 miesięcy pozbawienia wolności jest niższa od ustawowo dopuszczalnej.

G. G. został skazany za czyn 1.2 wyroku na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, a za czyn II 2a na karę 1 roku pozbawienia wolności. Ustawowe granice kary łącznej wynosiły więc od 1 roku do 1 roku i 4 miesięcy. Bacząc ponadto na motywy, którymi kierował się Sąd Okręgowy orzekając karę łączną wobec G. G. (wielkość czynów, znaczny okres działania), Sąd Apelacyjny uznał podobnie, że należy zastosować zasadę mieszaną łączenia kar i wymierzył karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny nie zgodził się z zarzutem prokuratora co do rażącej łagodności kar jednosokowych. Należy bowiem pamiętać, że przestępstwa za które G. G. i E. L. zostali skazani są występkami, a oskarżeni nie byli wcześniej karani.

Ponadto nałożono na nich poważne ciężary finansowe (grzywny i ściągnięcie równowartości korzyści majątkowej). Słusznie podniósł Sąd Okręgowy, że oskarżeni ci złożyli szczerze wyjaśnienia w śledztwie (L. zmienił na rozprawie), które pozwoliły na ujawnienie istotnych okoliczności sprawy. Suma tych okoliczności łagodzących dostrzeżonych przez Sąd meriti sprawiła, że art. 41a § 1 kks nie miał obligatoryjnego zastosowania i Sąd słusznie odwołał się do § 2 tego przepisu uzasadniającego warunkowe zawieszenie wykonania kar pozbawienia wolności .

Twierdzenie prokuratora, iż G. G. i E. L. powinni być ukarani tak jak E. G. i K. K. jest nieuzasadnione, gdy porówna się pozycję oskarżonych w grupie przestępczej, okresy działalności przestępczej i ilości nabytych papierosów. Wprawdzie G. G. przewoził aż 481 tys. paczek ale jak ustalił to Sąd Okręgowy działo się w określonej sytuacji życiowej, kiedy chciał spłacić dług wobec T. D.. Fakt ten nie ekskułpował go i nie zmieniał postaci winy (umyślna) ale łagodzi nieco stopień zawinienia.

Sąd Apelacyjny uznał więc, że za wyjątkiem E. G. i K. K. zachodziły warunki do zawieszenia wykonania łącznych kar pozbawienia wolności i art. 41 § 1 kks nie został naruszony. Sąd Okręgowy orzekł znaczne okresy próby, kierując się art. 41a § 2 kks .

Kary jednostkowe i łączne pozostałych oskarżonych zostały oparte na rozważnym badaniu wszystkich przesłanek z art. 53 k.k.

Kary jednostkowe i łączne wymierzone E. G. i K. K., mimo niezastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności nie są rażąco surowe w świetle okoliczności długotrwałej, 3 – letniej działalności przestępczej, wielkich ilości nabytych papierosów (po 624 tys. paczek), osiągniętych korzyści majątkowych, wysokiej pozycji w grupie przestępczej, bardzo dobrego rozeznania co do zasad jej funkcjonowania, a co za tym idzie pełnej świadomości i nasilenia złej woli. Brak skruchy oskarżonych, a także popełnienie 2 przestępstw przez G., 3 przez K. zostały należycie wyważone przez Sąd Okręgowy . Sąd odwołał się do wysokiego stopnia szkodliwości społecznej przestępstw, w wyniku których sprawcy osiągnęli wielkie dochody przy takiej samej stracie dla Skarbu Państwa.

Sąd Apelacyjny podziela w pełni uzasadnienie wymiaru poszczególnych kar (wyjątek kara łączna G. G.) i dlatego wyrok w tej części utrzymano w mocy.

W pozostałej części orzeczono z przyczyn podanych w niniejszym uzasadnieniu.

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz na podstawie art. 2, 8 i 10 ustawy z dnia 26 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.